西方極樂世界遊記

ท่องแดนสุขาวดี

พบสิ่งที่คนรุ่นก่อนไม่เคยพบ
สะท้านสะเทือนอดีต ส่งประกายวาววับต่อปัจจุบัน

ท่องแดนสุขาวดี

พุทธควนจิ้ง บอกเล่า
ประสก หลิวซื่อหัว เรียบเรียง
อรุณ โรจนสันติ แปล

南無阿彌陀佛
นะโม พระอมิตาภ พุทธเจ้า

南無大勢至菩薩
นะโม พระมหาสถามปราปต์โพธิสัตว์

南無觀世音菩薩
นะโม พระอวโลกิเตศวรโพธิสัตว์ (พระแม่กวนอิม)

你如每日稱念 สวด

南無阿彌陀佛 นำ มอ ออ นี ทอ ฮุก

南無觀世音菩薩 นำ มอ กวน ซี่ อิม ผ่อ สัก

南無大勢至菩薩 百句 นำ มอ ไต่ ซี่ จี่ ผ่อ สัก อยู่เสมอ

佛必保佑 父母慈愛 夫妻和好 ภยันตรายทั้งหลายจะดับสูญไปทันที

兒女孝順 業務昌隆 康强富樂 ท่านจะมีความปกติสุข พร้อมด้วยลาภยศนานาประการ

ท่องแดนสุขาวดี

西方極樂世界遊記

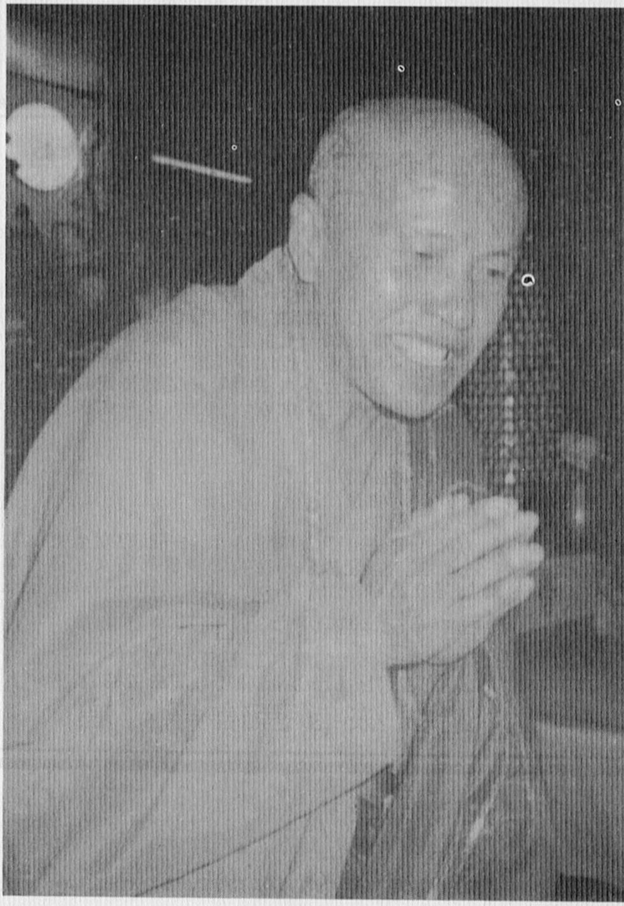
พบสิ่งที่คนรุ่นก่อนไม่เคยพบ

สะท้านสะเทือนอดีต

ส่งประกายวาววับต่อปัจจุบัน

ท่องแดนสุขาวดี
อรุณ โรจนสันติ แปล

สำนักพิมพ์สุขภาพใจ
14/349-350 หมู่ 10 ถ.พระราม 2
บางมด เขตบางขุนเทียน กทม. 10150
โทร. (02) 4156797 , 416-7744

พระธรรมาจารย์ควนจิ้งพนมมือนมัสการต่อผู้เข้าฟังปาฐกถาธรรม ณ วัดโปตละคีรีทะเลใต้ สิงคโปร์

高僧亲访西方极乐世界

谨于公/农历1987/丁卯年4/三月17/廿日至19/廿二日星期五至星期日每晚七时半在本寺由中，美高僧释宽净开示，其亲游西方极乐净土。

九品往生，每品的实际生活，体态形像，体光，衣著颜色，莲花高度大小，由何品中生每天供养十方佛，一心念佛法门等等皆会讲述。

高僧释宽净系福建人士，七岁出家十七岁在广东南华寺受具足戒。剃师虚云老和尚。历任福建坑底坪寺，水联寺，能仁寺当家，开平寺，麦斜寺，三会寺住持。一九八〇年在福建仙游县三会寺当法师时，经常禅定二，三天，最久一次禅定六天半。当时皈依弟子，有三千余人。一九八二年去美国为行脚僧，宣扬佛法，被聘为美国：

(1)美洲佛教会永远顾问兼副会长
(2)洛杉矶普陀山观音菩萨寺名誉住持
(3)南加州云居山虚云三会弥陀寺住持
(4)南加州福建同乡会本头公追思堂主持

高僧此次南游一则为弘扬佛法与西方殊胜净土，一则愿众生更加笃信佛法。因果，一心念佛，一心行善，同登极乐。兹特恳请善男信女，诸有缘众生，届时请早惠临莫错良缘加强自己对净土的认识，恐未周知，特此再登报。

南海普陀山

新加坡惹兰林沐门牌八二五B

No 825-B Jln Limbok (1954) Tel: 2880419

诸护法与善信等　启

04

คำประกาศเชิญชวนพุทธศาสนิกชนเข้าร่วมฟังปาฐกถาธรรมของวัดโปตละคีรี ที่ประกาศในหน้าหนังสือพิมพ์

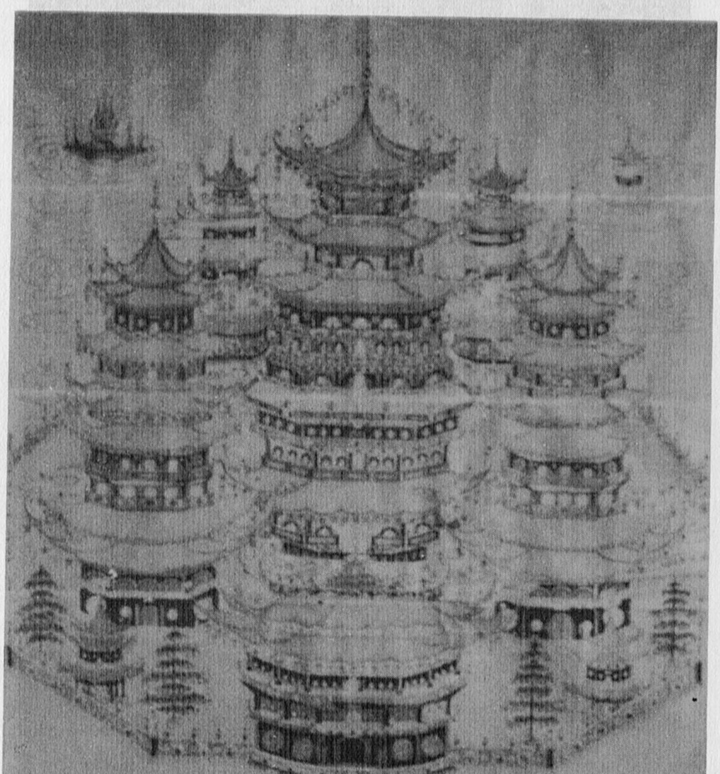
พระธรรมฉายาลักษณ์ของพระภิกษุเฒ่าหยุนกง (ซวีหยุน)

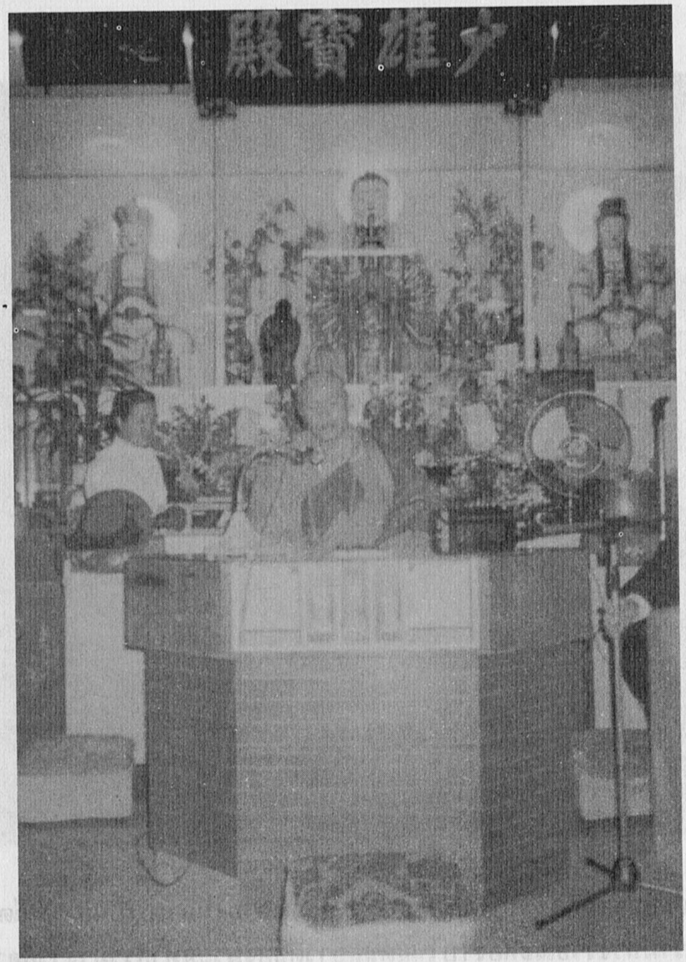
☆ *พระธรรมาจารย์ควนจิ้งได้พบกับพระอาจารย์ คือภิกษุเฒ่าซวีหยุน ที่สวรรค์ชั้นดุสิต พระภิกษุเฒ่าผู้นี้เป็น 1 ใน 3 พระเถระชั้นสูงในยุคปัจจุบันของจีน ทั้งสองอาจารย์และศิษย์ได้พบกันในสรวงสวรรค์ เป็นภาพเหตุการณ์ที่น่าประทับใจยิ่ง*

☆ พระธรรมาจารย์ยิ่งกวงได้ไปเกิดยังระดับสูงของบัวชั้นสูงในวิสุทธิภูมิ ท่านกล่าวกับพระธรรมาจารย์ควนจิ้งว่า "ท่านกลับไปยังโลกมนุษย์แล้ว จงถ่ายทอดให้ผู้ร่วมทางธรรมทั้งหลายได้ตระหนักว่า จะต้องถือศีลเป็นครู รักษาศีลอย่างเคร่งครัด สวดพุทธ ศรัทธา ประณิธาน สัมมากิริยา ย่อมจะได้ไปเกิดยังสุคติภพอย่างมิพักต้องสงสัย"

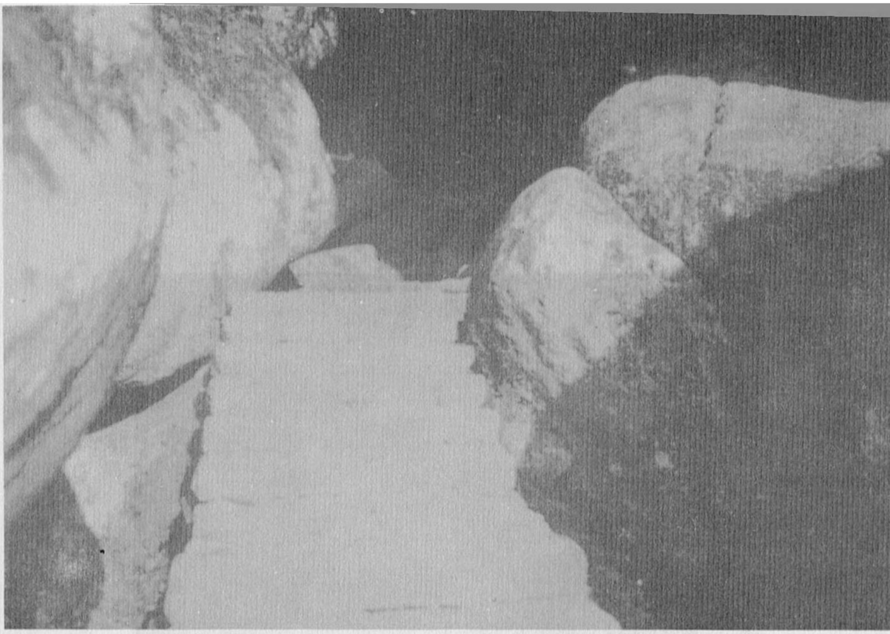
ภาพเปลี่ยนร่างเกิดในบัวชั้นล่างภาพนี้ สภาพภายในภาพ เป็นการสเก๊ตซ์ขึ้นจากความทรงจำขณะท่องไปในแดนสุขาวดีของพระมหาธรรมาจารย์ควนจิ้งเอง มีค่ายิ่ง

สภาพการปาฐกถาธรรม ณ วัดโปตละคีรี ทะเลใต้ สิงคโปร์ของพระมหาธรรมาจารย์ควนจิ้ง

สถานที่นั่งเข้าฌานของพระมหาธรรมาจารย์ควนจิ้งที่วัดม่ายเสียเอี๋ยน ขณะนั่งเข้าฌานอยู่นั้น ถูกพระโพธิสัตว์กวนอิมพาตัวไปยังถ้ำหมีเล่อ ภูเขาจิ่วเซียน

บันไดหินทางเข้าถ้ำหมีเล่อ ภูเขาจิ่วเซียน

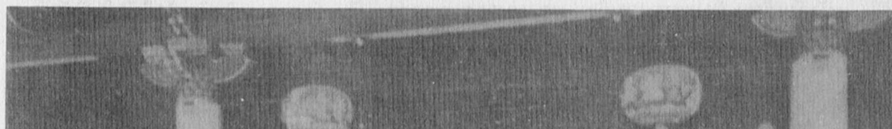
(ชาวจีนโพ้นทะเลที่พำนักในอเมริกาชื่อหวงเจียหมิงทั้งครอบครัวกับคณะรวม 20 กว่าคน ขณะไปเที่ยวชมถ้ำหมีเล่ออยู่นั้น พลันได้ยินเสียงมโหรีทิพย์พิมานแว่วมาจากฟากฟ้านภาลัย ทุกคนต่างตะลึงกับปรากฏการณ์อันแปลกประหลาดนั้น)

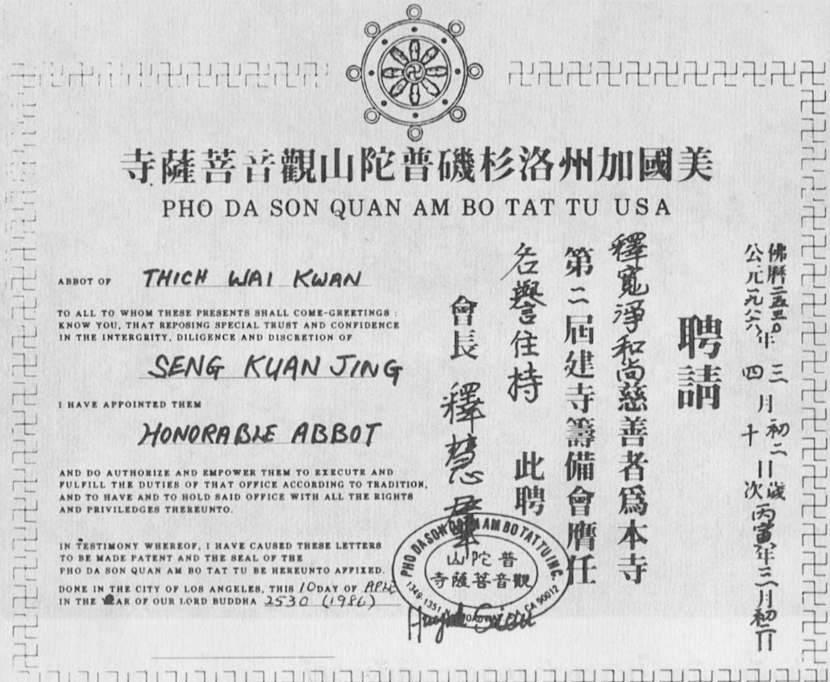
ทิวทัศน์มองจากภายนอกของวัดไม่เสียเอี๋ยน พระภิกษุ 3 รูปในภาพ รูปที่ยืนกลางคือ พระมหาธรรมาจารย์ควนจิ้ง ท่านเคยเป็นเจ้าอาวาสวัดดังกล่าว

วัดตีสุ่ยเอี๋ยนที่อยู่ในระหว่างบูรณะปฏิสังขรณ์

ภาพถ่ายระลึกของวัดซันฮุ่ย อำเภอเซียนหยิว มณฑลฝูเจี้ยนในโอกาสต้อนรับการเดินทางกลับประเทศเยี่ยมญาติภายหลังไปพำนักยังประเทศสหรัฐอเมริกาของเจ้าอาวาสพระมหาธรรมาจารย์ควนจิ้ง

美國加州洛杉磯普陀山觀音菩薩寺

PHO DA SON QUAN AM BO TAT TU USA

ABBOT OF THICH WAI KWAN

TO ALL TO WHOM THESE PRESENTS SHALL COME-GREETINGS : KNOW YOU, THAT REPOSING SPECIAL TRUST AND CONFIDENCE IN THE INTERGRITY, DILIGENCE AND DISCRETION OF

SENG KUAN JING

I HAVE APPOINTED THEM

HONORABLE ABBOT

AND DO AUTHORIZE AND EMPOWER THEM TO EXECUTE AND FULFILL THE DUTIES OF THAT OFFICE ACCORDING TO TRADITION, AND TO HAVE AND TO HOLD SAID OFFICE WITH ALL THE RIGHTS AND PRIVILEDGES THEREUNTO.

IN TESTIMONY WHEREOF, I HAVE CAUSED THESE LETTERS TO BE MADE PATENT AND THE SEAL OF THE PHO DA SON QUAN AM BO TAT TU BE HEREUNTO AFFIXED.

DONE IN THE CITY OF LOS ANGELES, THIS 10 DAY OF APRIL IN THE YEAR OF OUR LORD BUDDHA 2530 (1986)

聘請

釋寬淨和尚慈善者爲本寺

第二屆建寺籌備會贋任

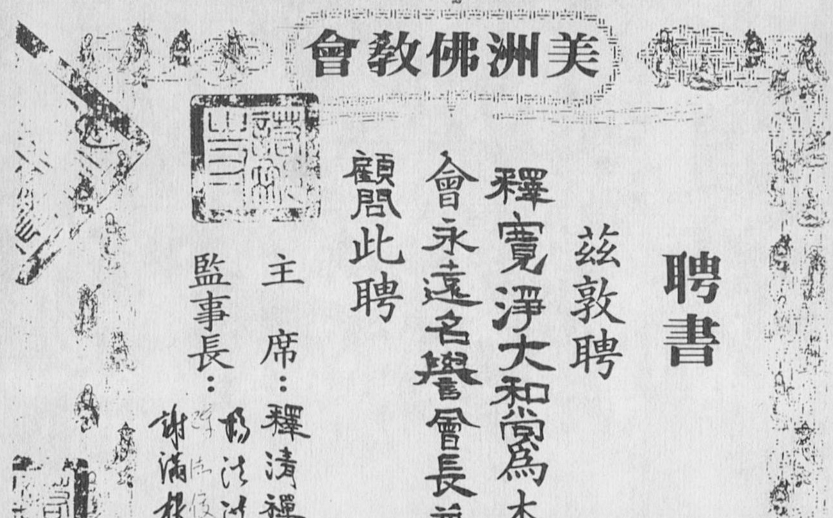
名譽住持 此聘

會長 釋慧□

佛曆二五三〇年三月初二日歲次丙寅年三月初□

公元一九八六年四月十日

หนังสือเรียนเชิญพุทธควนจิ้ง พระมหาธรรมาจารย์เป็นเจ้าอาวาสกิตติมศักดิ์วัดโพธิสัตว์กวนอิมโปตละคีรี แห่งนครลอสแองเจลิส สหรัฐอเมริกา

美洲佛教會

聘書

茲敦聘

釋寬淨大和尚爲本

會永遠名譽會長兼

顧問此聘

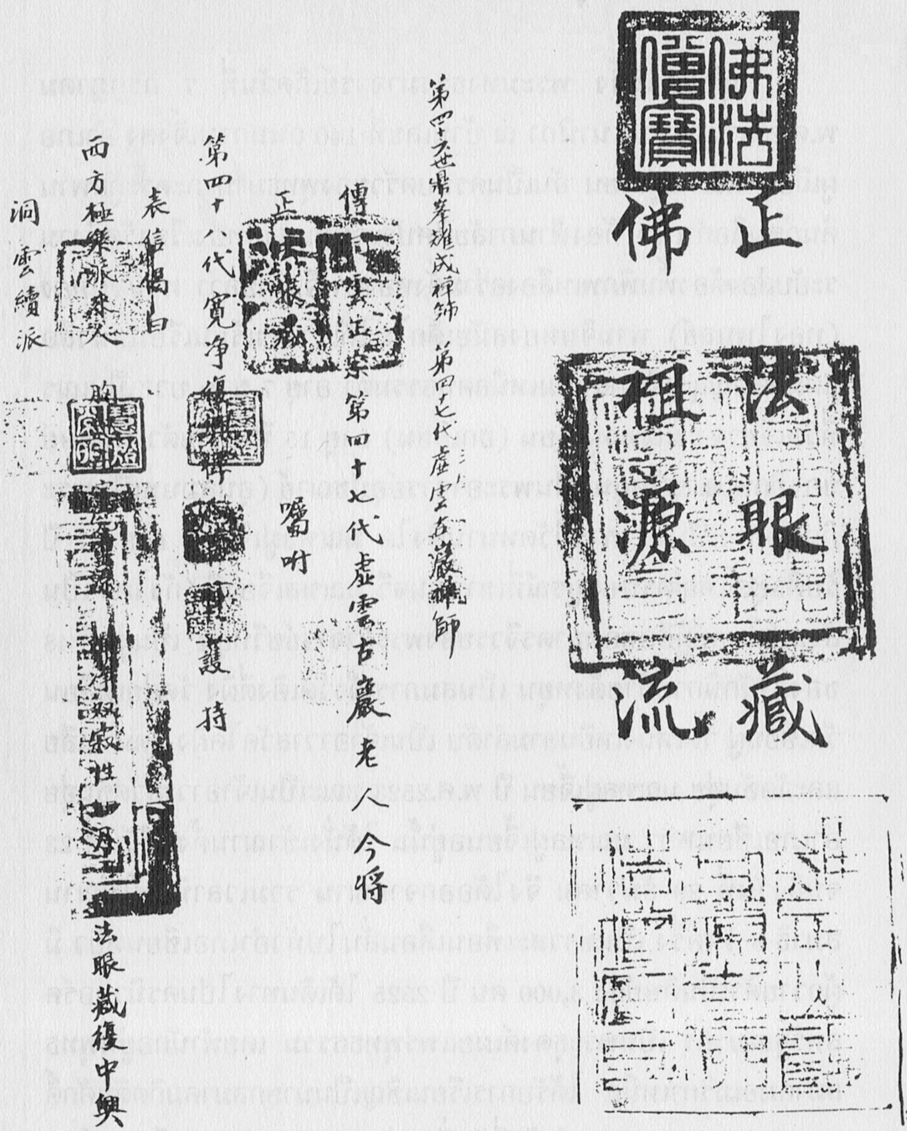
主席：釋清禪

監事長：謝滿根

หนังสือเรียนเชิญท่านพุทธควนจิ้ง พระมหาธรรมาจารย์เป็นนายกสมาคมกิตติมศักดิ์ตลอดกาล ควบที่ปรึกษาของพุทธสมาคมแห่งทวีปอเมริกา

ประวัติย่อของพุทธควนจิ้ง พระมหาธรรมาจารย์

พุทธควนจิ้ง พระมหาธรรมาจารย์เกิดวันที่ 7 กรกฎาคม พ.ศ.2467 เวลา 10 นาฬิกา ณ บ้านเลขที่ 140 ถนนกวนเจิ้งตง อำเภอผูเถียน มณฑลฝูเจี้ยน อันเป็นครอบครัวของพุทธมามะกะตระกูลพาน คืนก่อนถือกำเนิด ท้องฟ้านภาลัยทิศประจิมมีแสงสีทองเรืองรัศมีงามระยับส่องต้องพื้นพิภพเหลืองอร่ามดั่งทองทา จึงตั้งชื่อว่า *พานจินหยง* (ทองไพบูลย์) พานจินหยงสมัยเด็กไม่ได้เข้าโรงเรียนเรียนหนังสือ แต่มีสติปัญญาเฉียบแหลมเหนือคนธรรมดา อายุ 7 ขวบ บวชเป็นเณรที่วัดเจี้ยวจง มณฑลฝูเจี้ยน (ฮกเกี้ยน) อายุ 15 ปี ถวายตัวเป็นศิษย์ของภิกษุเฒ่าซวีหยุน เป็นพระอาจารย์อุปัชฌาย์ (อุปสมบทเป็นพระภิกษุอย่างเป็นทางการที่วัดหนานผิงไค มณฑลฝูเจี้ยน) อายุ 17 ปี รับศีลชุดใหญ่ครบบริบูรณ์ที่เขาหยุนจวี มณฑลเจียงซี (กังไส) เป็นสังฆปาโมกข์ผู้สืบทอดบาตรจีวรของพระอาจารย์ซวีหยุน เป็นรุ่นที่ 48 ของสำนักนิกายฝ่ายต้งหยุน เป็นสมภารเจ้าวัดเคิงตี่ผิง วัดสุ่ยเหลียน วัดเซียนฝู วัดเหนิงเหยินตามลำดับ เป็นเจ้าอาวาสวัดไคผิง วัดม่ายเสีย และวัดซันฮุ่ย มณฑลฝูเจี้ยน ปี พ.ศ.2523 ขณะเป็นเจ้าอาวาสวัดซันฮุ่ย อำเภอเซียนหยิว มณฑลฝูเจี้ยนอยู่นั้น ได้นั่งเข้าฌานตั้งแต่วันที่ 23 จนถึงวันที่ 29 ธันวาคม จึงได้ออกจากฌาน รวมเวลาที่อยู่ในฌานสมาธิ 6 วันครึ่ง เป็นข่าวสะเทือนเลื่อนลั่นไปทั่วอำเภอเซียนหยิว มีผู้ถวายตัวเป็นศิษย์ถึง 3,000 คน ปี 2525 ได้เดินทางไปนครนิวยอร์ค สหรัฐอเมริกา เป็นพระธุดงค์เผยแพร่พุทธธรรม เคยพำนักอยู่ที่พุทธสมาคมอเมริกาเหนือ ได้รับการเรียนเชิญเป็นนายกสมาคมกิตติมศักดิ์ตลอดกาลของสมาคม พำนักที่วัดนั่วหน่าของพุทธสมาคมทวีปอเมริกา ในนครซานฟรานซิสโก และวัดโพธิสัตว์กวนอิมในนครลอสแองเจลิส เป็นต้น เป็นพระเถระชั้นสูงที่บรรลุธรรมแล้วรูปหนึ่ง △

หลักฐานใบสำคัญแสดงการเป็นผู้สืบทอดบาตรจีวรจากพระภิกษุเฒ่าซวีหยุน เป็นสังฆปาโมกข์รุ่นที่ 48 ของสำนักนิกายฝ่ายต้งหยุน

อารัมภบท

สาระสำคัญของหนังสือเล่มนี้คือ แนะนำเรื่องราวของ**พุทธควนจิ้ง** *พระมหาธรรมาจารย์*ซึ่งขณะนั่งเข้าฌาน ณ ถ้ำหมีเล่อ ภูเขาจิ่วเซียน กองการผลิตใหญ่กุ้ยเก๋อ คอมมูนซั่งหย่ง อำเภอเต๋อฮั่ว มณฑลฝูเจี้ยนในวันที่ 25 ตุลาคม 2510 อยู่นั้น พลันถูกพาตัวโดยพระโพธิสัตว์**กวนอิมจน** *"สาบสูญร่องรอย"* ไปจากโลก ยามนั้น พระมหาธรรมาจารย์ถูกพาตัวไปยังแดนสุขาวดีทิศประจิม ได้ทัศนาจรอาณาจักรชั้นต่าง ๆ ของบัว 9 ชั้น กาลเวลาในความรู้สึกเพียงชั่วหนึ่งวันหนึ่งคืนเท่านั้น ครั้นกลับมายังโลกมนุษย์อีกครั้งจึงได้พบว่าเป็นวันที่ 8 เดือนเมษายนของปี พ.ศ. 2517 **ซึ่งหมายความว่าเวลาได้ผ่านพ้นไป 6 ปีกับอีก 5 เดือนเศษแล้ว**

ปรากฏการณ์ดังกล่าว ฟังเผิน ๆ แล้วออกจะเหลือเชื่อถ้าเข้าใจจากความรู้สึกทั่วไป แต่ว่าก็มีสิ่งที่กล่าวกันว่า *"หนึ่งวันในแดนสุขาวดีหลายปีในโลกมนุษย์"* เนื่องด้วยความแตกต่างของเทศะเอกภพ จินตภาพเกี่ยวกับกาละก็ย่อมแตกต่างตามไปด้วย ขอเพียงคนที่มีความรู้เรื่องพุทธศาสตร์อยู่บ้าง ล้วนสามารถเข้าใจได้

ขณะนั้น ที่โลกมนุษย์เรา ดูเหมือนว่า ท่านธรรมาจารย์ได้ "หายสาบสูญจนไร้ร่องรอย" พระเณรและฆราวาสทั้งวัดได้ออกติดตามค้นหาทั่วทั้งลูกเขา (เขาหยุนจวี) ซึ่งมีถ้ำใหญ่น้อยบรรดามี 100 กว่าถ้ำ ก็ไม่พบร่องรอยของพระธรรมาจารย์ กระทั่งระดมหน่วยประดาน้ำไปงมหาในอ่างน้ำและวังลึกซึ่งมีอยู่ในละแวกใกล้เคียงก็ไม่ได้ผลคืบหน้า สาวกผู้มีจิตเลื่อมใสศรัทธาในตัวท่านยังเดินทางไปค้นหาที่ตัวอำเภอ จนถึงนครเฉวียนโจว นครเซี่ยเหมิน นครฝูโจว และนครหนานผิงเป็นต้น อีกทั้งส่งจดหมายเวียนไหว้วานผู้คนช่วยสืบหาในอำเภอใกล้เคียงเช่น อำเภอหย่งไท่ หย่งชุน เต๋อฮั่ว ฝูชิง

เป็นต้น ใช้เวลาค้นหาติดต่ออยู่หลายปี ก็ไม่ได้ข่าวคราว ผู้คนทั้งหลายเข้าใจว่าพระธรรมาจารย์ได้ไปเกิดยังสุคติภพแล้ว ต่างก็โศกเศร้าเสียใจอาลัยรักเป็นกำลัง

แต่จริง ๆ แล้ว ท่านธรรมาจารย์จะได้ออกจากถ้ำหมีเล่อแม้แต่ก้าวเดียวก็หาไม่ เนื่องด้วยมีพุทธรักษา พระธรรมกายของท่านตั้งอยู่ในถ้ำ 6-7 ปี ก็หาได้ถูกผู้คนค้นพบไม่ ไม่ทราบว่า *"เร้น"* อยู่ ณ แห่งใด (อาจ "เร้น" อยู่ในเทศะของอีกกาละหนึ่งก็เป็นได้) เกี่ยวกับเรื่องนี้ ประสกเจิ้งซิ่วเจียนเป็นต้นซึ่งเป็นคนในท้องที่สามารถให้การยืนยันพิสูจน์ได้

กระบวนการทั้งหมดที่ท่านธรรมาจารย์ท่องเที่ยวไปในแดนสุขาวดีภพประจิมด้วยตัวท่านเองนั้น ไม่อาจเปรียบได้กับความฝันโดยทั่วไป ท่านเป็นพระเถระชั้นสูงผู้ทรงศีล ย่อมไม่กล่าวมุสาวาทอย่างเด็ดขาด และก็ไม่มีเหตุผลกลใดที่ต้องกล่าวมุสาวาท นอกจากนี้อาณาจักรที่ท่านธรรมาจารย์พบเห็น ก็ต่างกับสภาพที่พบเห็นในระหว่างเข้าฌาน ถ้าเป็นสภาพที่พบเห็นในระหว่างเข้า จะนำมาแพร่งพรายไม่ได้เลย เพราะถ้าขืนทำอย่างนั้น เทวนาคา 8 ภาค และเทวมารก็จะมาตอแยกับท่านได้

ความจริงก็คือ ท่านธรรมาจารย์ได้รับโองการจาก**พระอมิตา-ยัสพุทธะ** และ**พระโพธิสัตว์กวนอิม** จึงกล้าเปิดเผยเรื่องราวที่ได้พบได้เห็นในอาณาจักรชั้นต่าง ๆ ของแดนสุขาวดี ผู้เคยศึกษาพุทธมาล้วนรู้ดีว่า ผู้กล่าวมุสาวาทจะตกนรกหมกไหม้ ไม่มีวันได้ผุดได้เกิด ฉะนั้นคำบอกเล่าจากประสบการณ์ในการท่องเที่ยวไปในแดนสุขาวดีประจิมของท่านธรรมาจารย์จึงเป็นเรื่อง *"จริงแท้แน่นอน"* มีเทพารักษ์ 3 ทิศและเทวนาคา 8 ภาคเป็นพยานยืนยันได้

นอกจากโลกมนุษย์แล้ว ยังมีโลกสุขาวดีอยู่อีกโลกหนึ่ง พุทธองค์ที่กล่าวถึงใน*อมิตสูตร*หรือ *สักวาเวติเวยฮาสูตร* นั้น ล้วนมี

อยู่จริง พระธรรมาจารย์ควนจิ้งก็คือพยานบุคคล ผู้เรียบเรียงอาศัยคำบอกเล่าของท่านนำมาเรียบเรียงเปิดเผยสู่สายตาชาวโลก จุดมุ่งหมายประการหนึ่งก็เพื่อเผยแพร่พุทธธรรม อีกประการหนึ่งก็วาดหวังว่าท่านผู้อ่านจะได้ยึดมั่นในพุทธธรรม สวดพุทธมนต์ไหว้พระด้วยใจศรัทธาประสาทะ ประกอบแต่กุศลกรรม เพื่อมุ่งสู่แดนสุขาวดีพร้อมกัน

สวด "นโม ออนีทอฮุด"
นำพาสู่แดนสุขาวดี

ปาฐกถาธรรม ณ วัดโปตละคีรีทะเลใต้ สิงคโปร์ เดือนเมษายน 2530

เจริญพร ธรรมาจารย์ท่าน เจ้าประคุณท่าน ประสกท่านทั้งหลาย

วันนี้ เรามีวาสนาผูกพันได้มาชุมนุมอยู่ด้วยกัน เป็นเพราะชาติก่อนหรือชาติก่อน ๆ ได้ทำบุญร่วมกัน ฉะนั้นวันนี้จึงได้พบหน้ากันที่นี่ สิ่งที่อาตมาจะกล่าวถึงในวันนี้ คือประสบการณ์ในการท่องเที่ยวแดนสุขาวดีประจิม อาตมาจะขอนำสภาพที่ได้พบได้เห็นในแดนสุขาวดีมารายงานต่อที่ประชุม

ที่อาตมาจะกล่าวถึงนั้นมี 5 ประการด้วยกันคือ

1. อาตมาไปแดนสุขาวดีได้อย่างไร ด้วยบุญวาสนาอันใดจึงได้ไปถึงที่นั่น สภาพที่เป็นจริงของที่นั่นเป็นอย่างไร อาตมาท่องเที่ยวไปในแดนสุขาวดีรวมเวลาประมาณ 20 กว่าชั่วโมง (ในความรู้สึก) แต่ครั้นกลับถึงโลกมนุษย์ เวลาได้ล่วงเลยไป 6 ปีกับอีก 5 เดือนเศษแล้ว

2. ระหว่างทางไปยังแดนสุขาวดีประจิม สถานที่ซึ่งอาตมาได้ไปมานั้น มีอาทิ ถ้ำหมีเล่อ สวรรค์ชั้นดาวดึงส์ สวรรค์ชั้นดุสิต ต่อจากนั้นยังไปสถานที่อีก 3 แห่งของแดนสุขาวดีคือ บัวชั้นล่าง บัวชั้นกลาง และบัวชั้นสูง (บัวแต่ละชั้นยังแบ่งเป็นระดับล่าง ระดับกลางและระดับบนอีก จึงเรียกรวมกันว่าบัว 9 ชั้น) อาตมาจะบอกต่อท่านทั้งหลายว่า อาณาจักรของสถานที่ 3 แห่งนี้เป็นฉันใดกันแน่

3. จะกล่าวถึงสภาพความเป็นจริงของการไปเกิดในบัว 9 ชั้น

นัยหนึ่ง กล่าวถึงผลพวงจากการบำเพ็ญศีลภาวนาของเวไนยสัตว์ในสัพพะโลก[1] เป็นสิ่งกำหนดว่าเขาจะได้ไปเกิดที่บัวชั้นไหน และสภาพชีวิตที่เป็นจริงของผู้คนในบัวแต่ละชั้น เป็นต้นว่ารูปร่างลักษณะ การแต่งกาย การกินการอยู่ ความสูงต่ำใหญ่เล็กของดอกบัวแต่

ละดอกว่าเป็นอย่างไร

4. กล่าวถึงวิธีบำเพ็ญศีลภาวนาของเวไนยสัตว์ในแดนสุขาวดี

นัยหนึ่ง ผู้ไปเกิดที่นั่น ใช้วิธีบำเพ็ญตนอย่างไรในการก้าวจากบัวแต่ละชั้นจากชั้นล่างขึ้นไปจนบรรลุพุทธธรรม

5. ผู้ไปเกิดที่นั่นบางคนซึ่งเคยรู้จักกับอาตมามาก่อน ได้ฝากอาตมาถามไถ่ทุกข์สุขของญาติโยมในโลกมนุษย์ภายหลังที่อาตมากลับมาแล้ว ■

[1] (สัพพะ Saba ภาษาบาลีหมายถึง "ยอมทน" สัพพะโลก คือโลกที่จะต้องยอมทนกับสรรพทุกข์ เป็นชื่อรวมของโลกที่มีขอบเขตกว้างใหญ่ไพศาลอันประกอบด้วยโลกต่าง ๆ 3,000 โลกตามตำนานของอินเดียโบราณ พุทธศาสนายึดถือตำนานดังกล่าว กำหนดสัพพะโลกเป็นขอบเขตในการสั่งสอนธรรมะของพระพุทธเจ้า-ผู้แปล)

สารบัญ

-1-

พบเหตุการณ์ประหลาดระหว่างทาง
(กวนอิมนำพาสู่แดนศักดิ์สิทธิ์)

เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันที่ 25 ตุลาคม พ.ศ. 2510

วันนั้น อาตมานั่งเข้าฌานที่วัดม่ายเสียเอี๋ยน *(ท่านธรรมาจารย์เป็นเจ้าอาวาสวัดดังกล่าว-ผู้เรียบเรียง)* ทันใดนั้น ฟังคลับคล้ายคลับคลาว่ามีคนเรียกหาอาตมา พร้อมกับดันตัวอาตมาให้เดินไปข้างหน้า ตอนนั้น อาตมาเหมือนคนกินเหล้าเมา สะลึมสะลือ โดยไม่ถามสาเหตุก็เดินออกจากวัด แต่ในใจของอาตมารู้แต่ว่า ขณะนี้ตนเองกำลังจะไปจาริกยังอำเภอเต๋อฮั่ว มณฑลฝูเจี้ยน *(จากวัดม่ายเสียเอี๋ยนไปภูเขาจิ่วเซียน อำเภอเต๋อฮั่วระยะทางประมาณ 200 ลี้จีน-ผู้เรียบเรียง)* เดินไป ๆ ตลอดทางไม่รู้สึกเหน็ดเหนื่อยและไม่รู้สึกหิวเลย เวลากระหายน้ำก็วักน้ำในลำห้วยขึ้นดื่ม ก็ไม่รู้ว่าเดินไปกี่วันกี่คืนอย่างไรก็ดี ตลอดทางไม่ต้องพักผ่อนหลับนอนเลย เพียงจำได้ว่าตอนนั้นเป็นเวลากลางวันและท้องฟ้าแจ่มใส

ช่วงนั้นประจวบกับช่วงปฏิวัติใหญ่ทางวัฒนธรรมของจีน

ขณะที่อาตมาเดินถึงท้องที่ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากเขาจิ่วเซียน คอมมูนซั่งหย่ง อำเภอเต๋อฮั่วนั้น รู้สึกว่าสติพลันแจ่มใสขึ้น ยามนั้นอาตมาได้ยินคนเดินทางพูดคุยกันว่า วันนี้เป็นวันที่ 25 ตุลาคม ช่วงปฏิวัติวัฒนธรรม ท้องที่ต่าง ๆ สับสนวุ่นวายมาก ฉะนั้น คนเดินทางจึงมักเลือกเวลาเดินทางเป็นเวลากลางคืน อาตมาก็ไม่ยกเว้น

จำได้ว่าเป็นเวลา ตี 3 ย่ำรุ่งของวันใหม่ ระหว่างทางอาตมาได้พบภิกษุเฒ่ารูปหนึ่ง(ทราบภายหลังว่าเป็นพระโพธิสัตว์กวนอิมแปลงกายมา) การแต่งกายของท่านคล้ายคลึงกับอาตมา เราไม่เคยรู้จัก

กันมาก่อน การได้พบปะกับสมณเพศเดียวกันในระหว่างทาง ย่อมเป็นธรรมดาอยู่เองที่เราต่างก็พนมมือนมัสการซึ่งกันและกัน พร้อมกันโดยมิได้นัดแนะกันไว้

เราต่างก็แนะนำตัวเอง ภิกษุเฒ่าผู้นั้นแนะนำตัวเองว่า "อาตมานามหยวนกวน วันนี้มีวาสนาได้พบพาน มิสู้ไปเที่ยวภูเขาจิ่วเซียนด้วยกันดีไหมครับ"

เนื่องจากเป็นเส้นทางที่อาตมาจะไปอยู่แล้ว อาตมาจึงผงกศีรษะเห็นพ้องด้วย

ดังนั้น เราจึงเดินไปพลางสนทนาไปพลาง ตลอดทาง ดูเหมือนท่านจะล่วงรู้ภูมิหลังของอาตมาอย่างทะลุปรุโปร่ง พูดเรื่องกฎแห่งกรรมเป็นอันมาก อีกทั้งกล่าวถึงชาติก่อนแต่ละชาติของอาตมาเหมือนอย่างเล่าเทพนิยายว่า ชาตินั้น ๆ ของอาตมาเกิดอยู่ที่ไหน อยู่แห่งหนตำบลใดวันเวลาใด ท่านจะชี้ออกมาอย่างหมดเปลือก แปลกจริงแฮะ วาจาแต่ละประโยคของท่าน อาตมาล้วนจดจำได้แม่นยำ *(7 ปีให้หลัง ท่านธรรมาจารย์ควนจิ้งได้ไปสืบค้นยังสถานที่ต่าง ๆ ตามคำบอกเล่าของภิกษุเฒ่า ปรากฏว่าในแต่ละชาติที่กล่าวถึง มีบุคคลเหล่านั้นอยู่จริง อีกทั้งเวลาและสถานที่ก็ล้วนแต่ถูกต้องแม่นยำ ไม่คลาดเคลื่อน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นบรรพชิต มีอยู่ชาติเดียวที่เป็นฆราวาสอยู่ในช่วงรัชสมัยคังซีแห่งราชวงศ์ชิง สถานที่คือหมู่บ้านฟังกุ้ยเก๋ออำเภอซั่งหย่ง ชื่อเจิ้งหย่วนซือ มีบุตรชาย 6 หญิง 2 มีคนหนึ่งได้เป็นบัณฑิต ครั้นไปสืบค้นที่อยู่ ช่วงเวลา และหลุมศพ ปรากฏว่ามีจริงทุกประการ ปัจจุบันตระกูลนี้มีบุตรหลานทั้งสิ้น 121 ครอบครัวรวม 450 คน-ผู้เรียบเรียง)*

เราเดินสนทนาไปตลอดทาง เผลอประเดี๋ยวเดียวก็มาถึงเขาจิ่วเซียน (เขาสูงที่สุดของมณฑลฝูเจี้ยน) บนเขาลูกนี้ มีถ้ำอยู่ถ้ำหนึ่งเรียกว่าถ้ำหมีเล่อ นั่นคือจุดหมายปลายทางที่เราตั้งใจไว้แต่แรกว่าจะไป

ให้ถึง ถ้ำนี้มีความกว้างแค่ห้อง ๆ หนึ่งเท่านั้น ภายในถ้ำมีพระพุทธรูปหมีเล่อ (พระกัจจานะหรือพระสังขจาย) ประดิษฐานอยู่ จึงได้ชื่อว่าถ้ำหมีเล่อ

แต่ว่า ครั้นเราไปถึงเขาจิ่วเซียน ขณะเดินขึ้นเขามาได้ครึ่งทางเท่านั้น ภาพอันแปลกประหลาดพิสดารก็ได้ปรากฏอยู่เบื้องหน้าเรา ภาพที่เห็นก็คือ ทางเดินขึ้นเขาเบื้องหน้าพลันเปลี่ยนไป ไม่ใช่ทางขึ้นเขาสายเดิมอีกแล้ว ทางที่เรากำลังจะเดินไปกลับเป็นทางที่ตั้งซ้อนด้วยก้อนหิน ดูเหมือนจะเรืองแสงได้ด้วย พิสดารมาก ครั้นขึ้นไปถึงหลังเขาพบว่าไม่ใช่ถ้ำลูกเก่าคือถ้ำหมีเล่ออีกต่อไปแล้ว แต่กลับเป็นโลกอีกโลกหนึ่ง

ที่ปรากฏให้เห็นอยู่เบื้องหน้านั้นคือพระอารามหลังใหญ่อย่างที่ไม่เคยพบเห็นมาก่อนเลย โอ่อ่าโอฬารยิ่ง เปรียบกับวังโบราณของปักกิ่งแล้ว ยังมโหฬารพันลึกยิ่งกว่าหลายเท่า สองข้างพระอารามมีรัตนเจดีย์ 2 องค์ เดินอีกไม่นานเราก็ไปถึงประตูเขา

เห็นประตูเขาซึ่งก่อด้วยหินสีขาว สร้างอย่างใหญ่โตสง่างาม บนซุ้มประตูมีแผ่นป้ายมหึมา ส่งประกายสีทองระยิบระยับ บนแผ่นป้ายมีตัวอักษรสีทองหลายตัวติดอยู่ ซึ่งอาตมาอ่านไม่ออก ที่หน้าประตูมีพระภิกษุ 4 รูปยืนอยู่ ห่มกายด้วยจีวรสีแดง สายคาดเอวสีทอง ธรรมลักษณ์ดูเคร่งขรึม ครั้นเห็นเรา 2 คนมาถึง ต่างก็ย่อตัวลงกราบนมัสการต้อนรับพวกเราพร้อมกัน เรารีบคารวะตอบ อาตมาชักสงสัยตะหงิด ๆ การแต่งกายของพระภิกษุที่นี่ อาตมาไม่เคยเห็นมาก่อนเลย ดูไปเหมือนพระลามะมากกว่า พวกเขาต่างเผยอยิ้มและเอื้อนเอ่ยวาจากล่าวว่า "มาแล้ว ๆ ยินดี ๆ" พร้อมกับเชิญเราเข้าข้างใน

เราก้าวเข้าประตู ผ่านพระวิหารหอพระอีกหลายแห่ง ประหลาดแท้ สิ่งปลูกสร้างของที่นี่ล้วนมีแสงในตัว แต่ละหลังล้วนแล้วโอ่อ่าน่าชม ครั้นเราเดินต่อไปอีกก็เห็นระเบียงทอดยาวออกไปข้างหน้า

สองข้างระเบียงปลูกเต็มไปด้วยไม้ต้นไม้ดอกพิเศษพิสดารหลากสีหลากชนิด ไม่รู้ว่าเป็นต้นอะไร มองออกไปทางหน้าต่างระเบียง จะเห็นแต่สิ่งปลูกสร้างจำพวกโบสถ์วิหารและรัตนเจดีย์เป็นต้น ครู่เดียวเราก็มาถึงมหาวิหารเอก บนมหาวิหารมีตัวอักษรตัวโตติดอยู่ 4 ตัว ส่งประกายวาววับ ไม่ใช่ตัวอักษรภาษาจีน และก็ไม่ใช่ตัวอักษรภาษาอังกฤษ อาตมาอ่านไม่ออก จึงถามภิกษุเฒ่าหยวนกวนว่าตัวอักษร 4 ตัวนั้นเขาหมายความว่าอย่างไร ท่านตอบว่า นั่นคือ **"อรหันต์ภพกลาง"** เมื่อเป็น **"อรหันต์"** อาตมารำพึงในใจ นั่นคงเป็นสำนักบำเพ็ญศีลภาวนาของอรหันต์เป็นแน่แท้ ถึงตอนนี้ อาตมาเริ่มรู้สึกเป็นราง ๆ แล้วว่า ที่นี่มิใช่โลกมนุษย์เราแล้ว จนถึงบัดนี้อาตมายังจำรูปตัวอักษรหนึ่งใน 4 ตัวนั้นได้ดีคือ " " อีก 3 ตัวจำไม่ได้แล้ว

ตอนที่อาตมาพบกับภิกษุเฒ่าหยวนกวนนั้นเป็นเวลาเช้าตรู่ตี 3 เข้าใจว่าตอนนี้จวนสว่างแล้ว เห็นคนมากมายเดินเข้า ๆ ออก ๆ ทั้งในและนอกพระวิหาร มีคนทุกผิวสี เช่นผิวเหลือง ผิวขาว ผิวแดง ผิวดำเป็นต้น แต่ที่มากที่สุดคือผิวเหลือง มีทั้งเพศหญิงเพศชาย ทั้งคนเฒ่าและเด็ก การแต่งกายของพวกเขาล้วนแต่พิสดาร มีแสงในตัวทุกคน อยู่เป็นกลุ่ม ๆ กลุ่มละ 3 คนบ้าง 5 คนบ้าง บ้างกำลังฝึกวิทยายุทธ บ้างร่ายรำ บ้างเล่นหมากรุก บ้างพักผ่อนทำสมาธิ แต่ละคนล้วนมีสีหน้าอารมณ์สุขเกษมเปรมปรีดา เห็นพวกเรามาถึง ต่างก็ผงกศีรษะยิ้มระรื่นอย่างสนิทสนมเป็นกันเอง แสดงการต้อนรับ แต่ไม่ได้เข้ามาพูดจาด้วย

เดินเข้าไปภายในมหาวิหาร อาตมาเห็นตัวอักษรใหญ่ 4 ตัว ภิกษุเฒ่าหยวนกวนบอกอาตมาว่า นั่นคือ **"ต้าสงเป่าเตี้ยน" (รัตนบัลลังก์มหาชาตรี)** มีภิกษุเฒ่า 2 รูปเดินมาต้อนรับอาตมามองสำรวจพวกเขาเห็นภิกษุเฒ่ารูปหนึ่งมีหนวดขาวโพลง ยาวมาก อีกรูปหนึ่งไม่มีหนวด ครั้นพวกเขาเห็นพระธรรมาจารย์หยวนกวนมาถึงก็ย่อตัวกราบกรานอย่างพินอบพิเทา อาตมารำพึงในใจ พระธรรมาจารย์หยวนกวนผู้นี้

ขนาดอรหันต์ภพกลางยังกราบไหว้อย่างนอบน้อม แสดงว่าไม่ใช่ชนชั้นธรรมดาแน่ ๆ ขณะที่พวกเขานำเราไปที่ห้องรับแขกนั้น อาตมากวาดสายตามองดูรอบ ๆ ห้องโถง เห็นควันธูปลอยวนเวียน กลิ่นหอมเตะจมูก พื้นห้องล้วนปูด้วยหินขาวที่เปล่งประกายได้ ที่น่าประหลาดก็คือภายในพระวิหารไม่มีพระพุทธรูปแม้แต่องค์เดียว แต่มีเครื่องถวายมากมาย ดอกไม้แต่ละดอกใหญ่เท่าลูกฟุตบอล กลมดิก ยังมีโคมไฟประดับหลากรูปหลายแบบ เปล่งเบญจรังสีงามระยับ

เข้าถึงห้องรับแขก ภิกษุเฒ่าส่งน้ำดื่ม 2 แก้วซึ่งรับมาจากเด็กรับใช้ให้เราคนละแก้ว เด็กรับใช้คนนั้นไว้ผมแกละ 2 แกละ แต่งกายด้วยชุดสีเขียว เอวคาดสายสีทอง ดูสวยงามมาก น้ำในแก้ว สีขาวบริสุทธิ์ หวานเย็นชุ่มฉ่ำดั่งอมฤต อาตมาดื่มไปครึ่งแก้วกว่า ท่านธรรมาจารย์เฒ่าหยวนกวนก็ดื่มด้วย ดื่มน้ำนี้แล้วรู้สึกจิตใจแจ่มใสกระปรี้กระเปร่า ทั้งตัวโล่งสบาย ไม่รู้สึกเหนื่อยเพลียแม้แต่น้อย

ท่านธรรมาจารย์เฒ่าหยวนกวนได้พูดจากระซิบกระซาบกับภิกษุเฒ่าพักหนึ่ง ภิกษุเฒ่าก็สั่งเด็กรับใช้พาอาตมาไปอาบน้ำชำระกายอาตมาเห็นกะละมังทองเหลืองสีขาวลูกหนึ่งใส่น้ำจนล้นปรี่ตั้งอยู่ที่นั่นก่อนแล้ว อาตมาจึงลงมือล้างหน้าเช็ดตัว จากนั้นจึงห่มจีวรสีเทาที่เตรียมไว้สำหรับอาตมา หลังอาบน้ำแล้วยิ่งรู้สึกสบายทั้งกายใจ อาตมารำพึงในใจ เห็นทีวันนี้อาตมาได้มาถึงดินแดนอันศักดิ์สิทธิ์เป็นแน่แท้แล้ว ความชื่นชมโสมนัสในใจนั้น ยากจะบรรยายได้

ครั้นกลับถึงห้องรับแขก อาตมาก็คุกเข่าลงเบื้องหน้าภิกษุเฒ่าผู้นั้น ก้มกราบ 3 ทีขอให้ช่วยชี้แนะทางสว่าง ถามท่านว่าอนาคตของพุทธศาสนาจะเป็นฉันใด ภิกษุเฒ่าไม่เอื้อนเอ่ยวาจา แต่จับพู่กันขึ้นเขียนตัวอักษร 8 ตัวลงบนแผ่นกระดาษเป็นปริศนาธรรมว่า

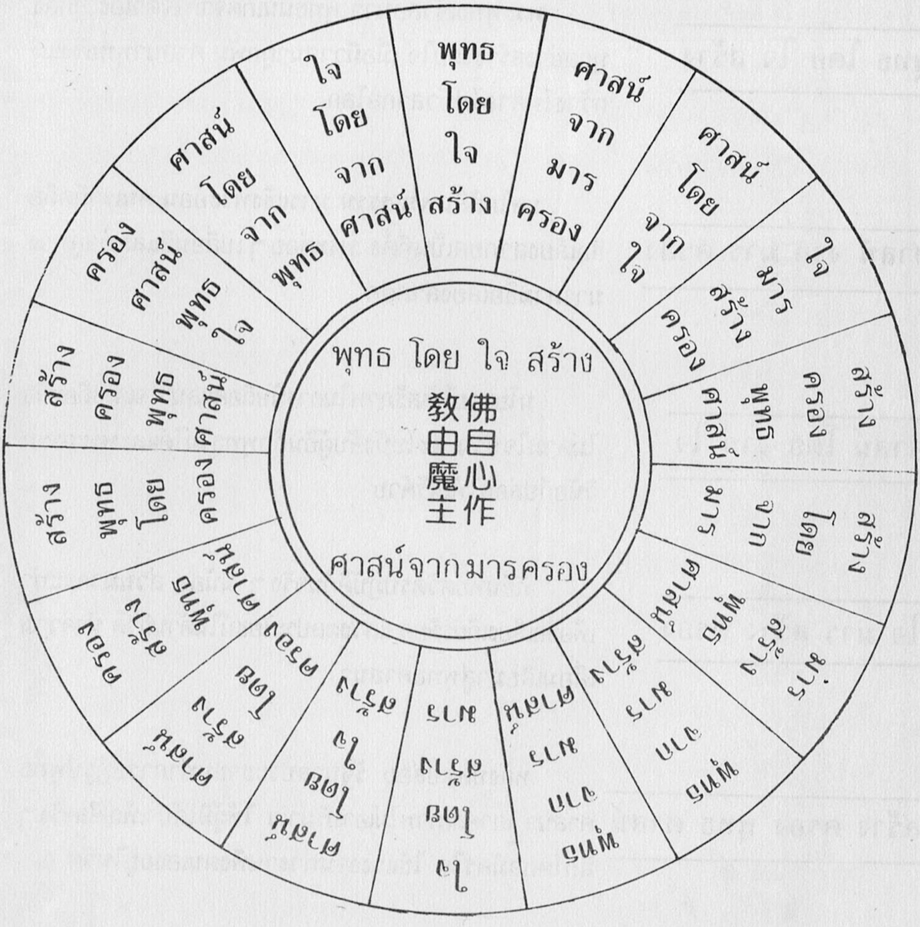
พุทธ โดย ใจ สร้าง

ศาสน์ จาก มาร ครอง

ภิกษุเฒ่าเขียนเสร็จยื่นส่งให้อาตมา อาตมายื่น 2 มือน้อมรับ ขณะที่ขบคิดตีความตัวอักษร 8 ตัวนี้อยู่นั้น ภิกษุเฒ่าอีกรูปหนึ่งได้อธิบายต่ออาตมาว่า "หนังสือ 8 ตัวนี้ ท่านจะอ่านแบบขวางตั้ง ตั้งขวาง ซ้ายขวา ขวาซ้าย บนล่าง ล่างบน จนอ่านได้ครบ 36 ประโยค ก็จะเข้าใจสภาพของพุทธศาสนาภายใน 100 ปีต่อจากนี้ไป ถ้านำประโยค 36 ประโยคนี้ไปอนุมานจนได้ครบ 840 ประโยค ก็จะทราบสภาพการพัฒนาในอนาคตของพุทธศาสนาในขอบเขตทั่วโลก จนถึงสิ้นพุทธกาลโน่นแหละ" *(ตามที่พระธรรมจารย์ควนจิ้งแย้มพรายให้ทราบ ประโยค 840 ประโยคที่ว่านั้น รอให้โอกาสสุกงอมแล้วจะประกาศให้ทราบต่อไป ระหว่างนี้ขอประกาศแค่ 18 ประโยคก่อน -ผู้เรียบเรียง)*

สนทนากันพักหนึ่ง ภิกษุเฒ่าก็ให้อาตมาไปพักผ่อนในห้องนอน เด็กรับใช้พาอาตมาเข้าไปในห้องนอน เห็นภายในห้องนอนไม่มีเตียงนอน มีแต่ม้ายาวรูปสวยงามหลายตัวตั้งเรียงรายอยู่ บนม้ายาวปูด้วยผ้าแพรต่วนนุ่มนิ่ม อาตมาจึงเลือกม้านั่งตัวใหญ่ตัวหนึ่งจากบรรดาม้านั่งทั้งหลาย นั่งทำสมาธิเป็นการพักผ่อน พอนั่งลงเท่านั้น ก็รู้สึกทั้งตัวโล่งสบายอย่างบอกไม่ถูก ตัวเบาหวิว ไม่รู้ก้นตัวเองวางอยู่ที่ใด

ให้หลังไม่นาน ก็ได้ยินเสียงท่านธรรมาจารย์หยวนกวนร้องเรียกอาตมา อาตมารีบลงจากม้านั่ง เดินออกจากห้องนอน ท่านธรรมาจารย์หยวนกวนกล่าวกับอาตมาว่า "ตอนนี้อาตมาจะพาท่านไปที่สวรรค์ชั้นดุสิตเพื่อนมัสการพระโพธิสัตว์กัจจานะ รวมทั้งพระภิกษุชวีหยุน พระอาจารย์ของท่านด้วย" อาตมาตอบว่า "ประเสริฐมากครับ ขอบคุณที่กรุณา" ขณะจะออกจากมหาวิหาร ความจริงอาตมาคิดจะไปกราบอำลาภิกษุเฒ่า แต่ท่านธรรมาจารย์หยวนกวนกลับยืนกรานว่า "อย่าเลย เวลามีไม่มาก" จุดหมายปลายทางที่เราจะไปตอนนี้คือ สวรรค์ชั้นดุสิต ●

พุทธ โดย ใจ สร้าง
佛自心作
教由魔主
ศาสน์จากมารครอง

พุทธ โดย ใจ สร้าง ศาสน์ จาก มาร ครอง

18 ประโยคนี้ เป็นเรื่องอดีตแล้วตีความดังต่อไปนี้

พุทธ โดย ใจ สร้าง	พระพุทธเจ้าสอนว่า พุทธนั้นเกิดจากใจตัวเอง ทุกสิ่งทุกอย่างสร้างโดยใจ เมื่อมีวาสนาผูกพัน ศาสนาพุทธจึงแผ่กว้างไพศาลไปทั่วสากลโลก
ศาสน์ จาก มาร ครอง	ยุคใกล้สิ้นพระธรรม มารแข็งพระอ่อน คนเรายึดถือชื่อเสียงลาภยศเป็นที่ตั้ง พระค่อย ๆ เปลี่ยนสีและเข้าสู่ทางมารตามชื่อเสียงลาภยศ
ศาสน์ โดย จาก ใจ	นโยบายให้เสรีภาพในการนับถือศาสนา จะนับถือหรือไม่ตามใจท่าน จะไปบังคับผู้อื่นถือพุทธไม่ได้และพระธรรมวินัยก็ปล่อยให้เสรีด้วย
ใจ มาร สร้าง ครอง	ที่ยืนหยัดวัตรปฏิบัติกันจริง ๆ มีน้อย ส่วนมากจะทำเพื่อชื่อเสียงเกียรติยศ แสวงผลประโยชน์ในด้านชีวิต นำความเสื่อมเสียมาสู่พุทธศาสนา
สร้าง ครอง พุทธ ศาสน์	หลังปลดปล่อย รัฐบาลประชาชนทำการปฏิรูปพุทธศาสนา เอาคุณภาพไม่เอาปริมาณ ให้ผู้มิได้บำเพ็ญศีลจริง ๆ สึกโดยสมัครใจ ใช้แรงงานทำงานพึ่งตนเองอยู่ในวัด
สร้าง โดย จาก มาร	ปี พ.ศ. 2509 เกิดการปฏิวัติใหญ่ทางวัฒนธรรม ศาสนาพุทธถูกกระทบกระเทือนอย่างหนัก

มาร สร้าง พุทธ ศาสน์

กังฉินหลินเปียวปลุกระดมทหารรักษาการณ์แดง ทำลายการสร้างชาติของจีน ขณะเดียวกันก็ทำลายพุทธศาสนาด้วย ศาสนาพุทธถูกหาว่าเป็นเรื่องหลงเชื่องมงาย

พุทธ จาก มาร สร้าง

พระพุทธรูปส่วนใหญ่ถูกทุบทำลาย วัดวาอารามนอกจากถูกรื้อทิ้งแล้ว ยังถูกนำไปใช้ทำประโยชน์อย่างอื่น เทวรูปและพระพุทธรูปล้วนถูกทำลายหมดสิ้น

พุทธ จาก มาร ศาสน์

พระเณรในวัดถูกจัดรวมกลุ่มศึกษาคำสอนเกี่ยวกับลัทธิวัตถุนิยม

ใจ โดย สร้าง มาร

ศึกษาการปฏิวัติวัฒนธรรมตลอดจนการปฏิวัติวัฒนธรรมสังคม พอเกิดขึ้นใจคนล้วนถูกมารครอบ การต่อสู้แบ่งพรรคแยกพวก พระสงฆ์ลุ่มหลงในชื่อเสียง

ศาสน์ โดย ใจ สร้าง

ศาสนาพุทธกลายเป็นศาสนาผี ตกเป็นเป้าหมายของภูตผีปีศาจ ศาสนาพุทธถูกทำลายหมดสิ้น

ศาสน์ สร้าง โดย ครอง

ช่วงนี้ไม่มีศาสนาพุทธ พระเณรได้รับการการปฏิบัติดุจเดียวกับคนทั่วไป ส่งไปชนบทใช้แรงงานตามนโยบายของรัฐบาล

ครอง สร้าง พุทธ ศาสน์

พระเณรถูกส่งไปฟาร์มเกษตรหรือบ้านเดิมไปทำไร่ไถนา ไปใช้แรงงานภายใต้การควบคุมสั่งสอนของชาวนา

สร้าง พุทธ โดย ครอง — ปีเจี๋ยจื่อฟื้นฟูพุทธศาสนาอย่างเป็นทางการ ประกาศให้เสรีภาพแก่พุทธศาสนา จัดตั้งพุทธสมาคมขึ้นในที่ต่าง ๆ

สร้าง ครอง พุทธ ศาสน์ — ประธานเติ้งเสี่ยวผิงประกาศให้พุทธศาสนามีเสรีภาพ กำหนดเงื่อนไขเสรีภาพของศาสนาพุทธไว้ในบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ

ครอง ศาสน์ พุทธ ใจ — ภิกษุเฒ่ากลับวัดเหมือนลูกกตัญญู ฟื้นฟูบูรณะวัดวาอาราม รัฐให้เงินอุดหนุนสร้างวัดตั้งพระพุทธรูป คืนเสรีภาพแก่ศาสนาพุทธอย่างแท้จริง

ศาสน์ โดย จาก พุทธ — ช่วงเริ่มฟื้นฟู 3 ลัทธิคือ ขงจื้อ เต๋า พุทธ ผู้คนบอกว่าเป็นพุทธทั้งหมด เพราะว่าขาดธรรมาจารย์เทศนาสั่งสอนธรรมะ ผู้คนไม่เข้าใจเหตุผลพุทธ

ใจ โดย จาก ศาสน์ — หลังจากคืนเสรีภาพแก่พุทธศาสนาแล้ว พุทธสถานกลายเป็นแหล่งท่องเที่ยว ผู้คนสนใจใคร่เรียนรู้และมีความสุขกับพุทธศาสนา พุทธศาสนาเริ่มรุ่งเรืองขึ้นอีกวาระหนึ่ง

---

* (หมายเหตุ) อาตมาเรียนถามผู้เฒ่าในถ้ำอรหันต์ว่า *"อนาคตของศาสนาพุทธในประเทศจีนต่อไปจะเป็นอย่างไร"* ผู้เฒ่าใช้พู่กันเขียนหนังสือ 8 ตัว ผู้เฒ่าอีกคนบอกว่าให้กลับไปใช้สมองค่อย ๆ คิด ได้ 36 ประโยคจะทราบความนัยเอง ขณะนี้ได้ตีความแล้ว (ไม่แน่ว่าจะถูกต้อง ขอให้ถือเป็นข้อมูลประกอบเพื่อทุกคนได้ค้นคว้าร่วมกัน ถือเป็นการเล่นตัวอักษรพาเพลินก็แล้วกัน)

ตลอดทาง อาตมาเห็นสุวรรณวิหารและรัตนเจดีย์อันใหญ่โตมโหฬารมากมาย ล้วนมีแสงในตัว แลดูลานตาไปหมด แต่ว่าท่านธรรมมาจารย์หยวนกวนกลับเร่งรัดให้อาตมารีบเดินทาง บอกเวลามีจำกัด (ภายหลังอาตมาจึงทราบว่า เวลาในแดนสวรรค์นั้นต่างกับเวลาในโลกมนุษย์ ไม่เหมาะอยู่นานเกินไป ขืนชักช้าโอ้เอ้วิหารลาย กลับไปยังโลกมนุษย์อีกที อาจเป็นเวลาหลายร้อยปีกระทั่งหลายพันปีแล้วก็ได้) เส้นทางที่เราเดินไปล้วนปูด้วยหินขาว ก้อนหินแต่ละก้อนเปล่งประกายวาววับ กลิ่นดอกไม้ใบหญ้าพิสดารบนภูเขาโชยมาตามลมหอมละมุนเตะจมูก ทำให้จิตใจชื่นบานเคลิบเคลิ้ม

เดินเลี้ยวโค้งหลายโค้ง ระยะทางประมาณกิโลเมตรเศษ เบื้องหน้าก็ปรากฏสะพานใหญ่แห่งหนึ่ง แต่ว่าประหลาดแท้ สะพานแห่งนี้มีแต่ช่วงกลาง ลอยอยู่กลางอากาศ หามีทางขึ้นและทางลงไม่ ดูไม่น่าจะเดินขึ้นไปบนสะพานนั้นได้เลย ครั้นมองดูใต้สะพาน ก็ปรากฏเป็นเหวลึกมองไม่เห็นก้น

"เอ๊ะ สะพานนี้จะเดินข้ามไปได้อย่างไร" อาตมาพึมพำ

ขณะที่อาตมารู้สึกลังเลก้าวเท้าไม่ออกอยู่นั้น ท่านธรรมาจารย์หยวนกวนได้เอ่ยถามอาตมาว่า "ปกติท่านสวดมนต์อะไร ท่องคาถาบทไหน"

อาตมาตอบว่า "ปกติอาตมาสวดสัทธรรมปุณฑริกสูตรกับปรมัตถ์ธรรมคาถา"

ท่านกล่าวว่า "เออ ดีแล้ว งั้นก็สวดซี"

อาตมาจึงเริ่มบทสวด ปรมัตถ์ธรรมคาถาทั้งบทมี 3,000 กว่าคำ ทว่า อาตมาสวดไปได้แค่ 20-30 คำเท่านั้น สภาพเบื้องหน้า พลันเกิดการเปลี่ยนแปลง เห็นสะพานแห่งนั้นพลันยื่นหัวยื่นท้ายออกไปต่อติด

ทั้งสองข้าง ตัวสะพานเป็นสีทองเหลืองอร่าม ส่งประกายวาววาม เห็นได้ว่าประกอบขึ้นจากรัตนะ 7 ประหนึ่งสายรุ้ง 7 สีสายหนึ่งแขวนอยู่กลางอากาศ งามวิจิตรตระการตาหาที่เปรียบมิได้ ราวสะพานทั้งสองข้างประดับด้วยโคมไฟไข่มุก ส่องแสงสีต่าง ๆ ที่หัวสะพานติดตัวอักษรตัวโต 5 ตัว รูปอักษรคล้ายคลึงกับที่เห็นในมหาวิหาร อาตมาจึงเดาเอาว่า คงจะอ่านว่า **"สะพานอรหันต์ภพกลาง"** เป็นแน่แท้

ข้ามสะพานไปแล้ว เรานั่งพักที่ศาลาเชิงสะพาน อาตมาจึงถือโอกาสเรียนถามท่านธรรมาจารย์หยวนกวนว่า "เหตุใดเมื่อกี้นี้เราไม่เห็นหัวท้ายสะพาน ครั้นท่องปรมัตถ์ธรรมคาถาแล้ว ถึงได้มองเห็น"

ท่านตอบว่า "ก่อนท่องคาถา ธาตุแท้ของท่าน (โฉมหน้าที่แท้จริง) ถูกกรรมกีดขวางของตัวเองกั้นไว้หลายชั้น บดบังทรรศนบถไว้ จึงไม่อาจมองเห็นแดนศักดิ์สิทธิ์ได้ ต่อเมื่อท่องคาถาแล้ว ด้วยการสะกดของคาถานุภาพ กรรมกีดขวางจึงอันตรธาน เมื่อสิ่งกีดขวางไม่มี ธาตุแท้ตัวเองบริสุทธิ์ จึงได้ปรากฏอาณาจักรทั้งปวงที่มีอยู่แต่เดิมออกมา จากหลับเป็นตื่น จึงเห็นได้ทุกสิ่งทุกอย่าง ที่เรียกว่า *ไร้เมฆาหมื่นโยชน์ เห็นท้องนภาหมื่นโยชน์* ก็คือเหตุผลนี้แหละ

พักหายเหนื่อยแล้ว เราก็เดินทางต่อ อาตมาเดินพลางท่องคาถาพลาง ทันใด ใต้ฝ่าเท้าพลันปรากฏดอกบัว เป็นกลีบ ๆ เปล่งประกายมรกตประหนึ่งแก้วผลึก ใบบัวก็เปล่งแสงสีสันพันลาย เหยียบบนดอกบัว ก็เหินลอยสู่ท้องนภาประหนึ่งเหาะเหินเดินอากาศยังไงยังงั้น มุ่งตรงไปเบื้องหน้า รู้สึกมีเสียงลมพัดผ่านข้างหูดังหวีดหวิว แต่ร่างกายกลับไม่รู้สึกว่ามีแรงลมปะทะ อัตราเร็วยิ่งกว่านั่งเครื่องบินเสียอีก เห็นสรรพสิ่งรอบ ๆ กายเคลื่อนที่ถอยหลัง แว่บผ่านตัวเราไปไม่ขาดสาย

เวลาผ่านไปไม่นาน อาตมารู้สึกว่าตัวค่อย ๆ ร้อนขึ้น ยามนั้น สิ่งที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้าคือประตูเมืองที่ดูคล้าย ๆ เทียนอานเหมินของปักกิ่ง แต่มันกว้างขวางใหญ่โต สง่าโอฬาริกยิ่งกว่าเทียนอานเหมิน

รูปแกะสลักหงส์มังกรบนเสาหินเปล่งประกายวาววับ หลังคามีรูปลักษณะคล้าย ๆ วังโบราณ แต่เป็นสีเงินยวงทั้งหมด ประหนึ่งเมืองรชตะมหึมาเมืองหนึ่ง เด่นสง่ายิ่ง

ครั้นเรามาถึงเมืองรชตะแห่งนี้แล้ว เราเห็นซุ้มประตูเมืองมีแผ่นป้ายติดตัวอักษร 5 ภาษาด้วยกัน ภาษาที่เป็นภาษาจีนเขียนว่า "หนานเทียนเหมิน" (ประตูเทวาลัยทิศใต้) หรือ**จาตุมหาราชิก** (จาตุมหาราชิกเป็นสวรรค์ชั้นที่ 1 อันเป็นสถานที่พำนักของจตุโลกบาล) ภายในประตูจาตุมหาราชิก มีคนยืนอยู่เป็นอันมาก ที่แต่งกายด้วยชุดพลเรือนนั้นมีลักษณะคล้ายคลึงกับชุดขุนนางสมัยราชวงศ์ชิง หรูหรามาก เสื้อผ้าอาภรณ์ล้วนมีแสงในตัว ส่วนพวกที่แต่งชุดทหารก็มีลักษณะคล้ายขุนพลที่แสดงบนโรงงิ้ว เสื้อเกราะที่สวมใส่เปล่งประกายวาววับ ดูน่าเกรงขาม พวกเขายืนเข้าแถวเป็นระเบียบอยู่สองข้างประตูเมือง ประนมมือแสดงความเคารพต่อพวกเรา ต้อนรับพวกเราเข้าเมือง แต่ไม่มีผู้ใดเข้ามาพูดจาด้วย

เข้าประตูเมืองไปได้ประมาณ 10 ก้าว เห็นกระจกใหญ่บานหนึ่ง กระจกนี้สามารถส่องโฉมหน้าเดิมของตนออกมา จำแนกว่าเป็นคนดีหรือคนชั่ว

หลังจากเข้าประตูเมืองแล้ว ตลอดทางจะเห็นทัศนียภาพพิลึกพิสดารเหลือคณานับ ดูคล้ายรุ้ง คล้ายลูกฟุตบอล คล้ายดอกไม้และคล้ายแสงไฟฟ้าเป็นต้น แว่บผ่านตัวเราไป ในกลุ่มเมฆหมอก จะเห็นพวกวัดวาอาราม โบสถ์ วิหาร ประสาทราชวังและยอดเจดีย์ อยู่ใกล้บ้าง ไกลบ้าง แว่บ ๆ วับ ๆ เดี๋ยวชัดเดี๋ยวเลือน ท่านธรรมาจารย์หยวนกวนแนะนำว่า ชั้นนี้เป็นชั้นที่สูงกว่าชั้นจาตุมหาราชิกชั้นหนึ่ง เรียกว่าชั้น**ดาวดึงส์** (สวรรค์ชั้นที่ 2 ในฉกามาพจรหรือ 6 ชั้นในกามภพ) อันเป็นที่พำนักของเง็กเซียนฮ่องเต้หรือพระอินทร์ ปกครอง 4 ทิศ 32 ชั้นฟ้า

เราไม่มีเวลาหยุดดู คงตรงดิ่งขึ้นไป ท่านธรรมาจารย์กล่าวกับอาตมาว่า เวลานี้เรามาถึง **"สวรรค์ชั้นดุสิต"** แล้ว ซึ่งเป็นสวรรค์ชั้นที่ 4* ในฉกามาพจร พริบตาเดียวเราก็มาถึงหน้าประตูเขาพระวิหารหลังหนึ่ง เห็นคน 20 กว่าคนมาต้อนรับพวกเรา ในนั้นมีอยู่คนหนึ่งไม่ใช่ใครที่ไหน คือพระอาจารย์ซวีหยุน ผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาแก่อาตมานั่นเอง (พระเถระชั้นสูง 1 ใน 3 ของประเทศจีนในยุคปัจจุบัน) ยังมีอีก 2 ท่านที่อาตมารู้จัก ท่านหนึ่งคือ พระภิกษุเมี่ยวเหลียน อีกท่านหนึ่งคือพระภิกษุฝูหยง (ทั้งสองท่านล้วนไปสู่สุคติภพแล้ว) ทุกท่านล้วนห่มกายด้วยผ้ากาสาวพัสตร์แพรต่วนสีแดง งามสง่ายิ่ง

พอเห็นพระอาจารย์ซวีหยุน อาตมารีบเข้าไปคุกเข่ากราบคารวะ ยามนั้น อาตมาตื้นตันใจจนเกือบจะร้องไห้ออกมา

พระอาจารย์ถามอาตมาว่า "เป็นไง ใจสงบดีไหม ยังมีเรื่องดีใจเสียใจอะไรอยู่อีกหรือเปล่า เจ้ารู้ไหม คนที่มากับเจ้าคนนั้นเป็นใคร"

อาตมาตอบว่า "ท่านมีนามว่าพระธรรมาจารย์หยวนกวนครับ"

ยามนั้น พระอาจารย์ได้เปิดเผยความจริงอันชวนตระหนกแก่อาตมาเรื่องหนึ่ง ท่านกล่าวว่า *"ท่านนั้นก็คือพระมหาเมตตาการุณย์โพธิสัตว์กวนอิมผู้ดับทุกข์เข็ญแก่เวไนยสัตว์ที่พวกเจ้าสวดอยู่ทุกวันนั่นเอง"*

อาตมาตะลึงงันด้วยคิดไม่ถึง ภายหลังที่พระอาจารย์กล่าวจบลง อาตมาจึงรีบคุกเข่าลงกราบแทบเท้าพระโพธิสัตว์กวนอิมในธรรมกายของพระธรรมาจารย์หยวนกวน *โอ มีนัยน์ตาเสียเปล่า แต่หารู้จักขุนคีรีไท่ซันไม่* เบื้องหน้าพระโพธิสัตว์กวนอิมแปลง อาตมาไม่ทราบจะกล่าวกระไรดี

เทวดาใน "สวรรค์ชั้นดุสิต" ต่างกับมนุษย์ในสัพพะโลกของเราซึ่งสูงแค่ 5-6 ฟุตเท่านั้น แต่เทวดาที่นี่ สูงประมาณ 30 ฟุต แต่ว่า พระธรรมาจารย์เฒ่าหยวนกวน (กวนอิมแปลง) กล่าวว่า ในเมื่อพา

อาตมามาถึงที่นี่แล้ว รูปร่างของอาตมาก็จะเปลี่ยนแปลงด้วย คือเปลี่ยนสูงใหญ่เป็น 30 ฟุตเท่าพวกเขานั่นแหละ

ขณะนั้น พระอาจารย์ยังสั่งกำชับอาตมาว่าจะต้องบำเพ็ญศีลภาวนาในสัพพะโลกอย่างมุมานะ กรรมกีดขวางต้องผ่านการทดสอบจึงจะค่อย ๆ ปลดเปลื้องออกได้ ทั้งสั่งกำชับว่าพยายามสร้างและบูรณะปฏิสังขรณ์วัดวาอารามเป็นต้น

ณ ที่นั้น อาตมายังเห็นคนจำนวนมาก มีทั้งชายและหญิง ทั้งเด็กและคนชรา การแต่งกายของพวกเขา คล้ายกับชุดแต่งกายในสมัยราชวงศ์หมิง ●

- 3 -

พระโพธิสัตว์กัจจานะ ไขปริศนาธรรม

หลังจากนั้น เราก็พากันเข้าสู่ลานภายในของสวรรค์ชั้นดุสิต เพื่อเข้าเฝ้านมัสการพระโพธิสัตว์กัจจานะ ครั้นเข้าไปภายในมหาวิหารกัจจานะ ได้เห็นความใหญ่โตโอ่อ่าสง่างามของมหาวิหาร จนสุดจะหาคำมาเปรียบเทียบให้มองเห็นภาพได้ ทุกหนทุกแห่งวาววับไปด้วยประกายสีทอง หน้าประตูมหาวิหารมีอักษรตัวโต 3 ตัวเปล่งประกายแวววาว เขียนด้วยภาษา 5 ชนิดติดอยู่ ที่เขียนเป็นภาษาจีนอ่านได้ความว่า **"แดนดุสิต"** ณ ที่นั้น อาตมาได้เห็นพระโพธิสัตว์กัจจานะด้วยตนเอง

รูปร่างหน้าตาของพระโพธิสัตว์กัจจานะหาได้มีส่วนเหมือน *"พระยิ้มพุงพลุ้ย"* อย่างที่เราตั้งไว้สักการะบูชาในสัพพะโลก ซึ่งท้องโตโย้ยื่นออกมาข้างหน้า พระพักตร์ยิ้มเซ่อ ๆ ก็หาไม่ พระโพธิสัตว์กัจจานะที่แท้จริงนั้น กล่าวได้ว่ามีธรรมลักษณ์สง่าเคร่งขรึม เพียบพร้อมด้วย 32 ลักษณะ 80 มงคล รูปโฉมภายนอกเด่นเป็นพิเศษ

สองข้างมหาวิหาร มีพระโพธิสัตว์มากมายนั่งบ้างยืนบ้าง ห่มกายด้วยธรรมาภรณ์หลากหลายชนิด แต่ที่มากที่สุดคือผ้ากาสาวพัสตร์สีแดงที่มีแสงในตัว แต่ละท่านล้วนมีแท่นดอกบัว 1 แท่น อาตมาเข้ากราบนมัสการท่านโพธิสัตว์กัจจานะ อาราธนาธรรมจากท่าน ท่านได้ไขปริศนาธรรมต่ออาตมาดังนี้คือ "*อนาคต (6 พันล้านปีให้หลัง) อาตมาจะจุติ ศรีนาคาไตรจักร จะลงสู่สัพพะโลก ถึงเวลานั้น พื้นพิภพจะปราศจากขุนคีรี จะราบเรียบดั่งฝ่ามือ สัพพะโลกจะกลายเป็นวิสุทธิภูมิของแดนมนุษย์ ระหว่างศาสนาด้วยกันจะต้องถนอมรักซึ่งกันและกัน ปลุกเร้าซึ่งกันและกันเพื่อพัฒนาให้ดียิ่งขึ้น อย่าได้ดูหมิ่น ก้าวร้าวจาบจ้วงซึ่งกันและกัน ระหว่างนิกายต่าง ๆ ในศาสนาเดียวกัน ก็อย่าได้ดูหมิ่นซึ่งกันและกัน จะต้องช่วยกันขจัดภัยพาลผดุงความเป็นธรรม*" (ท่านยังประทานธรรมกถาอื่น ๆ อีก แต่อาตมาจำได้ไม่หมด)

หลังจากนั้น พระอาจารย์ของอาตมาคือภิกษุเฒ่าซวีหยุนก็พาอาตมาไปที่อารามใหญ่หลังหนึ่ง หน้าอารามมีขุนศึกแต่งกายคล้ายชุดราชวงศ์หมิงยืนอยู่ แต่ไม่ใช่เหว่ยตัว้อ ขุนศึกนายนั้นพาเราเข้าสู่ภายในอารามแล้ว ก็ได้จัดแจงยกขนมหวานทำจากน้ำผึ้งบุปผาที่เสาะหาโดยเทพธิดามาเลี้ยงรับรองเรา อาตมากินไปชิ้นหนึ่ง รสหวานอร่อยหาใดเปรียบมิได้ รู้สึกอิ่มมาก ขณะเดียวกันจิตใจก็กระชุ่มกระชวยขึ้นอีกหลายเท่า

ท่านภิกษุฝูหยงกล่าวกับอาตมาว่า "บนสรวงสวรรค์ล้วนแต่ใช้น้ำผึ้งบุปผาเป็นอาหารซึ่งเทพบุตรเทพธิดาหน้าพระลานเป็นผู้นำมาถวาย ใช้ดอกไม้หลายอย่างหลายชนิดทำเป็นน้ำผึ้ง รสชาติดีมาก คนในโลกมนุษย์มีวาสนาได้ดื่มกินน้ำผึ้งบุปผานี้ สามารถขจัดโรคาอายุวัฒนา ผู้เฒ่าจะกลับเป็นเยาว์ เจ้าทานมากหน่อย จะได้ประโยชน์เอนกอนันต์"

นับแต่นั้นมา ร่างกายของอาตมารู้สึกจะหนุ่มแน่นขึ้นกว่าแต่ก่อนจริง ๆ จนถึงปัจจุบันยังไม่เคยต้องทานยาเลย

ต่อจากนั้น ท่านภิกษุฝูหยงกล่าวกับอาตมาอีกว่า "บนสรวงสวรรค์อยู่สุขสบายเกินไป ไม่ค่อยจะบำเพ็ญศีลภาวนากัน ก็เหมือนพวกมั่งมีศรีสุขในแดนมนุษย์นั่นแหละที่ไม่ยอมบวชเรียน รู้จักแต่เสพสุขเฉพาะหน้า หารู้ไม่ว่าก้าวไม่พ้นไตรภพ เวียนว่ายตายเกิดอยู่ในวัฏสงสารของ 6 ภูมิ ยากแก่การหลุดพ้น พวกเราอยู่ที่นี่ฟังธรรมะจากท่านโพธิสัตว์กัจจานะ วันข้างหน้ายังต้องไปจุติยังโลกมนุษย์เพื่อดับทุกข์เข็ญแก่เวไนยสัตว์อีก หลังจากนั้นจึงจะสามารถเข้าสู่วิถีแห่งโพธิสัตว์หลุดพ้นอย่างแท้จริง"

ยามนั้น พระอาจารย์ซวีหยุนก็ได้ให้คำชี้แนะแก่อาตมา ท่านกล่าวว่า "ยุคปลายธรรมะจะต้องยืนหยัดช่วยนำเวไนยสัตว์ไปสู่ความหลุดพ้นในภาวะที่ยากลำบากที่สุด อย่าได้เห็นแก่ความสุขสบายในภาวะราบรื่น และอย่าได้หลบเลี่ยงในภาวะที่ยากลำบาก สามารถยืนหยัดในสัมโพธิญาณแห่งสัมมาสัมพุทธเจ้า จึงเป็นการเดินตามวิถีแห่งโพธิสัตว์อย่างแท้จริง จำไว้ให้ดี ภายหลังกลับสู่โลกมนุษย์แล้ว เจ้าต้องบอกต่อผู้ร่วมทางธรรม เฉพาะอย่างยิ่ง พี่น้องที่ร่วมบำเพ็ญศีลภาวนา ให้ถือศีลเป็นครู ยืนหยัดวัตรปฏิบัติดังเดิมอย่างเคร่งครัด อย่าได้เที่ยวปฏิรูป อย่าได้เที่ยวเปลี่ยนระบบสงฆ์ ปัจจุบันมีคนกล่าวว่า ปรมัตถ์สูตรเป็นของปลอม บางคนแก้ชุดแต่งกายสงฆ์ บ้างไม่เชื่อกฎแห่งกรรม บอกว่าไข่เป็นอาหารมังสวิรัติ ไม่ยืนหยัดวัตรปฏิบัติอย่างมุมานะแล้วใช้สิ่งนี้ไปส่งผลสะเทือนต่อเวไนยสัตว์ กลับใช้อวิชชาไปหลอกลวงผู้คนให้เกิดความหลงเชื่องมงาย ลุ่มหลงมัวเมา ตีความพุทธคัมภีร์เสียจนผิดเพี้ยนเลอะเทอะไปหลอกเอาของถวาย สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นมารทำลายมูลปัญญาแห่งพระตถาคตเจ้า ปล่อยให้มารออกมาอาละวาดทำลายผู้คนอย่างเสรี ฉะนั้น เจ้าต้องสืบทอดเจตนารมณ์ของข้า จึงเป็นศิษย์ที่ดีของ

ข้า วันข้างหน้าเจ้าจะต้องไปเผยแพร่เทศนาสั่งสอนธรรมะยังนานาประเทศ แต่ว่าในภาวะแวดล้อมที่เลวร้าย จะต้องประคับประคองฟื้นฟูบูรณปฏิสังขรณ์วัดวาอารามที่ข้าสร้างมากาลก่อน ฉะนั้นชื่อเจ้าที่ตั้งไว้ว่าฝูซิง (ฟื้นฟู) เมื่อครั้งที่ข้าถ่ายทอดวิชาให้นั้น ตอนนี้เจ้าเข้าใจความหมายของมันหรือยัง”

หลังจากพักผ่อนอยู่ชั่วครู่ พระโพธิสัตว์กวนอิมก็มาพาอาตมาออกจากมหาวิหาร ไปชมทัศนียภาพแดนวิมานที่หน้าพระลาน เห็นแสงแพรวพราววาววับปรากฏอยู่ทั่วไป ปักษินเทวาสกุณาพิมานจับคู่ขับขานดนตรีไพเราะเสนาะหู มโหรีทิพย์พิมานใสพิสุทธิ์ดีดสีบรรเลงวังเวงแว่ว เลิศล้ำเป็นธรรมชาติ เทพบุตรเทพธิดา แต่งกายด้วยชุดแพรพรรณสีฉูดฉาดเพริดแพร้วงามวิไล เดินเป็นแถวเป็นแนวอย่างมีระเบียบ เดินเล่นตามสบาย บุปผชาติพิมานบานสะพรั่ง ชูช่อดอกสลอนแข่งความงาม วัดวาอาราม โบสถ์ วิหาร ศาลา รวมทั้งรัตนเจดีย์ต่าง ๆ ล้วนเปล่งประกายชัชวาล สมเป็นทัศนียภาพของพิมานแมนแดนสวรรค์จริง ๆ โลกมนุษย์ไม่มีทางเปรียบได้แม้เท่ากระผีกริ้น

อาตมาชมพลางสดุดีไม่หยุดหย่อน ท่านโพธิสัตว์กวนอิมชี้ให้อาตมาดูรัตนเจดีย์ขนาดใหญ่กว่าขุนเขาคุนหลุนซึ่งกำลังเปล่งสัพรังสีองค์หนึ่งพลางกล่าวว่า *“เจดีย์นี้ก็คือสถานที่พำนักของไท่ซั่งเหล่าจวิน (ไทยเสียงเล่ากุน...เล่าจื๊อ) เรียกว่าเจดีย์กลั่นยาเม็ดอายุวัฒนะ”* มองไปแต่ไกล เห็นมหาเจดีย์กลั่นยาเม็ดอายุวัฒนะอันใหญ่โตมโหฬารองค์นั้น ถูกเมฆหมอกบดบังบางส่วนไว้ เห็นบ้างไม่เห็นบ้าง ไม่รู้ว่าสูงกี่ชั้นกันแน่ เหมือนมายืนอยู่เบื้องหน้าขุนเขา เราได้แต่มองดูอยู่ด้านนอกเท่านั้น ไม่ได้เข้าไปภายในเจดีย์ พระโพธิสัตว์กวนอิมกล่าวสืบไปว่า *“เจดีย์นี้เป็นที่พำนักของเทวราช รอบ ๆ มีต้นหลิงหยวนซู่ (พวกเต๋าใช้สำหรับฝึกฝนบำเพ็ญตะบะให้คืนสู่โฉมเดิม) ตลอดจนไม้ดอกไม้ผล 4 ฤดู กล่าวกันว่า พวกฝึกฝนบำเพ็ญตะบะ ถ้าบำเพ็ญได้ดี ต้นหลิง-*

หยวนซู่ประจำตัวของเขาในแดนสวรรค์ก็จะออกดอกสวยงามน่าชม ตรงกันข้ามก็จะไร้ชีวิตชีวา กระทั่งเหี่ยวเฉาโรยรา”

ยามนั้น พระโพธิสัตว์กวนอิมเร่งรัดอาตมาว่า *“เร็วเข้าเถอะ เวลาเหลือไม่มากนัก เดี๋ยวอาตมาจะพาท่านไปยังแดนสุขาวดีประจิม ที่นั่นสวยงามกว่านี้อีก เปรียบเทียบกับสัพพะโลกก็ยิ่งเปรียบกันไม่ติด”* ●

- 4 -

เยือนแดนสุขาวดี เข้าเฝ้านมัสการอมิตพุทธเจ้า

ออกจาก “สวรรค์ชั้นดุสิต” อาตมาท่องปรมัตถ์สูตรตามเคย แท่นดอกบัวพลันปรากฏที่ใต้เท้า พาตัวอาตมาเหินลอยสู่ท้องฟ้านภา-กาศ ตลอดทางได้ยินแต่เสียงลมพัดอื้อ แต่ไม่รู้สึกว่ามีแรงลมปะทะ อัตราความเร็วนั้น บรรยายไม่ถูก ทัศนียภาพแดนวิมานอันงามวิจิตรเบื้องหน้าเรา จะแว็บผ่านตัวเราไป พริบตาเดียวก็ถูกทิ้งไว้เบื้องหลังลิบลับ ชั่วไม่กี่นาทีก็เห็นเบื้องล่างใต้แท่นดอกบัวลงไปเป็นพื้นราบเกลื่อนด้วยทรายทอง ต้นไม้ยักษ์เป็นแถวเป็นทิว แต่ละต้นสูงหลายร้อยฟุต กิ่งทองใบหยก ใบเป็นรูป 3 เหลี่ยมบ้าง 5 เหลี่ยมบ้าง 7 เหลี่ยมก็มี ล้วนออกดอกเป็นแสงได้ทุกต้น วิหกนกไพรนานาชนิด ล้วนมีแสงในตัว นกบางตัวมี 2 หัวกระทั่งหลายหัว 2 ปีกกระทั่งหลายปีก พวกมันโผผินบินว่อนล้อลมอย่างอิสระเสรี ขับลำนำเป็นนามศักดิ์สิทธิ์ของอมิตพุทธเจ้า รอบ ๆ รั้วลูกกรงตกแต่งด้วยสีสันต่าง ๆ 7 สี พระโพธิสัตว์กวนอิมกล่าวกับอาตมาว่า *“ร่างแห 7 ชั้น กับแนวพฤกษ์ 7 แถวที่กล่าวถึงในพุทธคัมภีร์นั้นก็คืออาณาจักรนี้นั่นเอง”*

ข้างหูแว่วเสียงผู้คนสนทนากันเอ็ดอึง แต่ภาษาฟังไม่รู้เรื่อง

พระโพธิสัตว์กวนอิมกล่าวว่า *"ภาษาต่าง ๆ ท่านอมิตยัสพุทธะท่านฟังรู้เรื่องหมด"* ตลอดทางยังเห็นเจดีย์สูงใหญ่มากมาย ล้วนประกอบขึ้นจากรัตนะ 7 เปล่งประกายวาววาม เราคงมุ่งหน้าต่อไป ชั่วครู่ก็มาถึงเบื้องหน้าภูเขาทองลูกหนึ่ง ภูเขาทองลูกนี้สูงใหญ่กว่าภูเขาเอ๋อเหมย (ง่อไบ๊) ของจีนหลายต่อหลายเท่านัก

มิพักต้องสงสัย ตอนนี้เราได้มาถึงใจกลาง **"แดนสุขาวดี"** แล้ว

พระโพธิสัตว์กวนอิมยกพระหัตถ์ชี้ไปเบื้องหน้ากล่าวว่า *"ถึงแล้วอมิตพุทธเจ้าก็อยู่เบื้องหน้าท่าน ท่านเห็นไหม"*

อาตมาประหลาดใจถามว่า *"อยู่ไหน อาตมาเห็นแต่ผาหินขวางอยู่ข้างหน้า"*

ที่ไหนได้ คำตอบของพระโพธิสัตว์กวนอิมอยู่เหนือความคาดหมายของอาตมามาก ท่านตอบว่า *"ขณะนี้ท่านกำลังยืนอยู่บนปลายพระบาทของอมิตพุทธเจ้าแล้ว"*

อาตมากล่าวว่า "พระธรรมกายของอมิตพุทธเจ้าสูงใหญ่ปานนั้น อาตมาจะเห็นได้อย่างไรล่ะครับ"

จะว่าไปแล้ว ภาวะเช่นนี้ก็เปรียบดังมดน้อยตัวหนึ่งยืนใต้ตึกระฟ้าสูง 100 กว่าชั้นของอเมริกา ไม่ว่าจะแหงนมองอย่างไรก็ไม่มีทางมองเห็นโฉมหน้าส่วนทั้งหมดของตัวตึกฉันใดก็ฉันนั้น

พระโพธิสัตว์กวนอิมแนะให้อาตมาคุกเข่าลงอธิษฐานขอพรอมิตพุทธเจ้าชักนำอาตมาไปยังแดนสุขาวดีประจิม อาตมารีบคุกเข่าลงแล้วตั้งจิตอธิษฐาน พริบตาเดียว รู้สึกว่าร่างกายตัวเองพลันสูงใหญ่ขึ้น ๆ จนเสมอพระนาภี (สะดือ) ของอมิตพุทธเจ้า ในระดับความสูงดังกล่าวอาตมาจึงได้มองเห็น **อมิตพุทธเจ้า** ยืนอยู่ข้างหน้าอาตมาจริง ๆ ท่านยืนอยู่บนแท่นดอกบัวนับชั้นไม่ถ้วน กลีบดอกแต่ละชั้นล้วนมีรัตนเจดีย์เปล่งสัพรังสี ภายในรังสีมีพระพุทธรูปนั่งขัดสมาธิอยู่ท่ามกลางประกายสีทอง ขณะเดียวกันอาตมายังเห็นพระมหาวิหารวิจิตร

งดงามอร่ามเรืองหลังหนึ่ง เพ่งสายตามองออกไปอีก อาตมาก็เห็นโฉมหน้าส่วนทั้งหมดของแดนสุขาวดีประจิม

ยามนั้น ท่านธรรมาจารย์หยวนกวนก็ได้แปลงกายกลับสู่พระธรรมกายตัวจริงของพระโพธิสัตว์กวนอิม ทั้งสรรพางค์กายเป็นแก้วผลึกสีทองโปร่งใส อาภรณ์ห่มกายเปล่งฉัพพรรณรังสี จำแนกไม่ออกว่าเป็นหญิงหรือชายกันแน่ พระธรรมกายของท่านสูงใหญ่กว่าอาตมา สูงเสมอไหล่ของอมิตพุทธเจ้า

อาตมายืนอยู่ ณ ที่นั้นมองภาพอภินิหารนี้จนเคลิบเคลิ้มไหลหลงเลยนึกไม่ออกว่าสมควรจะกล่าววาจาอย่างไร เวลานี้จะให้อาตมาบรรยายภาพอภินิหารในขณะนั้นอย่างละเอียด สงสัยจะต้องใช้เวลาบรรยายสัก 7 วัน 7 คืน เอาเฉพาะพระธรรมกายที่สง่าเคร่งขรึมสุดประมาณของอมิตพุทธเจ้า พูดครึ่งวันก็พูดไม่จบ เป็นต้นว่าพระธรรมลักษณ์ของท่านอย่างพระเนตรคู่นั้นของท่านก็ดูประหนึ่งห้วงมหรรณพอันเวิ้งว้างไพศาล พูดไปอาจไม่มีใครเชื่อก็ได้ แต่จริง ๆ พระเนตรคู่นั้นของท่านกว้างใหญ่เหมือนทะเลในแดนมนุษย์ไม่ผิดเพี้ยน อาณาจักรของแดนสุขาวดีประจิม ตามที่กล่าวไว้ในพุทธคัมภีร์บอกว่า อยู่ห่างไกลถึง 10 ล้านล้านพุทธภูมิ ถ้าคำนวณเป็นเวลา สมมุติว่าในแต่ละนาทีของคนเรา เดินได้ 1 ปีแสง ก็ต้องใช้เวลาเดินถึง 15,000 ล้านปีแสง จึงจะไปถึงได้ อีกนัยหนึ่งก็คือ ดูจากชั่วอายุขัยของคน ๆ หนึ่งแล้ว เป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้เลย แต่ว่า จะไปยังแดนสุขาวดีประจิม ขอเพียงตั้งจิตอธิษฐาน ชั่วแว็บเดียวก็ไปถึงได้ ถ้ากล่าวจากด้านวัตถุ อาศัยร่างกายที่เป็นเลือดเนื้อออกเดินเพื่อไปสู่แดนสุขาวดีประจิม ต่อให้โลกทั้งโลกตั้งแต่เริ่มเกิดจนแตกดับ ใช้เวลาในการเดินทางยาวนานขนาดนั้นก็ยังไปไม่ถึงอยู่ดี ดังนั้น ต้องอาศัยพลังจิตอธิษฐาน บวกกับอมิตพุทธเจ้าประทานพร เพียงชั่วพริบตาเดียวก็สามารถไปถึงจุดหมายปลายทางได้

อาตมากราบนมัสการอมิตพุทธเจ้าขอให้ท่านประทานพร

ประทานสติปัญญาแก่อาตมาเพื่อการหลุดพ้นจากสงสารวัฏ อมิตพุทธเจ้าแย้มพระโอษฐ์ตรัสว่า **"พระโพธิสัตว์กวนอิมนำพาเจ้ามาถึงที่นี่ เพื่อทัศนาจรยังสถานที่ต่าง ๆ เจ้าก็ไปเถอะ แต่หลังจากนี้เจ้าต้องกลับสู่โลกมนุษย์"**

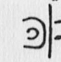
ขณะนั้น อาตมารู้สึกติดตรึงกับความสวยงามน่าอภิรมย์ของแดนสุขาวดีประจิม รู้สึกว่าโลกมนุษย์มีแต่ความทุกขเวทนา ไม่คิดอยากกลับไปยังโลกมนุษย์อีกแล้ว ดังนั้นอาตมาจึงวิงวอนว่า "แดนสุขาวดีประเสริฐยิ่ง ข้าพุทธเจ้าไม่คิดหวนกลับไปอีกแล้ว ขออมิตพุทธเจ้าโปรดแผ่เมตตากรุณา รับข้าพุทธเจ้าไว้ด้วยเถิด"

อมิตพุทธเจ้าตรัสว่า **"ไม่ได้หรอก ไม่ใช่ว่าข้าไม่รับเจ้าหรือเจตนาขับไล่ไสส่งเจ้า หากเป็นด้วยว่า 2 กัลป์ก่อนเจ้าได้ไปเกิดยังสุคติภพแล้ว และด้วยเหตุที่เจ้าได้ตั้งปณิธานไว้เองว่าจะกลับไปจุติยังโลกมนุษย์เพื่อดับทุกข์เข็ญแก่เวไนยสัตว์ ฉะนั้นปัจจุบัน เจ้ายังจำเป็นต้องกลับไป เพื่อทำตามปณิธานที่ตั้งไว้ให้บรรลุเสียก่อน จงนำสภาพที่ได้พบเห็นในแดนสุขาวดีไปบอกกล่าวถ่ายทอดให้มนุษยโลกได้รับรู้ สั่งสอนพวกเขาให้รู้เรื่องบาปบุญคุณโทษ"**

อมิตพุทธเจ้ายังประทานปริศนาธรรมอีกว่า **"เจ้าได้ไปเกิดเมื่อ 2 กัลป์ก่อน เพราะเจ้าตั้งปณิธานโปรดเวไนยสัตว์ บิดามารดารวมทั้งญาติโกโหติกาในชาติต่าง ๆ ปฏิญาณจะช่วยพวกเขาไปยังบัว 9 ชั้นด้วยกัน"**

ครั้นอมิตพุทธเจ้าประทานปริศนาธรรมจบ อาตมาก็รู้สึกว่าทั้งตัวสั่นสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ระลึกถึงสภาพที่ไปเกิดยังสุคติภพเมื่อ 2 กัลป์ก่อนโน้น ภาพเหล่านั้นปรากฏออกมาภาพแล้วภาพเล่า แจ่มแจ๋วเหมือนติดอยู่กับตา

อมิตพุทธเจ้าตรัสกับพระโพธิสัตว์กวนอิมว่า **"ท่านนำเขาไปเที่ยวชมยังสถานที่ต่าง ๆ เถิด"** อาตมาก้มลงกราบแทบเท้าอมิตพุทธเจ้า 3 ที จากนั้นก็ออกจากประตูใหญ่ของเวทีแสดงธรรม

ยามนั้น อาตมาเห็นประตูใหญ่ทุกบาน ระเบียง ขอบสระ รั้วลูกกรง ภูเขา พื้นดิน ล้วนประกอบขึ้นจากรัตนะ 7 มีแสงในตัวทั้งสิ้น เหมือนกับไฟฟ้าหลอดไฟฟ้านีออนยังไงยังงั้น ที่แปลกประหลาดก็คือ สิ่งทั้งหลายทั้งปวงที่มองดูคล้ายมีรูปร่างเหล่านั้น ล้วนแล้วแต่โปร่งใสไร้กีดขวาง สามารถเดินผ่านทะลุได้ บนประตูใหญ่มีตัวอักษรสีทอง 4 ตัว สองข้างประตูก็มีกลอนคู่ติดอยู่ อาตมาอ่านไม่ออก แต่จนบัดนี้ยังจำได้ตัวหนึ่งมีรูปร่างดังนี้คือ อีก 3 ตัวจำไม่ได้แล้ว พระโพธิสัตว์กวนอิมอธิบายว่า *"อ่านออกเสียงเป็นภาษาจีนจะได้ความหมายว่า ต้าสงเป่าเตี้ยน (รัตนบัลลังก์มหาชาตรี) จะหมายถึงพุทธแห่งอายุวัฒนะก็ได้"*

มหาวิหารวิจิตรงดงามอร่ามเรืองหลังนั้น ใหญ่โตมโหฬารสุดจะเปรียบปาน มีคนหลายหมื่นคนอยู่ภายในมหาวิหารหลังนั้น ขณะเดียวกัน ก็เห็นพระโพธิสัตว์จำนวนมาก นั่งบ้างยืนบ้าง บ้างอยู่ภายในวิหารบ้างอยู่นอกวิหาร พระธรรมกายแต่ละรูปล้วนเป็นสีทองโปร่งใส ความสูงของพระโพธิสัตว์ต่ำกว่าอมิตพุทธเจ้าเล็กน้อย ในบรรดาพระโพธิสัตว์ อาตมายังเห็นพระโพธิสัตว์ต้าซื่อจื้อกับพระโพธิสัตว์ฉางจิงจิ้นเป็นต้นรวมอยู่ด้วย

พระโพธิสัตว์กวนอิมกล่าวว่า *"เอาล่ะ อาตมาจะพาท่านไปเที่ยวชมบัว 9 ชั้น เริ่มจากชั้นล่าง ชั้นกลาง ไปจนถึงชั้นสูง"*

เดินไปตามทาง ปรากฏว่าร่างกายเราค่อย ๆ หดเล็กลงทีละน้อย เห็นปรากฏการณ์อันแปลกประหลาดนี้แล้วอาตมาก็เรียนถามพระโพธิสัตว์กวนอิมว่า "เหตุใดจึงมีสภาพเช่นนี้ ร่างกายคนเราไฉนหดเล็กลงได้"

พระโพธิสัตว์กวนอิมตอบว่า "เวไนยสัตว์แต่ละชั้นในแดนสุขาวดี เนื่องจากอาณาจักรต่างกัน ความเล็กใหญ่ต่ำสูงของร่างกายก็แตกต่างไปด้วย ขณะนี้เรากำลังเริ่มจากชั้นสูงสุด (ที่พำนักของอมิตพุทธเจ้า) ไปหาชั้นต่ำสุดในบัว 9 ชั้น บัวชั้นสูงจะสูงใหญ่กว่าบัวชั้นกลาง บัวชั้นกลางก็สูงใหญ่กว่าบัวชั้นล่าง ตอนนี้เราจะไปยังบัวชั้นล่าง ดังนั้นร่างกายจึงค่อย ๆ หดเล็กลงจนได้สัดส่วนสัมพันธ์โดยตรงกับร่างกายของเวไนยสัตว์ในบัวชั้นล่าง อย่างเช่นโลกมนุษย์ร่างกายคนเราสูงไม่เกิน 8 ฟุต แต่เทวดาในแดนสวรรค์กลับสูงใหญ่ถึง 30 กว่าฟุต นี่เรียกว่าประสานสอดคล้องกับภูมิภาพ" ●

-5-

บัวชั้นล่าง สถานที่เกิดโดยมีกรรมติดตัวของเวไนยสัตว์

เราเดินพลางสนทนาพลาง ชั่วครู่ก็มาถึงบริเวณสระบัวของบัวชั้นล่าง

กวาดตามองดูรอบ ๆ เห็นพื้นดินราบเรียบดังฝ่ามือ ปูด้วยแผ่นทองคำ เปล่งประกายเหลืองอร่ามอำไพ อีกทั้งโปร่งใสด้วย และแล้วเบื้องหน้าเราก็ปรากฏจัตุรัสอันกว้างขวางแห่งหนึ่ง บนจัตุรัสมีดรุณีอายุประมาณ 13-14 ปีจำนวนมาก ดรุณีเหล่านี้ ล้วนไว้แกละ 2 แกละบนศีรษะ ทัดดอกไม้สีม่วงบนแกละงามหรู ทุกคนแต่งกายด้วยอาภรณ์ชุดเขียวอ่อน ๆ ใส่เอี๊ยมสีดอกท้อ เอวคาดสายรัดสีทอง แต่งกายเหมือนกันหมด รูปร่างหน้าตาก็เหมือนกันอย่างกับแกะจากพิมพ์เดียวกัน

ในสุคติภพก็มีสีกาด้วยแฮะ

อาตมาพกความสงสัยเต็มกลั้นเรียนถามท่านโพธิสัตว์กวนอิมว่า "ตามพุทธคัมภีร์กล่าวว่า ในแดนสุขาวดีหามีแบ่งหญิงแบ่งชายไม่ เหตุใดที่นี่จึงมีเด็กผู้หญิงอยู่ด้วยล่ะครับ"

พระโพธิสัตว์กวนอิมตอบว่า *"ใช่แล้ว ณ ที่นี้ไม่มีรูปลักษณ์หญิงชายหรอก ท่านดูตัวท่านเองซิว่าตอนนี้เป็นอย่างไร"*

อาตมาฟังคำรู้สึกเอะใจจึงหันมาสำรวจตัวเอง ค่อยพบว่าแท้จริงตัวเองได้กลายเป็นเด็กสาวอายุ 13-14 ปี แต่งกายและรูปร่างหน้าตาเหมือนพวกเขาทั้งหมดไปเสียแล้ว

อาตมาตะลึงลานถามขึ้นว่า "เหตุใดจึงเป็นเช่นนี้ไปได้"

พระโพธิสัตว์กวนอิมตอบว่า *"ที่นี่มีพระโพธิสัตว์รูปหนึ่งคอยบงการความเป็นไป จะให้แปลงเป็นชายก็เป็นชายทั้งหมด จะให้แปลงเป็นหญิงก็เป็นหญิงทั้งหมด ความจริงไม่ว่าจะแปลงเป็นหญิงหรือชายก็ไม่มีอะไรแตกต่างกัน เพราะว่าการเปลี่ยนร่างเกิดในดอกบัวนั้น หามีเรือนกายที่เป็นเลือดเนื้อไม่ เรือนกายจะเป็นแก้วผลึกสีขาว โปร่งใสเหมือนแท่งแก้ว แต่มีรูปเป็นคนเท่านั้น ดังนั้นจริง ๆ แล้วหามีแบ่งหญิงแบ่งชายไม่"*

อาตมาลองสำรวจดูร่างกายตัวเอง ก็พบว่าเป็นดังที่พระโพธิสัตว์กวนอิมกล่าวจริง ๆ ไม่เห็นผิวหนัง เนื้อ เล็บ กระดูก เลือด เป็นเพียงเรือนร่างที่มีสีขาวโปร่งใสดังแก้วผลึกเท่านั้น

คนที่ไปเกิดในบัวชั้นล่าง ล้วนแล้วแต่พกกรรมเก่าติดตัวไปเกิดทั้งสิ้น มาถึงที่นี่ ไม่ว่าจะเป็นหญิงหรือชาย หลังจากเปลี่ยนร่างเกิดในดอกบัวแล้ว ก็จะกลายเป็นเด็กอายุ 13-14 ปีทั้งหมด กลับเฒ่าเป็นทารกกลายเป็นคนหน้าตาจิ้มลิ้มพริ้มเพรา น่ารักน่าเอ็นดู ดูภายนอกเหมือนมีหญิงและชาย แต่โดยความเป็นจริงหามีแบ่งหญิงและชายไม่

อาตมายังไม่หายสงสัย เรียนถามพระโพธิสัตว์กวนอิมต่อไปว่า "เหตุใดเวไนยสัตว์ที่มาเกิดที่นี่ จึงเปลี่ยนรูปเป็นพิมพ์เดียวกันหมด และอายุเท่ากันหมดล่ะครับ"

ท่านตอบว่า "*ทั้งนี้เพราะว่า พุทธภาพนั้นเสมอภาคกัน พุทธานุภาพของอมิตพุทธเจ้าชักนำพวกเขามาเปลี่ยนร่างเกิดในดอกบัว ทุกคนจะได้รับการปฏิบัติเหมือนกันหมด ไม่ว่าพวกเขาขณะอยู่สัพพะโลกจะเป็นพ่อเฒ่า แม่เฒ่า วัยกลางคน วัยฉกรรจ์ก็ตาม แต่หลังจากเปลี่ยนร่างเกิดในดอกบัวแล้ว จะออกมาเป็นคนอายุ 10 กว่าปีทั้งหมด ก็ทำนองเดียวกับทารกแรกเกิดในแดนมนุษย์นั่นแหละ ขนาดใหญ่น้อยของร่างกายจะแตกต่างกันไม่มาก*"

ที่บัวชั้นล่าง ภายหลังเปลี่ยนร่างเกิดในดอกบัวแล้ว ก็ใช้ชีวิตอยู่ภายใน*เหลียนหัว (ปุณฑริก)* วันหนึ่งแบ่งออกเป็น 6 ชั่วโมง ชั่วโมงหนึ่งจะเป็นชั่วโมงประชุมศึกษาคัมภีร์ ครั้นถึงเวลาศึกษาคัมภีร์ ระฆังพอดัง คนที่อยู่ในสระบัวหรือพำนักอยู่ในห้องหอ ก็จะกลายเป็นเด็กผู้หญิงทั้งหมด หรือเด็กผู้ชายทั้งหมด พวกเขาจะมีรูปร่างหน้าตาและการแต่งกายเหมือนกันหมดโดยการควบคุมของพุทธานุภาพหรือพระโพธิสัตว์ พุทธานุภาพต้องการให้แปลงเป็นชายก็เป็นชาย ต้องการให้แปลงเป็นหญิงก็เป็นหญิง การแต่งกายก็เช่นกัน จะให้แดงก็แดง จะให้เขียวก็เขียวหมด จะให้เหลืองก็เหลืองหมด

เวไนยสัตว์ในบัวชั้นล่าง กลางวันจะออกจากดอกบัว ออกมาวิ่งเล่น บ้างร้องเพลง บ้างร่ายรำ บ้างบำเพ็ญภาวนา บ้างสวดพุทธยะ บ้างสวดมนต์ บ้างทำการเล่น หรือกิจกรรมอื่น ๆ ถึงเวลาพัก ต่างคนต่างก็กลับไปยังดอกบัวของตน สรุปแล้วก็คือ ตอนกลางวันบัวคลี่ กลางคืนบัวหุบ ขณะพักผ่อนอยู่ในดอกบัว บางคนจะนั่งสวดมนต์ภาวนา บางคนก็มีความฝันอันบรรเจิดต่าง ๆ นานา (เนื่องจากพกกรรมเก่าติดตัวไปเกิดในสุคติภพ จึงหนีไม่พ้นที่จะมีภาพสะท้อนของกิเลสมาร)

พระโพธิสัตว์กวนอิมกล่าวกับอาตมาว่า *“เอาล่ะ ทีนี้อาตมาจะพาท่านไปเที่ยวชมจัตุรัสดอกบัว”*

ไปถึงบริเวณจัตุรัสดอกบัว ชั้นแรกเราเห็นดรุณี 10 ถึง 20 คน แต่ต่อจากนั้นก็เห็นเพิ่มขึ้นเป็นลำดับอย่างรวดเร็วเป็นร้อยเท่าพันทวี ไม่ต่ำกว่าหลายหมื่นคน ชั่วพริบตาเดียว ทั้งจัตุรัสก็เนืองแน่นไปด้วยเด็กผู้หญิงรูปร่างหน้าตาและการแต่งกายเป็นพิมพ์เดียวกันหมด พวกเธอมาชุมนุมกันเพื่อให้เราชมดู กล่าวสำหรับพวกเธอแล้ว เป็นเรื่องง่ายดายดั่งพลิกฝ่ามือ ชั่วประเดี๋ยวเดียวก็รวมคนหลายหมื่นคน ไม่เหมือนโลกมนุษย์เรา จะรวบรวมคนหลายพันหลายหมื่นคนได้ ไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ จำต้องใช้เวลามากมายไปตระเตรียมจึงสำเร็จได้

ชั่วครู่ เราก็มาถึงสระบัว เห็นน้ำในสระพิเศษพิสดารมากเหมือนก๊าซ ต่างกับน้ำในสัพพะโลกของเราที่เป็นของเหลว

พระโพธิสัตว์กวนอิมกล่าวกับอาตมาว่า *“ท่านลงไปอาบน้ำหน่อยซี”*

อาตมากล่าวว่า “เดี๋ยวเสื้อผ้าเปียกหมดจะทำอย่างไร”

“ไม่เปียกหรอก ไม่ใช่สระน้ำในสัพพะโลกนี่นา ลงไปถึงได้ทำให้เสื้อผ้าเปียก” ท่านตอบ

อาตมาปฏิบัติตามงก ๆ เงิน ๆ ลงไปอาบน้ำในสระ .จริงด้วย เสื้อผ้าไม่เปียกสักนิด ที่ประหลาดยิ่งกว่าก็คือ ความจริงอาตมาว่ายน้ำไม่เป็น กลัวจมลงใต้น้ำ แต่ที่ไหนได้ อาบน้ำในสระบัว กลับบังคับได้ตามอำเภอใจ จะลอยตัวก็ลอยตัว จะลดตัวก็ลดตัว นึกจะไปซ้ายก็ซ้าย นึกจะไปขวาก็ขวา คือสามารถควบคุมด้วยจิตของเราเองโดยสิ้นเชิง อาตมาว่ายเล่นวนเวียนอยู่ในสระรอบแล้วรอบเล่า รู้สึกสนุกอย่าบอกใครเชียว ด้วยความอยากรู้อยากเห็น อาตมาลองวักน้ำในสระดื่มลงคออีกหนึ่ง ปรากฏว่าหวานเย็นชุ่มฉ่ำ ดังนั้น อาตมาจึงดื่มไปหลายอีกอย่างกระหาย ยิ่งดื่มจิตใจก็ยิ่งกระชุ่มกระชวย ตัวเบาโหวง

เหวงเหมือนจะเหาะขึ้นมาได้ อาตมาลองคลำดูเสื้อผ้าบนกาย ปรากฏว่าไม่เปียกน้ำแม้แต่หยดเดียว ครั้นอาตมาว่ายไปยังใจกลางสระบัว ก็เห็นดอกบัวสวยงามมากมายกำลังคลี่กลีบดอกบานสะพรั่ง งามวิจิตรเพริดแพร้ว มีคนนั่งขัดสมาธิสวดมนต์ภาวนาอยู่บนดอกบัว แต่ก็เห็นบางดอกกำลังเหี่ยวเฉาโรยรา บางดอกหักสะบั้น กระทั่งเฉาตายไปแล้วก็มี น้ำในสระบัวก็คือ **"น้ำอัฐกุศล"** ที่กล่าวถึงใน *สักวาเวติเวยูฮาสูตร* นั่นเอง ●

-6-

ภาพสะท้อนกิเลสมารของผู้ไปเกิดในบัวชั้นล่าง

ผู้ไปเกิดยังระดับล่างของบัวชั้นล่าง ก็คือเวไนยสัตว์ในสัพพะโลกของเรานี่เสาะแสวงใคร่ได้เกิดในวิสุทธิภูมิ โดยการสวดมนต์ภาวนาแล้วพกกรรมติดตัวไปเกิดยังสุคติภพนั่นเอง

"พกกรรมติดตัวไปเกิด" นั้นหมายความว่าอย่างไร

หมายความว่า เวไนยสัตว์เหล่านี้ ขณะอยู่ในสัพพะโลก เคยประกอบกรรมชั่วต่าง ๆ นานา เป็นต้นว่า ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ลักทรัพย์ หลอกลวงหมิ่นประมาท ปรักปรำใส่ร้ายผู้อื่น ลิ้นสองแฉก ประพฤติผิดในกาม ฯลฯ ดูตามพฤติกรรมของคนเหล่านี้ ที่จริงจะไม่สามารถไปเกิดในสุคติภพได้ แต่ว่าในชั่วขณะก่อนที่เขาจะถึงแก่กรรม บังเอิญมีวาสนาได้พบพานผู้มีกุศลญาณสอนให้พวกเขาสวดมนต์ภาวนา สวดนามอมิตพุทธเจ้า ตั้งจิตตั้งใจไม่หันเห (ผู้ที่สามารถทำได้ถึงขั้นตั้งจิตตั้งใจไม่หันเหนั้น ล้วนได้ปลูกฝังกุศลมูลไว้) บวกกับพรของอมิตพุทธเจ้า ชักนำพวกเขาไปสู่สุคติภพ แปลงร่างเกิดในบัวชั้นล่าง

แต่ทว่า ในบัว 9 ชั้น ถ้าจะบำเพ็ญศีลภาวนาจากบัวชั้นล่างสุดจนถึงบัวชั้นสูงสุด จะต้องใช้เวลานานถึง 12 กัลป์ กัลป์หนึ่งเท่ากับ 16 ล้าน 7 แสน 9 หมื่น 8 พันปี ดังนั้นคนที่ไปเกิดยังบัวชั้นล่างกว่าจะบำเพ็ญศีลให้ตัวเองขึ้นถึงบัวชั้นสูงสุดนั้นจะต้องใช้เวลา 201 ล้าน 5 แสน 7 หมื่น 6 พันปี จึงจะสำเร็จเป็นพุทธได้ แต่ว่า ถ้าเขามีการตัดสินใจแน่วแน่ในสัพพะโลก ยืนหยัดวัตรปฏิบัติ บำเพ็ญศีลภาวนาอย่างคร่ำเคร่งมานะบากบั่นแล้ว ก็อาจใช้เวลาแค่ 3 ปีหรือ 5 ปี ก็จะได้ไปเกิดยังบัวชั้นกลางหรือบัวชั้นสูงได้ หรืออาจจะสำเร็จมรรคผลในชั่วอายุขัยนี้ก็เป็นได้ ฉะนั้นเราจะต้องถนอมรัก *"สังขารมนุษย์ที่ได้มาโดยยาก"* นี้ ยืนหยัดในวัตรปฏิบัติ บำเพ็ญศีลภาวนาอย่างมุมานะ อาจประสบผลสำเร็จ ได้ไปเกิดยังบัวชั้นสูง พอดอกบานก็ได้เห็นพระพุทธเจ้า ดังเช่นตัวอย่างของพระธรรมาจารย์ยิ่งกวงกับพระธรรมาจารย์หงอีก็เป็นตัวอย่างอันมีชีวิตชีวา ประเด็นนี้จะได้กล่าวถึงในโอกาสต่อไป

แต่จะว่าไปแล้ว เวไนยสัตว์ในสัพพะโลกของเรา ก็มีทุกขเวทนาสารพัดที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงอันได้แก่การ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ไม่ได้ในสิ่งที่หวังทุกข์ โกรธทุกข์ หลงทุกข์ ขันธ์ 5 เปี่ยมทุกข์ แต่ในสุคติภพถึงจะเกิดในระดับล่างของบัวชั้นล่าง ก็ไม่มีทุกข์ดังกล่าวข้างต้น เพราะว่าเป็น **"สุคติภพ"** จึงมีแต่สุขไม่มีทุกข์ แม้ว่าเวไนยสัตว์ในระดับล่างของบัวชั้นล่างจะต้องใช้เวลาอันยาวนานถึง 12 กัลป์ไปบำเพ็ญก็ตาม แต่มีหลักประกันจะเลื่อนขึ้นทีละชั้นจนกระทั่งดอกบานเห็นพระพุทธเจ้าได้ ระหว่างทางจะไม่หวนตกลงสู่ไตรวัฏ (กิเลสวัฏ กรรมวัฏ วิบากวัฏ) และจตุรภพ (กามภพ รูปภพ อรูปภพ โลกุตรภพ) อย่างเด็ดขาด และกระบวนการทั้งหมดในการบำเพ็ญนั้น ก็อยู่ในสภาวะ **"สุขารมณ์"** ตั้งแต่ต้นจนจบ

ดอกบัวในบัวชั้นล่าง ต่างกับดอกบัวในโลกมนุษย์เรา ดอกใหญ่ขนาด 1 ถึง 3 ตารางกิโลเมตร สูงขนาดตึก 3-4 ชั้น ดอกบัวทุกดอกล้วน

มีแสงในตัว คนที่เกิดในนี้ ถ้าว่าขณะอยู่ในดอกบัวเกิดความคิดฝันเฟื่องต่าง ๆ สีสันของดอกบัวก็จะซีดจางไร้ประกาย ตรงกันข้าม ถ้าไม่มีความคิดฝันเฟื่อง จิตบริสุทธิ์ว่างเปล่า ดอกบัวก็จะเปล่งประกายเจิดจ้าเสียดแทงนัยน์ตา

ต่อไปนี้คือตัวอย่างเป็น ๆ สองตัวอย่างที่เห็นมา

พระโพธิสัตว์กวนอิมกล่าวว่า *"ชาติต่าง ๆ ของเวไนยสัตว์ได้ประกอบกรรมที่แตกต่างกันนานาประการ ฉะนั้นคนที่พกกรรมติดตัวไปเกิดยังสุคติภพนั้น ภาพสะท้อนของกิเลสมารก็ต่างกัน ผู้ที่เกิดในระดับล่างของบัวชั้นล่าง กิเลสมารค่อนข้างหนา แน่ละก็มีหนักเบาต่างกันไป ดังนั้นในบัวชั้นล่างก็ยังแบ่งออกเป็นระดับล่าง ระดับกลาง ระดับสูงอีก คนส่วนใหญ่จะยังไม่อาจลืมความรักความอาลัยในโลกมนุษย์ เป็นต้นว่าอาลัยรักในพ่อแม่ พี่น้อง ญาติมิตร ตลอดจนมีความใคร่ความปรารถนาในวัตถุและโภคทรัพย์ ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะสะท้อนภาพออกมาเป็นฉาก ๆ เปรียบดังมนุษย์ในโลกนอนหลับฝันไปฉันใดก็ฉันนั้น เอาละอาตมาจะพาท่านไปดูของจริงจากภาพสะท้อนของกิเลสมาร"*

เราเดินเลี้ยวโค้งหลายโค้ง ในที่สุดก็มาเห็นดอกบัวดอกหนึ่งซึ่งมีสีซีดจางไร้ประกาย ครั้นเราก้าวเท้าเข้าไปดู ก็พบคฤหาสน์หลังใหญ่โอ่อ่าโอฬารราวกับปราสาทราชวัง สวนบุปผชาติสวยงามยิ่ง ศิลปวัตถุและเพชรนิลจินดาภายในคฤหาสน์ล้วนมีค่าควรเมืองทั้งสิ้น การประดับตกแต่งล้วนแล้วสวยงาม มีรสนิยมสูง ไม่ต่างกับคฤหาสน์ของอัครมหาเสนาบดีในแดนมนุษย์ ผู้คนในคฤหาสน์มีทั้งหญิงและชายรวมหลายสิบคน การแต่งกายเหมือนคนในโลกมนุษย์ หรูหรางดงาม เห็นคนเข้า ๆ ออก คึกคักมาก ดูลักษณะคล้ายกำลังมีงานศุภมงคลอะไรสักอย่าง

อาตมาถามพระโพธิสัตว์กวนอิมว่า "เหตุใดในสุคติภพยังมีวิถีชีวิตแบบเดียวกับครอบครัวในโลกมนุษย์ด้วยล่ะครับ"

ท่านตอบว่า *"คนผู้นี้ถึงแม้ว่าก่อนตายเป็นคนพิสุทธิ์ผุดผ่อง พกกรรมติดตัวไปเกิดในสุคติภพ แต่ว่า ยังมีกิเลสหนา ตัดขาดโลกีย์วิสัยไม่ได้ คนหลายสิบคนที่เราเห็นล้วนเป็นญาติสนิทสมัยที่เขายังมีชีวิตอยู่ เช่นพ่อแม่ ลูกเมีย คนรัก พี่ชายน้องชาย พี่สาวน้องสาว สะใภ้ ญาติโกโหติกาทั้งหลาย ยังมีความรักความอาลัยยากจะแยกจากกันได้ ฉะนั้นทุกครั้งที่เขากลับมาพักผ่อนยังดอกบัว ก็มักจะคิดถึงคนึงหาถึงบุคคลและสรรพสิ่งเหล่านี้ พอฝันเฟื่องว่าอยากจะอยู่ด้วย พวกเขาก็จะปรากฏออกมา เพราะว่าในแดนสุขาวดีนั้นมีแต่ "สุข" ไม่มี "ทุกข์" พอคิดถึงพ่อแม่ พ่อแม่ก็มาปรากฏ คิดถึงลูกเมีย ลูกเมียก็มาปรากฏ คิดถึงคฤหาสน์ คฤหาสน์ก็มาปรากฏ คิดถึงอาหารเลิศรสก็มาปรากฏ ภาพที่ปรากฏออกมา ก็ดุจเดียวกับภาพความฝันในสัพพะโลกนั่นเอง ในฝันจะรู้สึกเหมือนอยู่กับของจริง ครั้นตื่นขึ้นมาก็เหลือแต่ความว่างเปล่า นี่ก็คือการสะท้อนภาพกิเลสมารนั่นเอง มันเป็นเพียงภาพลวงตาอย่างหนึ่ง ญาติโยมที่อยู่ในแดนมนุษย์หาได้มีส่วนรู้เห็นไม่"*

ปิยวาจาของพระโพธิสัตว์กวนอิมเป็นอุทาหรณ์อันพึงสังวรความจริง ชีวิตในโลกมนุษย์มีเรื่องใดบ้างที่ไม่ใช่ความฝัน เมื่อใดที่วิญญาณออกจากร่าง ทุกสิ่งทุกอย่างที่ท่านเคยเป็นเจ้าของอยู่ ก็ไม่มีปัญญาพกติดตัวไปได้ ไม่ได้เป็นของท่านอีกต่อไปแล้ว ก็เหมือนดังความฝันที่ผันเปลี่ยนไปมา ในที่สุดยังคงเป็นความว่างเปล่า

พระโพธิสัตว์กวนอิมยังอธิบายต่อไปอีกว่า *"ว่าที่จริง คนที่พกกรรมติดตัวมาเกิดในนี้ ความคิดฝันเฟื่องของพวกเขามีมากกว่าความใคร่ความปรารถนาของมนุษย์ในโลกเสียอีก เพราะว่าสัพพะโลก*

นั้นเป็นวัตถุ มีสิ่งกีดขวางมากมาย (วัตถุเหมือนกั้นด้วยแผ่นกระดาษมองไม่เห็นตัววัตถุเองจะรุเก่ารับใหม่ เวียนว่ายตายเกิดตลอดเวลา) ฉะนั้นมีของมากมายที่มักต้องเจอกับ "ทุกข์ที่อยากจะได้แต่ไม่ได้" แต่ในสุคติภพต่างกัน เพราะไม่ใช่วัตถุ เพียงแต่ท่านนึกถึงมัน (ฝันเฟื่อง) อยากได้สิ่งใด สิ่งนั้นก็จะมาปรากฏอยู่ต่อหน้า ให้ท่านได้ส้องเสพได้อย่างเต็มที่ สุคติภพมีลักษณะเป็นศูนยภาพ เป็นภพที่เปี่ยมด้วยธรรมะ ส่วนวิมานแมนมีลักษณะเทวภาพ ถึงแม้ว่าจะมีเบญจพลก็ตาม บางครั้งก็ยังมีปรากฏการณ์ที่ไม่ได้ในสิ่งที่อยากจะได้เช่นกัน ส่วนโลกมนุษย์นั้นมีลักษณะวัตถุ มีสิ่งกีดขวางชั้นแล้วชั้นเล่า สิ่งที่อยากจะได้จึงยากยิ่งจะเป็นจริง"

อาตมาเรียนถามท่านโพธิสัตว์กวนอิมต่อไปว่า *"ภาพฝันเฟื่อง"* มีข้อแตกต่างต่างกับภาพจริงของพิสุทธิภูมิยูไลหรือไม่

ท่านตอบว่า *"**ภาพจริง** นั้นเป็นนิจนิรันดร์ เที่ยงแท้แน่นอน ไม่ดับไม่สูญ จะเปล่งสัพรังสีตลอดกาล แต่ **ภาพฝันเฟื่อง** นั้นเป็นอนิจจัง ไม่เที่ยงแท้แน่นอน ไม่สามารถเปล่งรังสีใด ๆ ออกมาทั้งสิ้น ฉะนั้น ครั้นเมื่อตื่นจากภวังค์ความฝันเฟื่องแล้ว ก็จะเหลือแต่ความว่างเปล่า ก็เหมือนที่คนเรานอนหลับฝันไปฉันใดฉันนั้น ตัวบุคคล ภูเขาลำเนาไพร คฤหาสน์ตลอดจนตึกรามบ้านช่องที่เราเห็นในฝันนั้น ครั้นเมื่อตื่นขึ้นแล้ว ก็ไม่คงอยู่อีกต่อไป เวไนยสัตว์ในสัพพะโลกไม่เสียดายที่จะทุ่มเททั้งชีวิตจิตใจไปชิงดีชิงเด่น ชิงผลประโยชน์ลาภยศ สู้กันจนตายไปข้างหนึ่ง แต่ว่าถึงที่สุดแล้ว ตายไปก็นำอะไรติดตัวไปไม่ได้แม้แต่ชิ้นเดียว วิญญาณตกสู่วัฏฏสงสารของ 6 ภูมิ เวียนว่ายตายเกิดตามกฎแห่งกรรม ถูกกรรมตามสนองทนทุกข์เวทนาสารพัด ฉะนั้นจะหลุดพ้นห้วงทุกข์ ก็จะต้องรีบละเลิกจากความลุ่มหลงมัวเมา หันหลังกลับก็คือปารคู"*

เจ้าของคฤหาสน์ที่เห็นเมื่อครู่ ได้พกกรรมติดตัวไปเกิดยังสุคติภพ ตามที่ท่านโพธิสัตว์เล่าให้ฟัง เขาเป็นคนบ้านเดียวกับอาตมา (อำเภอผูเถียน มณฑลฝูเจี้ยน) สามารถส่งภาษากันรู้เรื่อง ท่านแนะให้อาตมาลองเข้าไปดูในคฤหาสน์

เราก้าวเข้าไปในคฤหาสน์โอ่อ่าหลังนั้น เห็นภายในกำลังตั้งโต๊ะกินเลี้ยงกันอย่างขนานใหญ่ บนโต๊ะอาหารเต็มไปด้วยอาหารที่ทำจากของทะเลและของป่าที่หายาก มีคนอยู่ 60-70 คน กำลังดื่มกินกันอย่างไม่อั้น ดูยิ่งใหญ่ฟู่ฟ่ามาก มีชายชราคนหนึ่งอายุประมาณ 70 ปี ดูท่าทางภูมิฐานเหมือนคนร่ำรวยในโลกมนุษย์ คงจะเป็นเจ้าภาพจัดงาน ครั้นเห็นพวกเราเข้ามา ก็เข้าทักทายต้อนรับด้วยมารยาทอันงาม

"พวกท่านมาแต่ไหนครับ" เขาถาม

อาตมาตอบด้วยภาษาจีนสำเนียงฝูเจี้ยนว่า "อาตมามาจากผูเถียนมณฑลฝูเจี้ยน เป็นคนบ้านเดียวกันกับท่านครับ"

เมื่อเขาได้ยินว่า *"คนบ้านเดียวกัน"* รู้สึกตื่นเต้นดีใจมาก ผงกศีรษะกล่าวว่า "โอ ประเสริฐ ประเสริฐ" พร้อมกับเชื้อเชิญพวกเราร่วมโต๊ะกินเลี้ยงด้วยกัน

อาตมาถือโอกาสถามไปว่า "ท่านจัดงานเลี้ยงใหญ่โต มีงานมงคลอะไรหรือครับ"

เขายิ้ม กลับย้อนถามว่า "แล้วท่านล่ะมาถึงที่นี่ได้อย่างไร"

อาตมาชี้มือไปยังพระภิกษุหยวนกวนซึ่งยืนอยู่นอกประตูว่า "ท่านโพธิสัตว์กวนอิมท่านพาอาตมามาที่นี่ เพื่อทัศนาจรครับ"

วาจาพอกล่าวออกไป ภาพต่าง ๆ ที่เคยมีอยู่พลันเกิดการเปลี่ยนแปลง ชายชราผู้นั้นพอได้ยินชื่อพระโพธิสัตว์กวนอิมเท่านั้น ร่างกายพลันสั่นสะท้านคราหนึ่ง สีหน้าปรากฏแววละอายใจ ทันใด คฤหาสน์หลังงาม ผู้คน 6-70 คนรวมทั้งงานเลี้ยงทั้งหมดพลันอันตรธานในชั่วพริบตา คนชราก็คืนสู่วัย 13-14 ปี นั่งขัดสมาธิอยู่บนดอกบัว ทั่ว

สารพางค์กายเป็นแก้วผลึกสีขาวโปร่งใส สวยงามมาก

การเปลี่ยนแปลงอย่างฉับพลันของสภาพเบื้องหน้าก็เป็นดังที่พระโพธิสัตว์กวนอิมกล่าวไว้เมื่อครู่ ภาพเหล่านั้นเกิดจากความฝันเฟื่อง เมื่อความคิดฝันเฟื่องดับ ภาพก็ดับไปด้วย

ที่แท้คนผู้นี้ขณะมีชีวิตอยู่ในสัพพะโลกเป็นพ่อค้าร่ำรวยคนหนึ่ง ความฝันเฟื่องต่าง ๆ นานาสมัยยังมีชีวิตอยู่ ความเคยชินที่ใช้ชีวิตฟุ่มเฟือยหรูหรายังติดตัวยากจะตัดไปในทันใด จึงชอบจัดงานเชิญแขกกินเลี้ยง ความเคยชินนี้มักจะปรากฏออกมาเป็นครั้งคราว จึงกลายเป็นภาพที่เราเห็นอยู่เมื่อครู่นี้

หลังจากนั้นเขาก็แนะนำตัวเองว่า “ผมเป็นคนหมู่บ้านตอโถว ตำบลหานเจียง อำเภอผูเถียน มณฑลฝูเจี้ยน ชื่อหลินเต้าอี ครอบครัวร่ำรวย เป็นตระกูลเชื้อสายผู้ดีในหมู่บ้านตอโถว ก่อนตายได้ผู้มีกุศลญานชี้แนะ จึงได้ไปเกิดในสุคติภพ แต่เป็นที่น่าละอายใจยิ่ง ความฝันเฟื่องจากกิเลสมารมีมากเหลือเกิน ขจัดไม่ได้เสียที ยังลุ่มหลงอาลัยอาวรณ์ต่อสิ่งเก่า ๆ จึงมักคิดฟุ้งซ่าน ทำให้เกิดภาพลวงต่าง ๆ นานา ท่านโพธิสัตว์กวนอิมเคยขานชื่อชี้แนะทางสว่างแก่ผม 2 ครั้ง ให้ผมแก้ไข แต่โรคเก่าผมยังคงกำเริบอยู่เรื่อย แก้ไม่ตกซักที”

ก่อนจาก เขายังฝากอาตมาส่งข่าวคราวถึงลูกชายเขา เขามีลูกชายคนหนึ่งอยู่สิงคโปร์ชื่ออาว่าง บอกว่าถ้าอาตมากลับถึงโลกมนุษย์แล้ว มีโอกาสให้ช่วยบอกลูกเขาว่า คุณพ่อได้ไปเกิดยังวิสุทธิภูมิประจิมแล้ว

พระโพธิสัตว์กวนอิมแนะให้คนที่พกกรรมติดตัวมาเกิดเหล่านั้น จงหมั่นลงไปอาบ “น้ำอัฐกุศล” ในสระบัว เพื่อชำระล้างกิเลสในใจ ทำให้จิตกลับสู่ภาวะบริสุทธิ์

อาตมากับพระโพธิสัตว์กวนอิมได้เดินมาถึงหน้าผาชันแห่งหนึ่ง ยามนั้น อาตมาก็เห็นภาพพิสดารอีกภาพหนึ่ง เห็นหญิงสาวอายุ

ประมาณ 20 ปีนางหนึ่ง เธอสวมใส่ชุดดำแบบเดียวกับที่สวมใส่กันในโลกมนุษย์ กำลังนั่งร้องไห้ปริ่มว่าจะขาดใจอยู่ใต้ผาสูง อาตมารู้สึกประหลาดใจมาก เพราะว่าที่สุคติภพนั้นไม่มีทุกข์ เหตุใดจึงยังมีคนโศกาอาดูรสาหัสสากรรจ์ถึงเพียงนั้น

ท่านโพธิสัตว์กวนอิมคล้ายจะมองทะลุใจอาตมาว่ามีข้อกังขาจึงให้อาตมาเข้าไปสอบถามเธอดู เดี๋ยวก็รู้ความนัย ดังนั้นอาตมาจึงเดินเข้าไปหาเธอ พนมมือคารวะพร้อมถามว่า “โพธิสัตว์สีกา เศร้าเสียใจด้วยเหตุอันใดหรือ ถึงได้มาร้องไห้อยู่ที่นี่”

เธอเงยหน้าขึ้นมอง ไม่เพียงแต่ไม่ร้องไห้แล้ว กลับเผยอยิ้มกล่าวกับอาตมาว่า “ฉันควบคุมใจตัวเองไม่ได้ ฝันเฟื่องตระหนกไป” กล่าวจบเธอก็กลับไปยังสระบัวนั่งขัดสมาธิบนดอกบัว กลายเป็นหญิงสาวอายุ 13-14 ปี ทั่วสรรพางค์กายเป็นแก้วผลึกโปร่งใส หน้าผาสูงชันก็อันตรธานหายไป

เธอเอื้อนเอ่ยวาจาแนะนำตัวเองว่า “ฉันเป็นคนอำเภอซุ่นชังมณฑลฝูเจี้ยน ชื่อ... ปีนี้อายุ 21 ปี เป็นสีกาถือพุทธ ปี 2503 ฉันตัดสินใจสละเพศฆราวาส เข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์ แต่ถูกคนขัดขวางนานัปการไม่ยอมให้ฉันบวชท่าเดียว จนในที่สุดบีบคั้นจนฉันต้องกระโดดหน้าผาฆ่าตัวตาย ความจริงเป็นการตายที่จัดอยู่ในจำพวก 1 ใน 10 บาปไม่สามารถผุดเกิดได้ แต่ว่าพระโพธิสัตว์กวนอิมท่านแผ่เมตตามหาการุณย์ เห็นแก่ที่ฉันมีความจริงใจบริสุทธิ์ใจ จึงได้ชักนำฉันไปเกิดยังวิสุทธิภูมิ ด้วยเหตุที่ฉันเพิ่งมาเกิดได้ไม่นาน กิเลสมารยังตัดไม่ขาดดังนั้นจึงมักควบคุมตัวเองไม่ได้ ฝันเฟื่องตระหนกเป็นครั้งคราว สะท้อนภาพกิเลสมารออกมา ปรากฏการณ์ดังกล่าว ก็เหมือนคนนอนหลับฝันร้ายในโลกมนุษย์ มักมีภาวะตกใจกลัวเกิดขึ้นในดวงจิต แม้ว่าจะได้รับธรรมเทศนาจากพระโพธิสัตว์กวนอิม แต่ก็ยังไม่สามารถขจัดได้”

อาตมาฟังวาจาแล้วก็ได้บอกเธอด้วยความห่วงใยว่า "นั่นไง ที่ยืนอยู่ข้างกายอาตมา มิใช่พระโพธิสัตว์กวนอิมดอกหรือ"

เธอได้ฟังวาจารีบคุกเข่ากราบแทบเท้าพระโพธิสัตว์กวนอิม พระโพธิสัตว์กวนอิมกล่าวกับเธอว่า *"เจ้าจงลงไปในสระบัวใช้ "น้ำอัฐกุศล" ชำระกาย ก็จะค่อย ๆ ชะล้างกิเลสมารเหล่านั้นออกไปได้"*

ภายในสระบัว ดอกบัวแต่ละดอกก็บ่งบอกอาการต่าง ๆ บ้างเจริญ บ้างเสื่อมโทรม บ้างงอกงาม บ้างเหี่ยวเฉา อาตมาถามพระโพธิสัตว์กวนอิมว่า "เหตุใดจึงมีปรากฏการณ์เช่นนั้น"

ท่านตอบว่า *"ดอกบัวบางดอกที่เหี่ยวเฉาโรยราหรือสูญเสียพลังชีวิตไปก็ด้วยเหตุว่าคนบางคนตอนเริ่มถือพุทธ จะมีจิตศรัทธาสูง ถือศีลเคร่งครัด สวนมนต์ไหว้พระอย่างจริงจัง ได้หว่านเชื้อพุทธไว้ เชื้อหรือเมล็ดพันธุ์งอกเงยและเจริญเติบโตในสระบัว จนออกดอกบานสวยงาม แต่ว่า ครั้นปฏิบัติไปได้ระยะหนึ่งกลับหย่อนยานลง ความเลื่อมใสศรัทธาคลอนแคลน ไม่เท่าแต่ไม่สวดมนต์ไหว้พระ ยังประกอบกรรมทำชั่วอีก ดังนั้น ดอกบัวของเขาดอกนั้นจึงค่อย ๆ เหี่ยวเฉาโรยรา ท่านดู ดอกที่หักและเฉาตายไปแล้วดอกนั้นก็คือ นาย... แห่งมณฑลเจียงซี ก่อนนั้นเขานับถือพุทธ สวดมนต์ไหว้พระ ต่อมาได้เป็นขุนน้ำขุนนางก็เลิกสวดมนต์ มิหนำซ้ำยังประกอบกรรมทำชั่ว ถูกรัฐบาลตัดสินประหารชีวิต ฉะนั้นดอกบัวจึงหักสะบั้น ยังมีอีกดอกหนึ่งที่เฉาตายไปแล้วนั้น เป็นคนอำเภอหย่งไท่ เขาถือพุทธสวดมนต์ไหว้พระ 3 ปี ดอกบัวบานสวยงามมาก ต่อมาอยากรวยหันไปทำการค้า ไม่สวดมนต์ไหว้พระอีกแล้ว เอาแต่กอบโกยโกงกิน หาทรัพย์ในทางมิชอบ แต่ในที่สุดประสบกับความล่มจมล้มละลาย หนี้สินล้นพ้นตัว หาทางออกไม่ได้เลยฆ่าตัวตาย ผู้ประกอบกรรมทำชั่วจะไม่ได้ไปเกิดยังสุคติภพ ฉะนั้นดอกบัวของเขาจึงเฉาตายในที่สุด"*

อาตมาถามพระโพธิสัตว์กวนอิมต่อไปว่า "พระธรรมาจารย์ฉางเลี่ยงสมัยมีชีวิตอยู่เคยกล่าวกับอาตมาว่า สวดมนต์ 1 คำ จะลดบาปได้เท่าเม็ดทรายในแม่น้ำ คนผู้นั้นสวดมนต์ตั้ง 3 ปี เหตุใดจึงหาความชอบไม่ได้เลยล่ะ"

ท่านตอบว่า "*นั่นเขาหมายถึงคนที่ไม่รู้เรื่องพุทธธรรมมาก่อนเลย เคยทำความชั่วมามาก แต่เมื่อได้ผู้มีกุศลญาณชี้แนะ จึงกลับตัวกลับใจเป็นคนดี สำนึกบาปว่าจะไม่ประกอบกรรมทำชั่วอีกต่อไป ตัดสินใจแก้ไขความผิดที่เคยทำมาแต่อดีต ละบาปทำบุญ เริ่มสวดมนต์ภาวนาอย่างมุ่งมั่น สวด 1 คำก็สามารถล้างบาปที่ก่อไว้ไปได้เป็นอันมาก และเมื่อเขายืนหยัดสวดมนต์ไหว้พระต่อไปเรื่อย ๆ ไม่เปลี่ยนแปลง เมื่อเขาตายไปแล้วยังจะได้ไปเกิดในสุคติภพ แม้ว่าจะพกกรรมติดตัวไปเกิด แต่ก็จะไม่กลับตกลงสู่วัฏฏสงสารอีก และจะสามารถกลายเป็นพุทธในที่สุดได้*"

ท่านโพธิสัตว์หยุดนิดหนึ่งแล้วกล่าวต่อไปว่า "*แต่ว่าคนบางคนปากสวดมนต์ แต่ใจบาปหยาบช้าดังอสรพิษ ลอบทำร้ายคนลับหลังอย่างที่เรียกว่ามือถือสากปากถือศีลนั่นแหละ คนประเภทนี้ จัดอยู่ในจำพวก 1 ใน 10 บาป ไม่สามารถไปเกิดยังวิสุทธิภูมิได้ ชั่วแต่ว่าได้สร้างกุศลมูลไว้บ้างเท่านั้น แต่ว่า กุศลมูลของคนผู้นั้นยังคงอยู่ ขอเพียงว่าสักวันหนึ่งเขาเกิดความสำนึกต่อบาป สวดมนต์ทำบุญประกอบกุศลกรรมอีก ดอกบัวของเขากอนั้นก็จะมีพลังชีวิตขึ้นมาใหม่และออกดอกบานอีกครั้งหนึ่งได้*"

ตามที่พระโพธิสัตว์เปิดเผยให้ทราบ ผู้คนในโลกมนุษย์ไม่ว่าจะ จน รวย ตระกูลสูง ตระกูลต่ำ ดี ชั่ว ฉลาด โง่เขลา ผู้หญิง ผู้ชาย คนแก่ เด็ก บุคคลในวงการต่าง ๆ ขอเพียงมีจิตศรัทธา สวดมนต์ไหว้พระ งดชั่วทำดี ปากกับใจตรงกัน ปฏิบัติจนเป็นนิจศีล กอบัวใน

วิสุทธิภูมิก็จะเจริญงอกงาม ก่อนตายก็จะได้รับการชักนำจากอมิตพุทธ-เจ้าไปสู่สุคติภพเปลี่ยนร่างเกิดในบัวชั้นต่าง ๆ ตามผลแห่งกรรม ถ้าหากเพียงแต่ถือพุทธสวดมนต์ เดี๋ยวร้อนเดี๋ยวเย็น เดี๋ยวตึงเดี๋ยวหย่อน ดอกบัวแม้จะออกดอก ก็ไม่อวบใหญ่สวยงาม ยิ่งทำความชั่วเข้าไปอีก ตายด้วยความตายจำพวก 1 ใน 10 บาปจนตกลงไปในวัฏฏสงสารของ 6 ภูมิอีก ก็จะไม่มีโอกาสไปเกิดยังแดนสุขาวดีแล้ว

กล่าวถึงตอนนี้ อาตมาพลันเห็นภิกษุรูปหนึ่งอายุประมาณ 30 เศษเดินตรงมาหาเรา อาตมาเห็นชัดอีกทีปรากฏว่าเป็นภิกษุณีฝาเปิ่น เจ้าสำนักงานชีซวีหยุนแห่งภูเขาหยุนจวี มณฑลเจียงซีนั่นเอง ท่านเห็นอาตมาก็ร้องเรียกเสียงดังอย่างตื่นเต้นดีใจว่า “อ้าว เป็นหลวงพี่ควนจิ้งเองยินดีด้วย”

อาตมาถามท่านว่า “ท่านไปสู่สุคติภพตั้งแต่เมื่อไร เหตุใดอาตมาจึงไม่ทราบ” ท่านตอบว่า “ปี พ.ศ. 2514 เนื่องจากอาตมาไม่ยอมสละเพศบรรพชิต ต่อมาได้กระโดดน้ำฆ่าตัวตายยังที่แห่งหนึ่ง ความจริงเป็นการตายประเภท 1 ใน 10 บาป ไม่อาจไปเกิดยังสุคติภพได้ แต่พระพุทธเจ้าผู้เปี่ยมเมตตากรุณา เห็นแก่อาตมาที่มีจิตศรัทธาแน่วแน่ บริสุทธิ์ผุดผ่องไร้มลทิล จึงชักนำมาเกิดในสุคติภพ อาตมาเพิ่งมาถึงไม่นานมานี้เอง”

อาตมาจึงถามท่านว่า “ผู้มาเกิดในบัวชั้นล่าง ทุกคนจะมีรูปกายเป็นเด็กอายุ 10 กว่าปี เหตุใดท่านจึงเป็นแม่ชีอายุ 30 เศษได้ล่ะ”

ท่านตอบว่า “ได้ข่าวหลวงพี่มา อาตมาจึงฝันเฟื่องกลับสู่โฉมหน้าเดิม เพื่อหลวงพี่จะได้จำออกได้ง่ายไงล่ะ เอ้อ หลวงพี่ควนจงสบายดีอยู่หรือ ท่านกลับไปแล้วถ้ามีโอกาสพบเขา ช่วยบอกเขาให้ตั้งใจบำเพ็ญศีลภาวนา อาตมาได้ไปเกิดยังสุคติภพแล้ว บอกเขาให้วางใจ”

"วิสุทธิทัศน์เจดีย์" กับ "ธรณีภาษา"

ทันใด เสียงระฆังดังหง่างเหง่ง พระโพธิสัตว์กวนอิมกล่าวกับอาตมาว่าถึงเวลาแสดงธรรมแล้ว ยามนั้น เห็นเด็กผู้ชายนับพันนับหมื่น (ที่เห็นคราวนี้ไม่ใช่เด็กผู้หญิง) อายุ 13-14 ปี สวมชุดสีแดง สายคาดเอวสีทอง ไว้แกละบนศีรษะ 2 แกละ แต่งกายเหมือนกันหมด เข้าแถวเป็นระเบียบเรียบร้อย เรือนกาย ศีรษะ มือ เท้าของทุกคนล้วนเป็นแก้วผลึกสีขาวโปร่งใส เห็นพวกเขากระโดดโลดเต้นอยู่ใต้เวทีดอกบัว หลังจากที่ทุกคนทำความเคารพซึ่งกันและกันแล้ว ก็ถึงเวลาบรรเลงมโหรีทิพย์พิมาน วิหคเทวาลัยสวยงามนานาชนิดเหินลมบนท้องฟ้าประสานเสียงสดุดีพุทธองค์ตามเสียงดนตรี ต่อจากนั้น พระโพธิสัตว์ซึ่งมีพระธรรมกายเปล่งประกายสัพรังสีรูปหนึ่งได้ปรากฏอยู่เบื้องหน้า ภาพทั้งหมดงามหรูวิจิตรพิสดารสุดพรรณนา

พระโพธิสัตว์กวนอิมบอกอาตมาว่า *"พระโพธิสัตว์ท่านนี้คือพระโพธิสัตว์ต้าเล่อซวอ วันนี้เป็นเวรเทศนาธรรมของท่าน จะไปเข้าเฝ้านมัสการอริยะพุทธ 10 ทิศ"*

ยามนั้น บนท้องฟ้านภาลัย มีข้าวตอกดอกไม้และของแปลก ๆ นานาชนิด สีสันสวยสดงดงามโปรยปรายลงมาราวกับสายพิรุณ บรรดาเด็กผู้ชายเหล่านั้นพากันเข้าเก็บและห่อด้วยชายเสื้อ ต่อจากนั้น ทั่วท้องฟ้านภาลัยฉายฉานด้วยสัพรังสีนับพันนับหมื่นสายเหมือนสายฟ้าแลบแปลบปลาบ สวยงามเหลือจะกล่าว

ที่บัวชั้นล่างนี้ มีโรงอยู่โรงหนึ่งเรียกว่า **"โรงธรณีภาษา"** ธรณีภาษาก็คือว่า พระโพธิสัตว์ปาฐกถาธรรมออกมาคำหนึ่ง เวไนยสัตว์ทั้งหลายล้วนแต่ฟังรู้เรื่อง ไม่ว่าเขาจะเป็นคนชาติใดภาษาใด เป็นต้น

ว่า เป็นคนจีนฝูเจี้ยน จีนกวางตุ้ง จีนไหหลำ จีนแต้จิ๋ว จีนเซี่ยงไฮ้ จีนเสฉวนหรือจะเป็นชาวอเมริกัน ชาวเยอรมนี ชาวฝรั่งเศส ชาวโซเวียต ชาวญี่ปุ่น ไม่ว่าเขาจะเป็นคนประเทศใด สัญชาติใดก็ตาม สิ่งที่เขาได้ยินได้ฟังจากพระโอษฐ์ของพระโพธิสัตว์จะเป็นภาษาของตนเอง ไม่จำต้องผ่านล่ามแปล ล้วนแต่ฟังเข้าใจได้โดยตรง นี่ก็คือความอัศจรรย์ของ **"ธรณีภาษา"**

ที่บัวชั้นล่างยังมีเจดีย์ที่สูงยิ่งเจดีย์หนึ่งเรียกว่า **"วิสุทธิทัศน์เจดีย์"** เวไนยสัตว์ของที่นี่จะขึ้นไปบนยอดเจดีย์หรือลงจากยอดเจดีย์ ไม่จำต้องกระทำเหมือนดังสัพพะโลกของเราที่ขึ้นลงตามลิฟท์ จะขึ้น ก็เพียงแต่นึกเท่านั้นก็ขึ้น จะลงก็เพียงแต่นึกเท่านั้นก็ลง ร่างกายของพวกเขาก็ดังที่กล่าวไว้ข้างต้นคือโปร่งใสไร้กีดขวาง ไม่ว่าอยู่ ณ ที่ใด จะข้ามฝาข้ามกำแพง เพียงนึกเท่านั้นก็ฝ่าข้ามไปได้ จะไม่ชนถูกสิ่งกีดขวางใด ๆ ทั้งสิ้น ถึงแม้ว่ามีคนหลายร้อยหลายพันหรือหลายหมื่นคนชุมนุมอยู่ในเทศะหนึ่ง ก็ไม่มีปรากฏการณ์ชนกันหรือเบียดกัน เพราะว่าพวกเขาไม่มีเรือนกายที่เป็นเนื้อหนังมังสา (วัตถุ) เรือนกายนั้นโปร่งใสไร้กีดขวาง

วิสุทธิทัศน์เจดีย์ใหญ่โตมหึมาเหลือเกิน อยู่ภายในเจดีย์ จะเห็นได้ทั้งหมด สามารถสะท้อนอาณาจักรต่าง ๆ ของโลก 10 ทิศ เป็นต้นว่าจะดูลูกโลกของสัพพะโลกของเรา เพียงแต่ทอดสายตามองออกไปก็จะเห็นลูกโลกของเรามีขนาดโตเท่าเม็ดทรายเท่านั้น ดวงอาทิตย์ก็เช่นกันก็เห็นขนาดโตเท่าเม็ดทรายเม็ดหนึ่งเท่านั้น แต่ว่าถ้าหากท่านต้องการดูสภาพภายในของมันให้แจ่มชัดขึ้น เช่นท่านอยากดูทวีปเอเซีย ทัศนะบถของท่านก็จะขยายกว้างขึ้น ทวีปเอเซียก็จะปรากฏอยู่เบื้องหน้าท่านอย่างชัดเจน จะดูประเทศจีน ดูกำแพงยักษ์ จะดูมณฑลฝูเจี้ยน กระทั่งดูบ้านหลังหนึ่ง ดูสภาพภายในบ้าน ทัศนะบถของท่านก็จะขยายกว้างขึ้นตามสัดส่วนของสรรพสิ่ง สะท้อนภาพปรากฏอยู่เบื้องหน้าท่านอย่างชัดเจน

รวมความแล้วก็คือ ภายในวิสุทธิทัศน์เจดีย์ ไม่มีอะไรที่เรามองเห็นไม่ได้ เท่ากับเป็นหอดาราศาสตร์ของทั้งจักรวาลจริง ๆ

ผู้ไปเกิดในบัวชั้นล่าง คือคนที่ปกติเคยประกอบกุศลกรรมในสัพพะโลก สะสมกุศลมูลไว้มาก หรือสวดมนต์ไหว้พระฝักใฝ่ในวิสุทธิภูมิ เมื่อได้พรของพุทธานุภาพแห่งอมิตพุทธเจ้าก็สามารถไปเกิดยังอาณาจักรของบัวชั้นล่าง ส่วนพวกที่ไปเกิดยังระดับสูงของบัวชั้นล่างนั้นก็สูงขึ้นอีกขั้นหนึ่ง จะได้แก่คนที่ยามมีชีวิตอยู่เคยถือศีล 5 ศีล 8 ชอบทำบุญทำทาน ปฏิบัติธรรมเป็นนิจศีล บำเพ็ญศีลภาวนาค่อนข้างเคร่งครัดจึงจะได้ไปเกิดยังอาณาจักรนี้ได้

หลังจากเที่ยวชมสถานที่ในบัวชั้นล่างจนทั่วแล้ว พระโพธิสัตว์กวนอิมบอกว่าเวลามีจำกัดจะพาอาตมาไปเที่ยวชมสระบัวของบัวชั้นกลางต่อไป ●

-7-

บัวชั้นกลาง (สถานที่อยู่ร่วมของสามัญบุคคลกับอริยะบุคคล)

เราออกจากสระบัวชั้นล่าง อาตมาท่องคาถาดังที่เคยปฏิบัติร่างกายก็เหมือนนั่งเครื่องบินเหินสู่ท้องฟ้านภากาศ เห็นวัดวาอารามวิหาร เจดีย์แว็บผ่านข้างกายไป ยามนั้น อาตมารู้สึกว่าร่างกายของตัวเองค่อย ๆ ขยายใหญ่โตขึ้น เพราะว่าสระบัวชั้นกลาง ดอกบัวแต่ละดอกจะมีขนาดใหญ่เท่าเนื้อที่มณฑลหนึ่งของประเทศจีน ประมาณ 7-800 กิโลเมตร ระยะทางจากสิงคโปร์ถึงกัวลาลัมเปอร์ก็ตกประมาณ

180 กิโลเมตรเท่านั้น ฉะนั้น 7-800 กิโลเมตรคงต้องไปถึงภาคกลางของประเทศไทย ดอกบัวใหญ่ขนาดนั้น รูปร่างของผู้มาเกิดยังที่นี่ก็ต้องใหญ่โตตามสัดส่วน สัมพันธ์เป็นปฏิภาคส่วนตรงกับการใหญ่ขึ้นของดอกบัว ไม่ต้องพูดถึง บรรดาปราสาท วิหาร และอารามต่าง ๆ ก็ต้องใหญ่โตตามสัดส่วนด้วย จึงจะรับกับขนาดของเวไนยสัตว์ของที่นี่ได้

ท่านโพธิสัตว์กวนอิมกล่าวกับอาตมาว่า *"ในระดับกลางของบัวชั้นกลาง ส่วนใหญ่จะอยู่ร่วมกันระหว่างสามัญบุคคลกับอริยะบุคคล มีครบบริษัทสี่ มีทั้งสงฆ์และชีที่เป็นบรรพชิต และก็มีทั้งอุบาสกอุบาสิกาที่เป็นฆราวาส ผู้เกิด ณ ที่นี้จะสูงกว่าเวไนยสัตว์ในบัวชั้นล่างขั้นหนึ่ง ขณะที่พวกเขาอยู่ในสัพพะโลกล้วนมีความตั้งใจจะหลุดพ้นจากไตรภพ จึงได้ยืนหยัดวัตรปฏิบัติ บำเพ็ญศีลภาวนา นอกจากบำเพ็ญศีลแล้ว ยังเข้าร่วมประกอบพุทธศาสนกิจอย่างขะมักเขม้น เป็นต้นว่าสร้างโบสถ์วิหาร วัดวาอาราม หรือพิมพ์คัมภีร์เผยแพร่พุทธธรรมเป็นต้น ทั้งทำบุญทำทานถือศีลกินเจเคร่งครัด เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา ก่อนตายก็จะได้รับการชักนำจากพระศรีอาริยเมตไตรไปเกิดยังระดับกลางของบัวชั้นกลาง แต่ว่าการปฏิบัติของพวกเขาก็มีระดับสูงต่ำไม่เท่ากัน ดังนั้นจึงแบ่งบัวชั้นกลางออกเป็นระดับล่าง ระดับกลาง และระดับสูงอีก"*

ชั่วครู่ เราก็มาถึงมหาวิหาร หลังจากนมัสการบรรดาพระโพธิสัตว์แล้ว พระโพธิสัตว์กวนอิมก็พาอาตมาไปเที่ยวชมยังสระบัวทันที โอ สระบัวชั้นกลางเปรียบกับสระบัวชั้นล่างแล้วไม่ทราบว่าสวยงามเยี่ยมยอดกว่ากี่เท่าต่อกี่เท่า รอบ ๆ ล้วนก่อด้วยรัตนะ 7 ดอกบัวในสระมีสีสันและลวดลายสวยงามยิ่ง ทั้งเปล่งประกายสีรุ้งสะท้อนซึ่งกันและกันวาววับจับตา สวยงามสุดจะพรรณนา

ที่ประหลาดยิ่งกว่าก็คือ ดอกบัวในสระ มีกลีบดอกพิสดารมาก แบ่งเป็นหลายชั้น ในแต่ละชั้นล้วนมีศาลา อาราม ตำหนัก รัตนเจดีย์เป็นต้นเปล่งแสงสีหลายสิบชนิด ทัศนียภาพงามงดจับจิต คนที่อยู่บนดอกบัว ร่างกายทอสีแดงโปร่งใส มีแสงในตัวเช่นกัน เสื้อผ้าและการแต่งกายเป็นอย่างเดียวกันหมด อายุประมาณ 20 เศษ ไม่เห็นเด็กหรือคนแก่แม้แต่คนเดียว

ยามนั้นอาตมาหันกลับมาสำรวจตัวเอง แปลกแฮะ ไม่ทราบเปลี่ยนไปตั้งแต่เมื่อไร เปลี่ยนเหมือนพวกเขาอย่างกับพิมพ์เดียวกัน มีแต่พระโพธิสัตว์กวนอิมเท่านั้นที่ยังคงรักษาพระธรรมกายเหมือนเดิม

อาตมาถามพระโพธิสัตว์กวนอิมว่า "เหตุใดสิ่งของบรรดามีของที่นี่จึงเปล่งแสงได้ สีอะไรก็เปล่งแสงสีนั้น และร่างกายของอาตมาก็เปลี่ยนไปจนเหมือนพวกเขาได้ล่ะ"

ท่านตอบว่า "*ทั้งหมดนี้ล้วนเกิดจากพุทธานุภาพของอมิตพุทธเจ้า ฉะนั้นทุกสิ่งทุกอย่างจึงสามารถสะท้อนแสงได้ อมิตพุทธเจ้าได้เปล่งแสงสว่างมหาศาลออกไปรอบทิศ แสงสะท้อนมาถึงที่นี่ก็เกิดภาพดังที่เราเห็นนี่แหละ การเปลี่ยนแปลงร่างกายของท่านก็เช่นเดียวกัน เป็นการเปลี่ยนแปลงตามพุทธานุภาพของอมิตพุทธเจ้า อาณาจักรแต่ละอาณาจักรภายในสระบัวรวมถึงการแต่งกายทั้งหมดจึงเหมือนกัน เว้นแต่ว่าเรามีฤทธานุภาพของเราเอง แปลงเป็นรูปอื่นที่แตกต่างออกไป หาไม่แล้วก็เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันหมด*"

แต่ทว่า พระโพธิสัตว์กวนอิมก็เปิดเผยว่า ในสระบัวชั้นกลาง ก็มีอารามบางอารามที่มีสีสันซีดจางไม่สามารถเปล่งแสงได้ แต่นั่นไม่ใช่ภาพจริงของสุคติภพ แต่เป็นภูมิภาพลวงที่เป็นอนิจจังอันเกิดจากความฝันเฟื่องของผู้มาเกิด

ขณะที่กล่าวอยู่นั้น ก็ปรากฏพระตำหนักที่ไม่สามารถเปล่งแสงได้ขึ้นที่เบื้องหน้าเราหลังหนึ่ง รอบ ๆ ตำหนักมีสวนบุปผชาติอันใหญ่โตกว้างขวาง ร้อยบุปผาบานสะพรั่ง กำลังชูช่อสลอนแข่งความงาม วิหคนกไพรขับขานดนตรีอยู่บนกิ่งไม้ ภาพนี้ไม่มีผิดเพี้ยนกับบ้านมหาเศรษฐีในแดนมนุษย์เลย คนบ้านนี้มีพระรัตนตรัยตั้งสักการะบูชาอยู่ในห้องโถง พ่อ แม่ ลูก เมีย พี่น้องชายหญิง ญาติโกโหติกาทั้งหลายต่างชุมนุมอยู่ด้วยกัน ทำกิจสวดมนต์ไหว้พระ ชายหญิงรวมกันแล้วมีประมาณ 20 กว่าคน ล้วนแล้วแต่เป็นพุทธมามะกะที่ถือเคร่งทั้งสิ้น

พระโพธิสัตว์กวนอิมกล่าวกับอาตมาว่า *"คนบ้านนี้ชอบประกอบกุศลกรรม เพียบพร้อมด้วยเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา บางคนได้ไปเกิดยังระดับกลางของบัวชั้นกลางแล้ว แต่ว่ายังตัดความรักความอาลัยไม่ขาด มักคิดคำนึงถึงเรื่องราวต่าง ๆ ในโลกมนุษย์ ดังนั้นสภาพชีวิตความเป็นอยู่ของครอบครัวนี้จึงสะท้อนมายังที่นี่"*

พระโพธิสัตว์กวนอิมกล่าวต่อไปว่า *"บัว 9 ชั้น บำเพ็ญไปทีละชั้น จากล่างไปบน บำเพ็ญในชั้นล่างดีแล้ว กอบัวก็สามารถย้ายไปปลูกในสระบัวชั้นกลาง สภาพเช่นนี้ก็ทำนองเดียวกับการเข้าฌาน ฌานแรกแล้วฌาน 2 ฌาน 2 แล้วไปฌาน 3 ฌาน 4 ฉันใดก็ฉันนั้น"*

ทันใด ได้ยินเสียงระฆังกลางอากาศ ตำหนักหลังนั้นก็อันตรธานจนไม่เหลือร่องรอย ทุกคนในบ้านกลายเป็นชายหนุ่มอายุ 20 กว่าปี ล้วนมีเรือนกายเป็นสีแดงโปร่งใส การแต่งกายก็เหมือนกันหมด และแล้วจำนวนคนก็เพิ่มทวีขึ้น เพิ่มทวีขึ้นเป็นร้อยเท่าพันทวีจนนับไม่ถ้วน กลายเป็นสถานที่ชุมนุมใหญ่มหาศาลคลาคล่ำไปด้วยฝูงชน

ท่านโพธิสัตว์กวนอิมกล่าวว่า *"วันนี้พระโพธิสัตว์ต้าซื่อจื้อกับพระโพธิสัตว์ฉางจิงจิ้นจะบรรยายสัทธรรมปุณฑริกสูตร ท่านจะไปฟังดูไหมล่ะ"*

อาตมาตอบว่า "อาตมาชมชอบฟังสัทธรรมปุณฑริกสูตรที่สุด ไปฟังด้วยกันก็ดีซีครับ"

ว่าแล้วเราก็เดินไปที่เวทีแสดงธรรม บนเวทีแสดงธรรมทั้ง 4 ทิศล้วนคลุมด้วยร่างแหคล้าย ๆ สายรุ้งและสร้อยมุก เปล่งรัศมีแพรวพราว 2 ข้างเวทีมีต้นไม้ใหญ่ 7 แถว แต่ละต้นสูงเสียดฟ้า ภายในต้นไม้ก็มีศาล อาราม วิหาร มีพระโพธิสัตว์จำนวนมากชุมนุมฟังธรรมอยู่ข้างบน เวทีประกอบขึ้นจากรัตนะ 7 และเงินทอง ไม่ทราบสูงเท่าไร ดูสง่าเคร่งขรึมมาก

พระโพธิสัตว์กวนอิมนำอาตมาขึ้นไปบนเวที หลังจากนมัสการ 2 พระโพธิสัตว์แล้วท่านก็ให้อาตมานั่งอยู่ที่นั่งข้าง ๆ พระโพธิสัตว์ต้าซื่อ-จื้อนั่งอยู่ในที่นั่งประธานเป็นองค์ประธาน ยามนั้น ปรากฏควันธูปไม่ทราบมาแต่หนไหนลอยวนเวียน ส่งกลิ่นหอมฟุ้งจรุงใจ บนท้องฟ้านภาลัยแว่วเสียงบรรเลงมโหรีทิพย์พิมานฟังไพเราะเสนาะหู วิหคเทวาลัยสุดคณานับเหินลมร่ายรำตามจังหวะดนตรี เมื่อทุกคนกราบนมัสการกันแล้ว พระโพธิสัตว์ต้าซื่อจื้อก็ยืนขึ้นประกาศว่า การประชุมบรรยายพระสูตรเริ่มขึ้นแล้ว ต่อจากนั้น พระโพธิสัตว์ฉางจิงจิ้นก้าวขึ้นแท่นพระ-ธรรมาจารย์ นมัสการต่อทุกคนแล้วก็เริ่มการบรรยายว่า "*สัทธรรม-ปุณฑริกสูตรเป็นต้นกำเนิดของนานาพุทธในโลกศรีปิฎก เป็นมูลฐานในการสำเร็จเป็นพุทธ ผู้ที่ปรารถนาจะสำเร็จเป็นพุทธล้วนต้องศึกษาคัมภีร์บทนี้ ครั้งก่อนเราพูดถึงตอนที่ 1 สัทธรรมปุณฑริกสูตรคืออะไร สัทธรรมปุณฑริกสูตรก็คือรัตนะอันหาค่าประมาณมิได้ วันนี้เรามาพูดตอนที่ 2 บทบาทของสัทธรรมปุณฑริกสูตร...*" การบรรยายใช้เวลาประมาณ 1 ชั่วโมง

หลังจากฟังการบรรยายแล้ว อาตมาเกิดข้อกังขาขึ้นในใจ คือว่าข้อความของสัทธรรมปุณฑริกสูตรที่บรรยายที่นี่ต่างกับข้อความของสัทธรรมปุณฑริกสูตรในโลกมนุษย์ ดังนั้นอาตมาจึงขอคำชี้

แนะจากพระโพธิสัตว์กวนอิมให้ช่วยไขข้อข้องใจให้ที

พระโพธิสัตว์กวนอิมอธิบายว่า *"สัทธรรมปุณฑริกสูตรในโลกมนุษย์ จะมีข้อความค่อนข้างตื้นเขิน ส่วนข้อความที่ใช้บรรยายที่นี่ค่อนข้างลึกซึ้ง ถึงแม้ว่าตื้นลึกต่างกัน แต่ความหมายเหมือนกัน อาจกล่าวอย่างนี้ได้ว่า พระอรหันต์ไม่เข้าใจอาณาจักรของพระ-โพธิสัตว์ พระโพธิสัตว์ไม่เข้าใจอาณาจักรของพระพุทธเจ้า ท่านฟังพระโพธิสัตว์บรรยายคัมภีร์ เวลาพระโพธิสัตว์ออกเสียงจะออกเสียงเดียว แต่ผู้ฟังหลายร้อยหลายพันภาษาจะรับฟังได้ตามภาษาของตนเอง นี่คือ 3 มิติของธรณีภาษา"*

ภายหลังที่พระโพธิสัตว์ฉางจิงจิ้นบรรยายคัมภีร์สิ้นสุดลง เบื้องหน้าก็ปรากฏภาพอันประหลาดพิสดาร มีบุปผาเทวาลัยและของวิเศษมากมายโปรยปรายลงมาจากฟากฟ้าสุราลัย มีรูปร่างต่าง ๆ เป็นรูปกลมก็มี รูป 3 เหลี่ยมก็มี หลากรูปหลายแบบสารพัดสีสันโปรยปรายลงมาดั่งสายฝน ผู้ฟังใต้เวทีต่างยื่นมือออกไปรับ บ้างก็เก็บใส่ชายเสื้อ ยามนั้นมโหรีทิพย์พิมานโหมประโคมพร้อมกัน เสียงกังวานสดใส ไม่ทราบเสียงออกมาแต่ไหน เคร่งขรึมมาก ทันใด เด็กผู้ชายเรือนพันเรือนหมื่นใต้เวทีที่สวมชุดแดงเหล่านั้นต่างก็แปลงกายพรึบเดียวก็กลายเป็นเด็กผู้หญิงที่ใส่เสื้อสีเขียว กระโปรงสีดอกท้อ สายคาดเอวสีทอง ทุกคนเริงระบำรำฟ้อนด้วยลีลาแช่มช้อยสวยงาม แสดงถึงความสุขอันเปี่ยมล้นครู่เดียว พวกเธอก็แปลงเป็นดอกบัวกลมทอแสงสีสวยสด ประกายพวยพุ่งออกรอบทิศ ผู้คนหายไปหมดไม่เหลือแม้แต่คนเดียว ทันใด ดอกบัวก็ปรากฏเป็นรูปพระโพธิสัตว์นั่งขัดสมาธิ ต่อจากนั้นก็เปลี่ยนเป็นสุวรรณ-เจดีย์และรชตะเจดีย์นับไม่ถ้วน เปล่งประกายพวยพุ่ง ทิวทัศน์รอบ ๆ ก็เปลี่ยนไปเรื่อย ๆ เป็นภาพวิจิตรตระการตาสุดจะพรรณนาจริง ๆ

ขณะที่อาตมาชมดูจนเคลิบเคลิ้มไหลหลงอยู่นั้น พลันเห็นสาวงามชุดเขียวหลายร้อยนางทิ้งตัวจากฟากฟ้าสุราลัยลงมาอย่างรวดเร็ว

พร้อมกัน โฉบผ่านมหาวิหาร ทะลุทะลวงรั้วขวางกำแพงกั้น เหมือนแหวกผ่านอากาศธาตุที่ปราศจากสิ่งกีดขวางยังไงยังงั้น อาตมาตะลึงงันเอ่ยถามพระโพธิสัตว์กวนอิมว่า "เหตุใดจึงมีปรากฏการณ์เช่นนั้น"

ท่านตอบว่า *"แดนสุขาวดีเกิดจากแรงบันดาลของอมิตพุทธเจ้า ลักษณะของมันไม่ใช่วัตถุ ดังนั้นไม่ว่าจะเป็น ศาลา อาราม ตำหนัก วิหาร ปราสาทราชวัง รัตนเจดีย์ ภูเขา ลำน้ำ ต้นไม้ใบหญ้า ล้วนแล้วแต่โปร่งใสไร้ตัวตน ไร้สิ่งกีดขวาง สามารถฝ่าข้ามไปได้ตามใจปรารถนา ท่านไม่เชื่อลองไปชนดูก็รู้เอง"*

อาตมาทำตาม เดินไปที่กำแพงของมหาวิหาร เสา ราวลูกกรงแต่ละแห่งลองชนดู เข้าทีออกทีปรากฏว่าไม่มีอะไรขวางกั้นจริง ๆ ครั้นเอามือไปคลำดูก็มีความรู้สึกคล้ายมีของอยู่ที่นั่น เพียงแต่ว่าไม่ขัดขวางเท่านั้น ปรากฏการณ์นี้ก็ทำนองเดียวกับที่เราคลำน้ำ คลำลงไปรู้สึกมีของอยู่จริง แต่ว่ายังคงแหวกทะลุข้ามไปได้นั่นเอง

ต่อจากนั้น พระโพธิสัตว์กวนอิมก็พาอาตมาไปเที่ยวชมทัศนียภาพพิสดารอีก 2 แห่ง นั่นก็คือ อัฐคีรีภาพกับพิพิธภัณฑ์โลกศรีปิฎก

"อัฐคีรีภาพ" (ภูเขาภาพ 8 แห่ง)

ผู้ไปเกิดในระดับล่างของบัวชั้นกลาง โดยทั่วไปจะมีความคิดฝันเฟื่องค่อนข้างน้อย รูปโฉมภายนอกของพวกเขาอยู่ระหว่างอายุ 16-20 ปี แต่งกายเหมือนกัน ไม่แบ่งหญิงชาย กิจกรรมของพวกเขาก็มีลักษณะรวมหมู่ แต่ละวันก็สักการะบูชาพุทธ 10 ทิศ ดอกบัวของที่นั่นก็มีกลีบดอกมากชั้นกว่า มีสีต่าง ๆ และมีแสงในตัว เปรียบกับบัวชั้นล่างแล้ว ก็นับว่าดีเลิศกว่ามากมายทีเดียว

ณ ที่นี้ มีสถานที่แห่งหนึ่งเรียกว่า **อัฐคีรีภาพหรือภูเขาภาพ**

8 แห่ง ซึ่งเป็นตัวแทนของอัฐวิชานนะ (ญาณ 8) อันได้แก่ ตา (จักษุ) หู (โสต) จมูก (ฆาน) ลิ้น (ชิวหา) กาย (กายยะ) จิต (มโน) มโนคติ และ อาลัย เรียกรวมกันว่า **อัฐวิชานนะ** อมิตพุทธเจ้าตั้งภูเขาภาพเหล่านี้ขึ้น ก็เพื่อคนที่มาเกิดในที่นี้จะได้บำเพ็ญจนอัฐวิชานนะของตน "**ว่างเปล่า**" นั่นเอง

ภูเขาภาพแห่งที่ 1 เรียกว่า **"ภูเขาภาพแสงสว่าง"** เป็นตัวแทนของ "*จักษุญาณ*" ที่ภูเขาลูกนี้ สรรพสิ่งทั้งปวงของทศภูมิ เราล้วนสามารถเห็นด้วยตาได้ เช่นจะดูเวไนยสัตว์ในสัพพะโลก ดูสภาพของชาติก่อนและชาติโน้นของเขาว่าเป็นฉันใด เป็นต้นว่าเวไนยสัตว์ ก.ชาติก่อนเป็นสุกร ชาติก่อนของชาติก่อนเป็นทาส ชาติก่อนของชาติก่อนขึ้นไปอีกเป็นเศรษฐี ชาติก่อนของชาติก่อนยิ่ง ๆ ขึ้นไปอีกเป็นมหาเสนาบดีเป็นจักรพรรดิ ล้วนสามารถเห็นได้ชัดเจนทั้งหมด แม้แต่สภาพของพุทธภูมิอื่น ๆ ก็สามารถเห็นได้ชัดตาเช่นกัน

ภูเขาภาพแห่งที่ 2 เรียกว่า **"ภูเขาภาพยินเสียง"** เป็นตัวแทนของ "*โสตญาณ*" เมื่อไปถึงภูเขาลูกนี้ หูจะได้ยินเสียงทั้งปวงของทศภูมิ ไม่ว่าเสียงอะไร แค่ผ่านรูหูก็สามารถจำแนกได้แม้แต่พุทธองค์กำลังแสดงธรรมบทใด ก็สามารถได้ยินและฟังรู้เรื่อง

ภูเขาภาพแห่งที่ 3 เรียกว่า **"ภูเขาภาพหอมกลิ่น"** เป็นตัวแทนของ "*ฆานญาณ*" ของเรา ในภูเขาลูกนี้ จะสามารถได้กลิ่นทั้งปวงของทศภูมิ กลิ่นเหล่านี้แค่ผ่านจมูกก็สามารถจำแนกได้ถึง "เนื้อหา" ของกลิ่น เป็นต้นว่าได้กลิ่นของหญิงมีครรภ์ ก็จะจำแนกได้ทันทีว่าทารกในครรภ์เป็นหญิงหรือชาย ถ้าเป็นกลิ่นของโลหะ ก็สามารถจำแนกได้ทันทีว่าเป็นทองคำ เป็นเงิน เป็นทองแดง หรือเป็นเหล็ก

ภูเขาภาพแห่งที่ 4 เรียกว่า **"ภูเขาภาพทิพยรส"** เป็นตัวแทนของ "*ชิวหาญาณ*" ของคนเรา ไม่ว่ารสชาติอะไรของทศภูมิ ไม่ว่ารสนั้นจะมาจากพุทธภูมิหรือนรกภูมิ ล้วนสามารถจำแนกได้ทั้งสิ้น

ภูเขาภาพแห่งที่ 5 เรียกว่า **"ภูเขาภาพสุวรรณกาย"** เป็นตัวแทนของ *"กายยะญาณ"* ของคนเรา ที่ภูเขาลูกนี้ จะสามารถอาศัยประสาทสัมผัสไปจำแนกสรรพสิ่งทั้งปวง สามารถเห็นสุวรรณกายทั้งปวงและ 32 ลักษณ์ของสัพพะโลก ไม่ว่ารูปลักษณ์แบบไหนล้วนเห็นได้ชัดเจน

ภูเขาภาพแห่งที่ 6 เรียกว่า **"ภูเขาภาพมโน"** เป็นตัวแทน *"มโนญาณ"* ของคนเราในภูเขาลูกนี้ จะเห็นพุทธบรรดามี การบำเพ็ญตนในแต่ละชาติแต่ละภพของท่านเหล่านั้นล้วนจะปรากฏในมโนนึกทั้งหมด สภาพในแต่ละชาติของตัวเอง ร้อยชาติ พันชาติก็สามารถสะท้อนให้เห็นที่เบื้องหน้า

ภูเขาภาพแห่งที่ 7 เรียกว่า **"ภูเขาภาพประจักษ์แจ้ง"** เป็นตัวแทน *"มโนคติญาณ"* ของคนเรา ซึ่งเป็นอาณาจักรที่เยี่ยมยอดมาก คือจะรวมศูนย์ญาณทั้ง 6 ข้างต้น นัยหนึ่ง ในภาพนี้ ท่านคิดจะดู คิดจะฟัง คิดจะดม คิดจะลิ้มรส คิดจะสัมผัส คิดธรรมะ ล้วนสามารถปรากฏออกมาให้เห็นเป็นประจักษ์

ภูเขาภาพแห่งที่ 8 เรียกว่า **"ภูเขาภาพไร้ขอบ"** เป็นตัวแทนของญาณที่ 8 คือ *"อาลัยญาณ"* ของคนเรา ในภูมิภาพนี้คือว่างเปล่า อดีต ปัจจุบัน อนาคต 3 ชาติ ทุกสิ่งทุกอย่างของทศภูมิ ล้วนสามารถสะท้อนให้เห็นเป็นประจักษ์

"พิพิธภัณฑ์ของโลกศรีปิฎก"

ผู้ไปเกิดในระดับกลางของบัวชั้นกลาง พวกนี้จะมีการบำเพ็ญและเข้าถึงพุทธธรรมอย่างลึกซึ้งขณะมีชีวิตอยู่ในสัพพะโลก ในด้านการทำบุญทำทานนั้น พวกเขาจะทุ่มเทอย่างเต็มที่ ได้ผลบุญมหาศาลจึงสำเร็จเป็นมหากุศลมูล ด้วยเหตุนี้ ไม่ว่าจะกล่าวในแง่การบำเพ็ญ

ตนหรือการสะสมกุศลผลบุญ ผู้เกิดในระดับกลางของบัวชั้นกลางล้วนสูงกว่าผู้เกิดในระดับล่างของบัวชั้นกลางชั้นหนึ่ง

อาณาจักรในระดับกลางของบัวชั้นกลาง มีอาราม ตำหนักและเจดีย์มากมาย ไม่ต้องพูดถึง รูปร่างลักษณะของผู้คนที่นี่ย่อมสูงใหญ่กว่าระดับล่างของบัวชั้นกลาง ดังนั้น อารามตำหนักและเจดีย์ก็ต้องสูงใหญ่ขึ้นตามสัดส่วน ที่ระดับกลางของบัวชั้นกลาง ในแต่ละวันจะมีดอกไม้ร่วงหล่นจากฟากฟ้าสุราลัย เวไนยสัตว์ของที่นี่จะไปเก็บดอกไม้ที่ร่วงหล่นจากฟากฟ้าเหล่านี้มาสักการะบูชาพุทธ 10 ทิศ ดอกไม้เหล่านี้สวยงามเป็นเลิศ ดอกไม้ในสัพพะโลกไม่มีทางเทียบได้เลยแม้เท่ากระผีกริ้น ขณะเดียวกัน มโหรีทิพย์พิมานที่บรรเลงจากสรวงสวรรค์ก็ไพเราะเสนาะหูเป็นพิเศษ ยากจะหาถ้อยคำมาบรรยายให้เห็นภาพได้ตามพุทธคัมภีร์กล่าวว่า “พระราชาในแดนมนุษย์มีดนตรีนับหมื่นชนิดก็ไม่ไพเราะเท่า 1 ทำนองในบรรดาดนตรีของพระราชาจักริน หลายหมื่นหลายพันเท่า ดนตรีหมื่นชนิดของพระราชาจักรินก็ไม่ไพเราะเท่า 1 ทำนองในบรรดาดนตรีของเทวราชชั้นดาวดึงส์ หลายหมื่นหลายพันเท่า ดนตรีหมื่นชนิดของอัมรินทร์อินทร์องค์แห่งดาวดึงส์ก็ไม่ไพเราะเท่า 1 ทำนองในบรรดาดนตรีของอธิราชเจ้าแห่งสวรรค์ชั้น 6 หลายหมื่นหลายพันเท่า ดนตรีหมื่นชนิดของอธิราชเจ้าแห่งสวรรค์ชั้น 6 ก็ไม่ไพเราะเท่า 1 ทำนองในบรรดาต้นไม้รัตนะ 7 ภายในตำหนักของอมิตพุทธเจ้า”

เวไนยสัตว์ที่เกิดในระดับกลางของบัวชั้นกลาง ล้วนเปล่งแสงในตัวได้ ร่างกายเป็นสีแดงโปร่งใส ไร้กีดขวาง สามารถไปยังตำหนักต่าง ๆ เพื่อสักการะพุทธ 10 ทิศในชั่วขณะเดียว และก็กลับมายังที่เดิมในชั่วขณะเดียว พวกที่ไม่มีกุศลผลบุญมากมายมหาศาลในยามมีชีวิตอยู่ จะไม่สามารถมาเป็นเวไนยสัตว์ของที่นี่ได้เลย

เวไนยสัตว์ที่มาเกิดในระดับกลางของบัวชั้นกลาง พวกเขามีความฝันเฟื่องน้อย กระทั่งไม่มีเลย สิ่งที่พวกเขาจะบริโภคก็น้อยลง ไม่เหมือนพวกที่เกิดในชั้นล่างของบัวชั้นกลางที่ยังต้องบริโภคขนมที่ทำจากน้ำผึ้งบุปผา เพราะว่าในการบำเพ็ญตน ยิ่งบำเพ็ญยิ่งสูง ในที่สุดก็ไม่จำเป็นต้องบริโภคอะไรทั้งสิ้น

ที่ระดับกลางของบัวชั้นกลาง มีพิพิธภัณฑ์แห่งหนึ่งเรียกว่า **"พิพิธภัณฑ์โลกศรีปิฎก"** ในพิพิธภัณฑ์แห่งนี้ จะสามารถเห็นวิธีบำเพ็ญตามรูปแบบต่าง ๆ ของพระโพธิสัตว์ เรียกว่ามีครบทุกสิ่งทุกอย่าง

ภายในพิพิธภัณฑ์โลกศรีปิฎก มีแบ่งเป็นชั้น ๆ แต่ละชั้นล้วนได้จัดแสดงกระบวนทั้งกระบวนของผู้สำเร็จเป็นพุทธแต่ละองค์ไว้ เป็นต้นว่าอมิตพุทธเจ้าชาติก่อนเป็นใคร (พระธรรมปิฎกภิกขุ) พระอาจารย์ของท่านเป็นใคร (พระยูไลหรือตถาคตเจ้าแห่งอิสรเสรี) ท่านเคยปฏิบัติธรรมชนิดไหน มีปณิธานใด ชาติก่อนขึ้นไปอีกของท่านเป็นอะไร กระทั่งร้อยชาติ พันชาติ ก่อนจะมาเป็นพุทธนั้นมีสภาพเป็นอย่างไร ล้วนสามารถเห็นได้หมด ถ้าหากท่านต้องการดูอาณาจักรอีกอย่างหนึ่ง ท่านก็สามารถไปดูที่ชั้นอื่นต่อไป เช่นดูกระบวนการบรรลุธรรมของพระโพธิสัตว์กวนอิม สภาพชีวิตในแต่ละชาติของท่านตลอดจนวิถีดำเนินในการเสาะแสวงธรรมของท่าน ท่านจะดูกระบวนการบำเพ็ญตนในแต่ละชาติแต่ละภพของพระศากยะมุนี พระมโหสถพระโพธิสัตว์ผู้เสียน พระโพธิสัตว์เหวินสวีซือลี เป็นต้น ล้วนสามารถเห็นได้ในพิพิธภัณฑ์โลกศรีปิฎกทั้งสิ้น นานาพุทธ นานาโพธิสัตว์ในทศภูมิก็เช่นเดียวกัน ●

-8-

บัวชั้นสูง ดอกบานเห็นพุทธยะ

อาตมาคงท่องคาถาเหมือนเดิม เหยียบบนดอกบัว เหินฟ้าสู่นภากาศ รู้สึกว่าร่างกายค่อย ๆ โตขึ้น ๆ จนได้ขนาดเท่ากับขนาดตอนพบอมิตพุทธเจ้า

พระโพธิสัตว์กวนอิมกล่าวกับอาตมาว่า *"เวไนยสัตว์ที่ไปเกิดยังระดับสูงของบัวชั้นสูง คือพวกที่ขณะอยู่ในสัพพะโลกก็มุมานะในการบำเพ็ญตน ถือศีลเคร่งครัดดังมุกมณี ขยันหมั่นเพียรศึกษาพุทธตำราละ 10 บาป ทำ 10 บุญ อาศัยตามวิธีการบำเพ็ญของตนไปประพฤติปฏิบัติให้เป็นจริง พากเพียรพยายาม มานะบากบั่น 10 ปีประหนึ่งวันวันเดียว จวบจนสังขารที่เป็นเลือดเนื้อดับสูญ บวกกับกุศลภายนอก เช่นทำบุญทำทาน ประกอบมหากุศล ดังนั้นในชั่วขณะหนึ่งก่อนตายก็ได้ไปเกิดยังบัวชั้นสูง"*

เวไนยสัตว์ที่ไปเกิดยังระดับสูงของบัวชั้นสูง ความฝันเฟื่องนั้นพูดได้ว่าไม่มีโดยสิ้นเชิง ทวารทั้ง 6 บริสุทธิ์ พวกเขาบางคนก็บรรลุถึงขั้นของพระโพธิสัตว์แล้ว แปลงกายได้ตามใจปรารถนา ท่องเที่ยวแสดงเทวฤทธิ์เป็นต้นว่า บรรดาโพธิสัตว์เมื่ออยู่ด้วยกันนึกจะแปลงเป็นดอกไม้ ร่างกายก็จะเปลี่ยนเป็นดอกไม้ นึกจะแปลงเป็นเจดีย์ร่างกายก็จะเปลี่ยนเป็นเจดีย์ นึกจะแปลงเป็นก้อนหินร่างกายก็จะเปลี่ยนเป็นก้อนหิน นึกจะแปลงเป็นต้นไม้ ร่างกายก็จะเปลี่ยนเป็นต้นไม้

ในสระบัวชั้นสูง ดอกบัวที่เล็กที่สุดก็มีขนาดใหญ่เท่าเนื้อที่ของ 3 มณฑล หรืออีกนัยหนึ่ง มีขนาดใหญ่เป็น 3 เท่าของประเทศมาเลเซีย พระโพธิสัตว์กวนอิมกล่าวว่า จะพาอาตมาไปดูที่สระบัว

เรามาถึงบริเวณสระบัว สระบัวชั้นสูงต่างกับที่อื่นจริง ๆ รอบ ๆ สระมีลักษณะเด่นสง่า เคร่งขรึมกว่าบัวชั้นกลางและชั้นล่างมีรั้วล้อมเป็นชั้น ๆ เปล่งประกายแสงสีต่าง ๆ ทั้งส่งกลิ่นหอมรวยรินกลิ่นหอมเหล่านี้ขจรขจายออกมาจากดอกบัวในสระนั่นเอง กลางสระบัวมีรัตนเจดีย์ รูปลักษณะเหมือนภูเขาสูง ตัวเจดีย์เป็นรูปหลายเหลี่ยม เปล่งประกายสัพรังสีพวยพุ่ง กลางสระยังมีสะพานงามวิจิตร เนื้อที่ของสระกว้างใหญ่จนมองไม่เห็นขอบสระ ภายในสระไม่เท่าแต่มีดอกบัวบานสะพรั่งเท่านั้น ยังมีการประดับทัศนียภาพนานาสารพัน บนท้องฟ้านภาลัยมีฉัตรทิพย์ สร้อยระย้าไข่มุกเปล่งแสงวาววามงามระยับ ดอกบัวมีชั้นกลีบดอกมากจนนับไม่ถ้วน แต่ละชั้นล้วนมีรัตนเจดีย์ ศาลา อาราม ตำหนัก วิหาร วิจิตรงดงามยิ่ง ผู้อาศัยอยู่บนดอกบัวทั่วสารพางค์กายเป็นสีทองคำอร่ามโปร่งใส อาภรณ์สวยงามเปล่งแสงสีต่าง ๆ

พระโพธิสัตว์กวนอิมพลันถามอาตมาว่า *"ณ ที่นี้มีคนผู้หนึ่งชื่อ* ยิ่งกวง *พระธรรมาจารย์ (พระเถระชั้นสูงคนหนึ่งใน 3 คนของจีนในยุคปัจจุบัน) ท่านรู้จักไหม"*

อาตมารีบถามว่า "อยู่ไหน อาตมาได้ยินชื่อเสียงเรียงนามของท่านมานานแล้ว มีความเลื่อมใสศรัทธายิ่ง แต่ว่ายังไม่มีวาสนาได้พบหน้าท่านเลย"

ขณะกล่าววาจา ก็เห็นชายคนหนึ่งอายุ 30 เศษ พลันแปลงกายเป็นโฉมหน้าเดิมของพระธรรมาจารย์ยิ่งกวง ได้พบหน้ากันรู้สึกดีใจมาก หลังจากคารวะต่อกันแล้ว ก็เริ่มสนทนากันอย่างออกรสออกชาติ เราคุยถึงเรื่องต่าง ๆ ลืมไปแล้วเสียส่วนมาก แต่ที่ยังจำได้แม่นยำคือคำสั่งกำชับของท่าน ท่านกล่าวว่า *"อาตมาหวังว่าหลังจากที่ท่านกลับถึงแดนมนุษย์แล้ว จะได้ถ่ายทอดให้ผู้ร่วมทางธรรมได้ตระหนัก*

ทั่วกันว่า จะต้องถือศีลเป็นครู รักษาพระธรรมวินัยอย่างเคร่งครัด สวดมนต์ไหว้พระ ศรัทธา ปณิธาน ปฏิปทา ก็จะต้องได้ไปเกิดยังสุคติภพแน่นอน จงเตือนพวกบำเพ็ญตนบางคน อย่าได้ทำเป็นอวดฉลาด เที่ยวแก้ไขเปลี่ยนแปลงพระธรรมวินัยและระบบระเบียบที่พระพุทธองค์บัญญัติไว้โดยพลการ ป่าวร้องการเผยแพร่ธรรมะอย่างปฏิรูป ทำลายภาพพจน์ ละเมิดพระธรรมวินัย ช่างเป็นเรื่องที่น่าเศร้าสลดจริง ๆ"

เราเดินลงจากบัลลังก์ดอกบัวพร้อมกัน ท่านพาอาตมาไปยังตำหนักใหญ่ ตลอดทางมีปักษินเทวานานาชนิด ขับขานดนตรีอยู่บนกิ่งทองใบหยก ประสานกับเสียงมโหรีทิพย์พิมาน เสียงสวดมนต์ไพเราะเสนาะหูแว่วมาตามลม ทุกถิ่นสถานบานสะพรั่งไปด้วยดอกไม้สวยงามนานาพรรณส่งกลิ่นหอมรวยริน ช่อดอกรูปทรงกลมส่งประกายวาววับ ยังมีโคมไข่มุก โคมโมรา โคมแก้ว ตั้งเรียงรายเป็นทิวแถว ส่องประกายรัศมีสีสันต่าง ๆ จับนัยน์ตาพร่าพราย วิจิตรงดงามยากจะบรรยาย

เข้าสู่ตำหนัก ภาพยิ่งสวยงามพิสดาร ทำเอาอาตมาเหมือนต้องมนต์สะกด ภายในหอเปล่งแสงสีทอง พื้นก็เปล่งประกายแสงสีต่าง ๆ ทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่เบื้องหน้าล้วนเปล่งแสงในตัวได้ทั้งสิ้น พระธรรมาจารย์ยิ่งกวงนำอาตมาขึ้นไปยังหอชั้นบน บนหอเก็บรวบรวมกระจกแก้วผลึกนานาชนิด ตรงกลางเป็นกระจกบานใหญ่ที่ส่องได้ทั้งตัว พระโพธิสัตว์กวนอิมแนะว่า *"กระจกบานนี้จะส่องโฉมหน้าแท้จริงของทุกคนออกมาได้ ธาตุแท้บริสุทธิ์หรือไม่ มีความคิดฝันเฟื่องหรือไม่ พอส่งกระจกดูก็จะเห็นได้ชัด"* ภายในหอมีม้านั่งตั้งเรียงรายอยู่ 2 ข้างอย่างเป็นระเบียบ ม้านั่งเหล่านี้ประกอบด้วยรัตนะ 7 มีแสงในตัว บนโต๊ะตั้งของรูปร่างแปลก ๆ ไว้ อาตมาดูไม่ออกว่าเป็นอะไรกันแน่

พระโพธิสัตว์กวนอิมทราบว่าอาตมาคงหิวแล้ว จึงถามขึ้นว่า *"หิวแล้วใช่ไหมล่ะ"* ว่ากันตามจริง อาตมารู้สึกหิวแล้วเหมือนกัน จึงตอบไปว่า "มีของอะไรพอกินแก้หิวได้บ้างไหมครับ"

ท่านตอบว่า *"ของกินที่นี่ก็เหมือนกับที่บัวชั้นล่าง ท่านอยากกินของสิ่งใด สิ่งนั้นก็จะมาเอง"* อาตมากล่าวว่า "งั้นก็ดีซี อาตมาอยากกินข้าวสวย แกงจืดผักกาดขาว อย่างอื่นไม่เอา"

กล่าวไม่ทันขาดคำ ข้าวสวย แกงจืดผักกาดขาวก็ตั้งอยู่บนโต๊ะเบื้องหน้า อาตมาถามทุกคนว่า "พวกท่านไม่ทานด้วยหรือ"

พวกเขากล่าวว่า "โดยทั่วไปพวกเราไม่ต้องกินอะไรอยู่แล้ว ท่านตามสบายเถิด"

ตามที่ทราบ เวไนยสัตว์ในระดับสูงของบัวชั้นสูง ส่วนใหญ่จะสำเร็จเป็นโพธิสัตว์ ความฝันเฟื่องกระหายอยากอาหารจึงมีน้อยมาก กระทั่งไม่มีเลย เปรียบกับอาตมาแล้วก็ให้รู้สึกละอายใจ กินไปกินไป จนกระทั่งอิ่ม วางชามตะเกียบลงบนโต๊ะ พริบตาเดียวชามตะเกียบบนโต๊ะก็อันตรธานไปสิ้น อาตมาถามพระโพธิสัตว์กวนอิมว่า "ทำไมถึงเป็นเช่นนั้น"

ท่านตอบว่า *"นั่นเป็นเพราะท่านคิดว่าท่านหิว ก็นึกอยากจะกินข้าว ก็เหมือนผู้คนในโลกมนุษย์นอนหลับฝันไป ตอนฝันก็มีทุกสิ่งทุกอย่าง ครั้นตื่นขึ้นทุกอย่างก็สูญสิ้น ท่านนึกอยากกินของกินก็มา กินอิ่มแล้ว ความคิดอยากกินหมดไป ของกินก็อันตรธานด้วย"*

อาตมาผงกศีรษะรับทราบ

ท่านกล่าวเพิ่มเติมอีกว่า *"ครั้นธาตุบริสุทธิ์ ไม่นึกอยากกิน ไม่นึกอยากของใด ๆ ก็เป็นศูนยภาพ หามีสิ่งหนึ่งสิ่งใดอยู่ไม่ แต่ถ้าหากมีความคิดอยากผุดขึ้น ก็จะเป็นดังท้องฟ้าที่ว่างเปล่าพลันมีเมฆหมอกเกิดขึ้นชั้นหนึ่ง เหตุผลนี้ท่านค่อย ๆ ใคร่ครวญ ซึมซาบก็จะเข้าใจ 3 มิติของเหตุผลนี้ได้โดยถ่องแท้"*

ผู้ไปเกิดในบัวชั้นสูง มีความคิดฝันเฟื่องน้อยที่สุด ล้วนแล้วแต่จริงแท้ดังธาตุเดิม ในชั่วพริบตาจะสามารถอาศัยแรงบันดาลของอมิตพุทธเจ้าแปลงเป็นดอกไม้ ผลไม้และของถวายออกมาถวายสักการะพุทธ 10 ทิศ ครั้นถึงเวลาแสดงธรรม พระโพธิสัตว์นับหมื่นนับล้านรูปจะนั่งขัดสมาธิอยู่บนดอกบัว หรือในตำหนัก บนรัตนเจดีย์หรือต้นไม้ 7 แถว ฟังพระดำรัสตรัสแสดงธรรมโดยตรงจากอมิตพุทธเจ้า

อาตมาเรียนถามพระโพธิสัตว์กวนอิมว่า "ผู้คนในโลกมนุษย์คงมีมาเกิดในสุคติภพมากมาย เหตุใดญาติโยมของพวกเขาจึงมองไม่เห็นล่ะครับ"

ท่านตอบว่า *"ผู้คนในโลกมนุษย์ส่วนใหญ่จะถูกบดบังโดยกรรมกีดขวาง จึงมีของที่มองไม่เห็นอีกมากนัก ถ้าหากหมั่นสวดมนต์ไหว้พระ ไม่มีความคิดฝันเฟื่อง ใจว่างเปล่าเป็นศูนยภาพแล้ว ก็มีโอกาสได้เห็นแดนสุขาวดีเช่นกัน"*

อาตมาถือโอกาสขอให้ท่านไขปริศนา โดยถามว่า "ถ้ากระนั้นต้องสวดมนต์อย่างไรจึงจะบรรลุผลได้เร็วที่สุด"

ท่านตอบว่า *"ต้องบำเพ็ญฌานกับพิสุทธิ์ควบคู่กัน ใจหนึ่งสวดพุทธ สวดพุทธไปเข้าฌานไป เรียกว่า ฌานวิสุทธิภูมิ"*

อาตมารุกถามต่อ "ขอเรียนถามว่า ฌานวิสุทธิภูมิควรปฏิบัติอย่างไร"

ท่านผงกศีรษะอธิบายว่า *"ใช้วิธีสวดโดยแบ่งคนออกเป็น 2 ชุด (นี่เป็นวิธีปฏิบัติธรรมของเวไนยสัตว์ในวิสุทธิภูมิ) ชุด ก. สวดอมิตพุทธ 2 คำ ชุด ข. ฟังไปสวดในใจไปด้วย จากนั้น ชุด ข. สวดอมิตพุทธ 2 คำ ชุด ก. ฟังไปสวดในใจไปด้วย การปฏิบัติเช่นนี้ ทั้งไม่หนักแรง ทั้งสวดได้ไม่ขาดช่วง หูจะไว หูจะสวดเอง ซึ่งก็คือใจสวด ใจกับปากเป็นหนึ่งเดียว พุทธภาพก็จะปรากฏขึ้นเอง เมื่อใจสงบ ย่อมก่อเกิดสมาธิ สมาธิย่อมก่อเกิดปัญญา"*

ต่อจากนั้น พระโพธิสัตว์กวนอิมกล่าวว่า เวลาเหลือไม่มากแล้ว อาตมาจะพาท่านไปดูมหาเจดีย์อมิตพุทธเจ้า คือ **“เจดีย์ดอกบัว”**

เราผ่านตำหนักไปอีกหลายหลัง ยอดเจดีย์แว็บผ่านตัวเราไปไม่ช้าก็เห็นมหาเจดีย์สูงใหญ่มหึมาสุดเปรียบปานปรากฏอยู่เบื้องหน้า เจดีย์สูงดังขุนเขาคุนหลุนของประเทศจีน ไม่ทราบมีกี่ชั้น (คงไม่ต่ำกว่าหลายหมื่นชั้น) “เจดีย์ดอกบัว” มีกี่เหลี่ยมก็แยกไม่ชัด ตัวเจดีย์มีลักษณะโปร่งใส สัพรังสีพวยพุ่ง ได้ยินเสียงสวดนโมอมิตพุทธแว่วจากภายในเจดีย์ 2 คำแรกชัดมาก คำเริ่มต้นฟังดูเศร้าสร้อยคล้ายกำลังวิงวอนขอความช่วยเหลือ ส่วนคำที่ 2 ให้ความรู้สึกอยากชิดใกล้

“เจดีย์ดอกบัว” องค์นี้ มีไว้สำหรับผู้คนที่ไปเกิดในระดับกลางของบัวชั้นสูงนับหมื่นนับแสนได้ใช้เป็นสถานที่ท่องเที่ยว ความสูงใหญ่ของเจดีย์ เปรียบเทียบไม่ถูก ไม่อาจจินตนาการโดยผู้คนในโลกมนุษย์ได้ ใหญ่พอ ๆ กับพื้นที่รวมของโลกเราหลายพันหลายหมื่นโลก ดังนั้นความสูงของมันก็ไม่อาจจะจินตนาการได้เช่นกัน ภายในเจดีย์ มีปราสาทราชวังมากมาย มีสีต่าง ๆ ล้วนแต่โปร่งใสและมีแสงสว่างในตัว เวไนยสัตว์ที่เกิดในระดับกลางของบัวชั้นสูงมาถึงที่นี่แล้ว สามารถเดินฝ่าทะลุกำแพงเข้าออกได้โดยเสรีไม่มีสิ่งใดขวางกั้น จะขึ้นจะลงเพียงใจนึกเท่านั้น ในชั่วขณะหนึ่งก็จะไปถึงในที่ที่ต้องการจะไปภายในเจดีย์มีพร้อมทุกสิ่งอย่าง ณ ที่นี้สามารถมองเห็นสภาพทั้งปวงของเวไนยสัตว์ในโลกศรีปิฎกทั้งหมด สามารถเห็นพุทธภูมิบรรดามีหลายหมื่นล้านพุทธภูมิ ความเยี่ยมยอดของสภาพภายในเจดีย์ ไม่สามารถใช้ปากกาดินสอมาบรรยายให้เห็นภาพแม้เพียง 1 ในหมื่นเวไนยสัตว์ในระดับกลางของบัวชั้นสูง ถ้าปรารถนาจะไปยังพุทธภูมิใด ก็เป็นเรื่องเพียงชั่วขณะหนึ่งเท่านั้น

เราก้าวเข้าสู่ “เจดีย์ดอกบัว” ปรากฏว่าตัวเราเหินลอยขึ้นเหมือนนั่งลิฟท์ ขึ้นไปทีละชั้น ๆ ชั้นแล้วชั้นเล่า ล้วนแต่โปร่งใส จะ

เห็นแต่ละชั้นมีคนนั่งสวดพุทธอยู่เต็มเพรียบ ล้วนแต่เป็นผู้ชายอายุประมาณ 30 เศษ แต่ละชั้นจะมีลักษณะการแต่งกายเป็นของตัวเองรวมประมาณ 20 กว่าสี แต่ไม่มีผู้หญิงแม้แต่คนเดียว ผู้ชายทั้งหมดนั่งสวดพุทธอยู่บนดอกบัว

พระโพธิสัตว์กวนอิมกล่าวว่า "ที่นี่จัดเวลา 6 ชั่วโมงทำวัตร 2 ชั่วโมงสวดพุทธ 2 ชั่วโมงเก็บเสียง 2 ชั่วโมงพักผ่อน เวลานี้เป็นเวลาสวดพุทธ"

เราไปถึงชั้นที่อยู่กึ่งกลาง เห็นพวกเขานั่งเป็นแถวอยู่ 2 ข้าง แถวซ้ายกับแถวขวาหันหน้าชนกัน ได้ยินแต่เสียงกระดิ่ง กลอง ปลาไม้กรับ ดังไม่ขาดเสียง แต่ไม่เห็นของจริง พวกเขานั่งอยู่บนอาสนะสวยงามมาก กลางวงมีมหาโพธิสัตว์รูปหนึ่งนั่งอยู่คอยชี้แนะ คนที่สวดได้ดีจะมีแสงพวยพุ่งเหนือศีรษะ ในแสงมีพระพุทธรูปมากมาย เช่นเดียวกับแสงเหนือเศียรของอมิตพุทธเจ้าที่มีพระพุทธรูปหลายหมื่นหลายแสนล้านรูป มหาโพธิสัตว์รูปนั้นก็มีแสง ในแสงก็มีพระพุทธรูปเช่นกัน มีวิหคนานาพรรณบินถลาร่อนล้อลมอยู่เหนือยอดเจดีย์ บ้างบินอยู่ในห้องโถง พวกมันสวดพุทธตามได้ด้วย ไม่สับสนแม้แต่น้อยภายในเจดีย์มีโคมมุก โคมแก้วแสงสีต่าง ๆ โคมรูปกลมยังสามารถเปลี่ยนแปลงเป็นรูปต่าง ๆ เปล่งแสงสีนานาชนิด รวมความแล้วก็คือภูมิภาพของที่นี่บรรยายเท่าไรก็บรรยายไม่หมด ทั้งยากจะบรรยายออกมาให้เห็นภาพได้ การสักการะพุทธ 10 ทิศ ล้วนรวมศูนย์อยู่ที่นี่ ณ ที่นี้สามารถเห็นโลกศรีปิฎกทั้งโลก เวไนยสัตว์ทั้งปวง อริยพุทธทั้งปวง จนถึงพุทธภูมิหลายหมื่นล้านพุทธภูมิ ล้วนปรากฏให้เห็นอยู่เบื้องหน้า ●

-9-

การไขปริศนาธรรมของอมิตพุทธเจ้า

ชมบัว 9 ชั้นเสร็จ เรากลับมาอยู่หน้าพระธรรมกายของอมิตพุทธเจ้า อาตมาคุกเข่าลงกราบแทบเท้า 3 ที ตั้งจิตอธิษฐานขอพร

ชั่วครู่ อมิตพุทธเจ้าก็เผยอทิพยโอษฐ์ตรัสชัดถ้อยชัดคำและอย่างหนักแน่นว่า

"พุทธภาพของเวไนยสัตว์ทั้งหลาย ล้วนเสมอภาคเท่าเทียมกัน ใจตาลปัตร เห็นเท็จเป็นจริง ประกอบกรรมใด กรรมนั้นสนอง เวียนว่ายตายเกิดใน 6 ภูมิ วัฏสงสารไม่สิ้นสุด ทุกข์แสนสาหัส 48 ปณิธาน ปฏิญาณดับทุกข์แก่เวไนยสัตว์ทั้งหลาย หญิงหรือชาย ผู้เฒ่าหรือเด็ก มีศรัทธา ปณิธาน ปฏิปทา ใจเดียวไม่หันเห คือฌานวิสุทธิภูมิ ก็คือ อนุสติ 10 กำหนดให้ไปเกิดยังวิสุทธิภูมิ..."

อาตมาคุกเข่าลงกราบนมัสการต่อ ขอพรอมิตพุทธเจ้าต่อไป

อมิตพุทธเจ้าตรัสสืบไปว่า

"1. เจ้ายังมีวาสนาผูกพันกับสัพพะโลก ต้องไปดับทุกข์แก่ พ่อ แม่ พี่น้อง ญาติโกโหติกาในชาติต่าง ๆ ให้ถือศีลเป็นครูสอนคนให้ศึกษาฌานวิสุทธิภูมิ ฌานพิสุทธิ์บำเพ็ญควบคู่กัน"

"2. สามัคคีวงการศาสนาทุกศาสนา ขงจื๊อ เต๋า พุทธ (รวมพุทธธรรมศักยะมุนี 10 นิกาย) คริสต์ อิสลาม...แต่ละศาสนาช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ปลุกเร้าซึ่งกันและกัน อย่าได้ดูหมิ่นถิ่นแคลนซึ่งกันและกัน การกล่าวหาซึ่งกันและกันว่าของตัวเป็นสัมมาทิฐิ ของผู้อื่นเป็นมิจฉาทิฐิ ของตัวเป็นพระ ของคนอื่นเป็นมาร ของตัวสูงส่ง ของผู้อื่นต่ำต้อย ของตัวมีค่า ของผู้อื่นไร้ค่า จับเอาจุดอ่อนข้อด้อยผิวเผินด้านเดียวของฝ่ายตรงข้ามโจมตีไม่หยุด บ่อนทำลายวิถีแห่งธรรมซึ่งกัน

และกัน เป็นสิ่งที่ไม่ควรอย่างยิ่ง วิถีแห่งพุทธกว้างใหญ่ไพศาล มีธรรมวิถี 84,000 วิถี ทุกศาสนาล้วนเป็นอริยสัจ ผู้ถือปฏิบัติได้ มิจฉาทิฐิจะกลับกลายเป็นสัมมาทิฐิ มารกลับเป็นพระ เล็กสามารถไปสู่ใหญ่ จะต้องช่วยเหลือกันด้วยภราดรภาพ กำจัดมิจฉาทิฐิ ผดุงสัมมาทิฐิ จึงเป็นสัมโพธิญาณแห่งสมเด็จสัมมาสัมพุทธเจ้า"

หยุดนิดหนึ่ง อมิตพุทธเจ้าจึงตรัสต่อว่า

"เอาล่ะ เจ้ากลับไปได้แล้ว"

อาตมาลงกราบแทบเท้า 3 จบ

เราเดินทางต่อ ตลอดทาง ดอกบัวที่ใต้เท้ายังคงพาตัวเราเหาะเหินเดินอากาศเหมือนเดิม คราวนี้ไม่เห็น ประตู "จาตุมหาราชิก" พักเดียวก็มาถึง "ตำหนักอรหันต์ภพกลาง" อาตมาหยุดท่องคาถา ดอกบัวใต้เท้าอันตรธาน เด็กรับใช้นำน้ำเย็นมาให้อาตมาดื่ม สงฆ์บริกรจัดแจงให้อาตมาไปพักผ่อนในห้องนอน อาตมารู้สึกว่างัวเงีย ๆ แล้วม่อยหลับไปในที่สุด ●

สวด "นโม ออนี่ทอฮุด"
นำพาสู่แดนสุขาวดี

-10-

กลับถึงถ้ำหมีเล่อในแดนมนุษย์

ครั้นตื่นมาอีกที อาตมาก็พบว่า ไม่มีวัดวาอาราม พระโพธิสัตว์ เทวดา และก็ไม่มีมหาวิหารอันโอ่อ่าโอฬารเปล่งรัศมีเหล่านั้นอีกแล้ว รำลึงถึงทัศนียภาพที่อาตมาเที่ยวชมเหล่านั้นคล้ายยังติดตาเป็นภาพชัดเจนอยู่เบื้องหน้า ยามนั้นรอบ ๆ กายมีแต่ความมืดมิด ยื่นมือออกไปไม่เห็นนิ้วทั้ง 5

อาตมารู้สึกว่าตัวเองกำลังนั่งหลับตาบนหินก้อนหนึ่งภายในถ้ำ ไม่ช้า ฟากฟ้าก็ฉายแสงอรุณรำไร อาตมาก็ค่อย ๆ ฟื้นคืนสติเป็นปกติดังเดิม

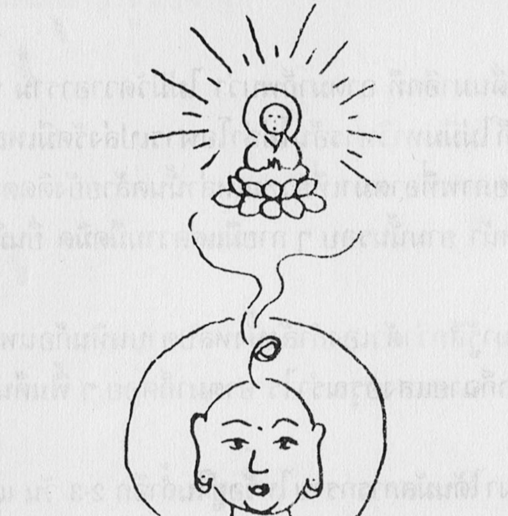
อาตมาได้นมัสการกราบไหว้อยู่ในถ้ำอีก 2-3 วัน แม้ว่าจะกู่ก้องร้องเรียก โหยหาอาลัย ก็หาได้มีข่าวคราวไม่ อาตมาจึงค่อยกระย่องกระแย่งลงจากเขา เดินได้ประมาณ 20 กว่ากิโลเมตร ถึงถนนเช่อสุ่ย เห็นผู้คนสัญจรไปมาขวักไขว่ อาตมาถามคนเดินทาง ต้องลอบตื่นตระหนก แท้จริงขณะนี้เป็นวันที่ 8 เมษายน 2517 แล้ว คิดคำนวณเวลา ปรากฏว่าอาตมาออกจากโลกมนุษย์ไปนับเวลาได้ **6** ปีกับอีก **5** เดือนเศษ

พระโพธิสัตว์ผู้ตื่นแล้ว เวไนยสัตว์ผู้หลับไหล พุทธธรรมมีมรรค ผู้มีวาสนาผูกพันจึงได้หลุดพ้น อาตมาขอสืบทอดเจตนารมณ์ของพระอาจารย์ซวีหยุน เผยแพร่ธรรมเพื่อการหลุดพ้นของเวไนยสัตว์ทั้งหลายผู้มีวาสนาผูกพัน

ขออุทิศส่วนกุศลนี้ เผื่อแผ่ไปยังเวไนยสัตว์ทั้งหลายทั้งปวง
ได้ปฏิบัติสำเร็จเป็นมรรคผลโดยทั่วกันเทอญ

โฉมหน้าที่แท้จริง

เข้าถึงสุดหล้าฟ้ามลาย
พบกับโฉมหน้าที่แท้จริง

ญาน พุทธ

(ญานหลุดพ้น ไตรภพ)

ถือศีลเป็นพื้นฐาน รักษาศีลบริสุทธิ์ดุจมุกมณี ถือศีลเป็นครู

1. ไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต *ตับ ตา วิญญาณบริสุทธิ์* ดินศูนย์
2. ไม่ลักทรัพย์ *ปอด จมูก สังขารสบาย* ลมศูนย์
3. ไม่ประพฤติผิดในกาม *ใจ ปาก สติสงบ* ไฟศูนย์
4. ไม่กล่าววาจาที่เป็นเท็จ *ม้าม มโน ญาณนิ่ง* ธรรมศูนย์
5. ไม่ดื่มเครื่องดองของเมา *หู ไต จิตรวมศูนย์* น้ำศูนย์

เบญจขันธ์ จตุรภูติ ดับ วางเฉยต่อสรรพเหตุ

1. ฌานวิสุทธิภูมิ

ถ้าคนมาก แบ่งเป็น 2 หน่วย (นั่งตัวตรง เท้าจะวางแบบขัดสมาธิคู่ ขัดสมาธิเดี่ยว หรือไม่ขัดสมาธิก็ได้) หน่วย ก.ท่อง "นโมอมิตพุทธ" 2 คำ หน่วย ข.ตั้งใจฟัง ต่อจากนั้น หน่วย ข.ท่อง 2 คำ หน่วย ก.ตั้งใจฟัง (ถ้ามีแค่ 2 คน ก็ท่องคนละ 2 คำ ถ้ามีตัวคนเดียว ก็ท่องออกเสียง 2 ครั้ง ท่องในใจ 2 ครั้งและฟังไปด้วย) จะทำให้หูไว ปฏิบัติติดต่อกัน 1 เดือนหรือ 2-3 เดือน ในหูก็จะคล้ายมีเสียงคนคนหนึ่งสวดพุทธอยู่ ไม่ต้องออกเสียง นั่งฟังเสียงสวดพุทธครั้งเดียว นานาอนุสติย่อมไม่เกิด ใจแน่วนิ่ง หูจะแว่วเสียงสวดพุทธคำเดียว นานเข้าเสียงสวดพุทธหมดไป เห็นวิญภาพตนเอง (โฉมหน้าเดิม)

2. ฌานโพธิธรรม (ฌานตั๊กม้อ)

ตาเล็งจมูก จมูกเล็งใจ นั่งตัวตรง เท้าวางขัดสมาธิเดี่ยว ที่ดีที่สุดคือวางขัดสมาธิคู่ กลั้นลมหายใจ วางเฉยต่อสรรพเหตุ เริ่มประโยคแรก คือ **"ใครสวดพุทธ"** ใช้ประโยคเริ่มต้นคุมจิต ตัดความคิดฟุ้งซ่านทั้งปวง ลงเรี่ยวลงแรงคำว่าใครในประโยคแรก ค้นหาคำว่าใครนี้ นานเข้าเกิดข้อสงสัย จากข้อสงสัยกลายเป็นสมาธิ บรรลุถึงจุดใจสว่างเห็นธาตุแท้ ใช้ประโยคเริ่มต้นคำว่าสวดหยุดนานาอนุสติความคิดฟุ้งซ่านไม่เกิด จึงเกิดสมาธิ สมาธิจึงเกิดปัญญา เล็งเห็นภูมิภาพของความดีความเลว ภูมิภาพดีไม่รัก ภูมิภาพเลวไม่ชัง ไม่กลัว ไม่สนใจใยดีต่อมันทั้งสิ้น การปฏิบัติได้ถึงแก่นหรือไม่ถึงแก่นของตน สามารถเกิดสมาธิที่มีระดับต่างกันพอแบ่งได้ดังนี้

(1) **จิตสมาธิ** (เริ่มฌานสมาธิในกาย) ก็คือใจไม่ฟุ้งซ่าน ใจสว่างแล้ว โดยทั่วไปจะตั้งสมาธิ ณ ที่หนึ่งที่ใดหรือที่ท้องน้อย (ตันเถียน)

(2) **ทัศน์สมาธิ** (เรียกว่าสมาธิปัญญาก็มี ขั้นดูแล้วคิด เพื่อกำหนดขั้นต่าง ๆ)

(3) **ฌานสมาธิ** คือ ฌานแรก ฌาน 2 ฌาน 3 ฌาน 4 สมาธิภายในไตรภพ

(4) **ศูนยภาพไร้เขตขันธ์สมาธิ** (เรียกว่ามหาสมาธิ ภูมิธรรม 10 ทิศสมาธิ)

(5) **หยวนทงสมาธิ** ดุจเดียวกับพุทธ (ธรรมกาย) ศูนยภาพของโลกศรีปิฎก

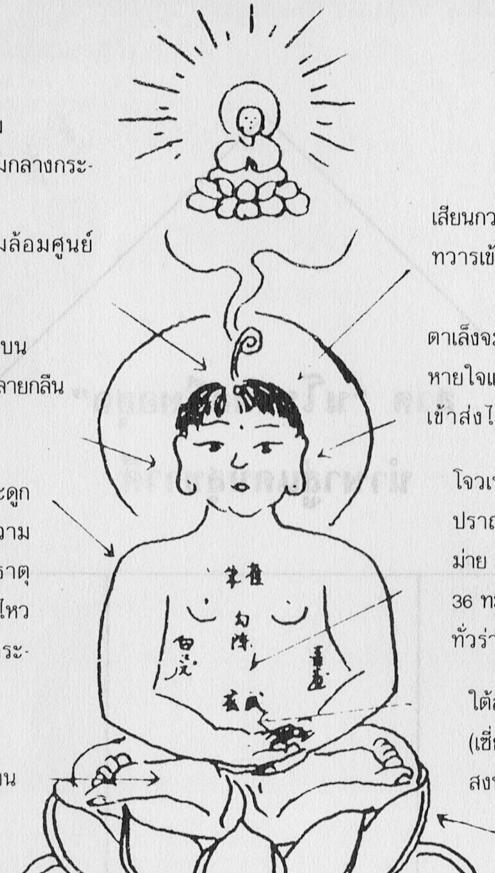
ผู้ด้อย ควนจิ้ง

บรรยาย ณ ลอสแองเจลิส สหรัฐอเมริกา

สวด "นโม ออนีทอฮุด"

นำพาสู่แดนสุขาวดี

มรรคเทวา

(สรวงสวรรค์)

1. ไตรบุปผาชุมนุมกลางกระหม่อม

1. ละเว้นกามเมถุน จิตไม่หมกมุ่นในกาม จิตรวมเป็นลมปราณ *ดอกตระกั่วปรากฏ*
2. ฝึกลมปราณแปรเป็นสติ ศูนย์ลมปราณเปี่ยมล้น ไม่นึกอยากอาหาร *ดอกเงินปรากฏ*
3. ฝึกสติคืนศูนย์ สติเข้าสู่ศูนยภาพ เพ่งธรรมชาติ *ดอกทองปรากฏ*

2. เบญจธาตุห้อมล้อมศูนย์ลมปราณ

1. หัวใจเก็บสติ หลังกำเนิดเป็นญาณสติ ก่อนกำเนิดเป็นจริยา เวทนาศูนย์ สติสงบ ทิศใต้แดง ธาตุไฟห้อมล้อมศูนย์
2. ตับซ่อนวิญญาณ หลังกำเนิดเป็นวิญญาณไร้ร่าง ก่อนกำเนิดเป็นเมตตา มุทิตาศูนย์ วิญญาณสงบ ทิศตะวันออกเขียว ธาตุไม้ห้อมล้อมศูนย์
3. ปอดพักสังขาร หลังกำเนิดเป็นสังขารภูติ ก่อนกำเนิดเป็นธรรมา โกรธาศูนย์ สังขารสงบ ทิศตะวันตกขาว ธาตุทองห้อมล้อมศูนย์
4. ไตกำหนดจิต หลังกำเนิดเป็นจิตขุ่น ก่อนกำเนิดเป็นพุทธา ปรีดาศูนย์ จิตสงบ ทิศเหนือดำ ธาตุน้ำห้อมล้อมศูนย์
5. ม้ามนำใจ หลังกำเนิดเป็นใจเพ้อ ก่อนกำเนิดเป็นสัจจา กามาศูนย์ ใจสงบ ทิศศูนย์กลางเหลือง ธาตุดินห้อมล้อมศูนย์

ผู้ด้อย ควนจิ้ง

บรรยาย ณ ลอสแองเจลิส สหรัฐอเมริกา

(หมายเหตุ)

ในต้นฉบับภาษาจีนบอกว่า ดุสิต เป็นสวรรค์ชั้นที่ 6 (ต้นฉบับภาษาจีนหน้า 16 แถวที่ 7) ไม่ทราบว่าเป็นความผิดพลาดของผู้เรียบเรียงหรือเป็นความเข้าใจของผู้บรรยายเอง ได้ตรวจดูแล้วทั้งพจนานุกรมไทยและสารานุกรมจีนบอกเหมือนกันว่าเป็นสวรรค์ชั้นที่ 4 ในฉกามาพจรหรือสวรรค์ 6 ชั้นในกามภพอันได้แก่ 1. จาตุมหาราชิก 2. ดาวดึงส์ 3. ยามะ 4. ดุสิต 5. นิมมานรดี 6. ปรนิมมิตวสวัสดี ภาษาจีน 兜 率 天 อ่านว่า โตวซ่วยเทียน เทียนแปล ว่าสวรรค์ โตวซ่วย ตรวจดูในสารานุกรมจีนปรากฏว่าเป็นคำทับศัพท์จากภาษาบาลีคือ *Tusita* อ่านว่าดุสิต ซึ่งเป็นสวรรค์ชั้นที่ 4 ในกามภพ ไม่ใช่ชั้น 6 แน่นอน ฉบับแปลจึงแปลเป็นชั้นที่ 4 (หน้า 34 บรรทัดที่ 2-3)

จะเอาตามต้นฉบับภาษาจีนหรือฉบับแปล แล้วแต่พิจารณา------ผู้แปล

นโม พระอมิตายุพุทธเจ้า
(นโม ออนีทอฮุก)

ขันธ์กับถิ่นที่เกิด ต่างมีความสง่างามดีแล้ว บุญวาสนาบริบูรณ์แล้ว ยากที่จะวาดภาพออกมา ยากที่จะบรรยาย

เรือนหอแก้วมณีรัตนา สูงสง่างาม พื้นเป็นทองคำ ต้นไม้สวยดอกไม้งามตา น้ำใสสะอาด

อริยะลักษณ์ เสียงอันศักดิ์สิทธิ์ เป็นไปตามความต้องการของสัตว์โลก มีเมตตาจิตยื่นมือลงมา พร้อมที่จะช่วยเหลือสัตว์โลก

แสงเมตตาส่องไปทั่วทุกทิศไม่มีสิ้นสุด สรรพสัตว์ต้องการเกิดในสุขาวดีภูมิ

นโม อวโลกิเตศวรมหาโพธิสัตว์
(พระแม่กวนอิม)

ตรัสรู้ทั้งสามสมบูรณ์แล้ว คุณธรรมทั้งสิบพันประการเป็นไปตามความต้องการของรูปขันธ์นั้น ๆ สอดคล้องต่อทุกประเภท

เมฆแห่งความเมตตา ปกปักษ์รักษาได้ดีทั่วพิภพ ฝนแห่งพระธรรมโปรยพรมไม่มีวันสิ้นสุด

นโม มหาสถามปราปต์มหาโพธิสัตว์
(นโม ไต่ สี จี่ ผ่อสัก)

อินทรีย์ 6 ได้ถูกคุมไว้แล้ว ไม่มีธรรมอื่นใด คุณธรรมทั้งสามสมบูรณ์อยู่ในทุกขณะจิตหนึ่ง ๆ

โปรดพุทธสาวกจำนวนเท่าเมล็ดทรายในแม่น้ำคงคา พุทธสาวกจะต้องไปแสวงหาสัจจธรรมที่ใดอีก

ถอดความจากภาษาจีนบาลี
โดย............
พระอาจารย์จีนธรรมคณาธิการ
ไพศาลสมณกิจ (เย็นเต็ก)

คาถา จุติสุขาวดี
(วัง แซ เจ่ง โห่ว สิ่น จิ้ว)

นำ มอ ออ นี้ ตอ ผ่อ เย ตอ ทอ เค ตอ เย ตอ ดี เย ทอ ออ นี้ หลี่ ตู ผ่อ พี ออ นี้ หลี่ ตอ เสิด ตำ ผ่อ พี ออ นี้ หลี่ ตอ พี เกีย หลั่น ตี ออ นี้ หลี่ ตอ พี เกีย หลั่น ตอ เค มี ยือ เค เค นอ จือ ตอ เกีย ลี ซอ ผ่อ ฮอ

ขอให้บุญกุศลจากธรรมทานหนังสือนี้
จงแผ่ไพศาลไปอย่างไม่มีขอบเขตสิ้นสุด
สาธุชนทั้งหลายได้อ่านได้ฟังแล้ว
ล้วนแต่บรรลุธรรมคือหลุดพ้นถึงฝั่งทั้งหมด
เข้าสู่แดนสุขาวดีพุทธเกษตร

พิมพ์ครั้งที่ 5 จำนวน 12,500 เล่ม

คณะศิษยานุศิษย์ พระอมิตพุทธเจ้า

พระแม่กวนอิมมหาโพธิสัตว์

พระมหาสถามปราปต์โพธิสัตว์

ตำหนักพระแม่กวนอิม (โชคชัย 4) ซอยสุขสันต์ 7

รายชื่อผู้ที่บริจาคพิมพ์แจกเป็นธรรมทาน

พระอาจารย์ เหวยซิ		100	เล่ม
พระ เหวยเซี้ยง		25	เล่ม
พระ เหวยเจี๋ย		25	เล่ม
พระ เหวยเจี้ย		25	เล่ม
พระ เหวยเหิง		25	เล่ม
พระ เหวยเสวีย		25	เล่ม
คุณ วิวัฒน์	แซ่อึ้ง	50	เล่ม
คุณ หมิ่นห่อ	แซ่หว่อง	1,500	เล่ม
คุณ เหลี่ยนซื่อ	แซ่เหลียง	1,500	เล่ม
คุณ ประสิทธิ์	สินอัมพรพรรณ	1,500	เล่ม
คุณ เม่งเฮง	แซ่ซื้อ	1,500	เล่ม
คุณ วันชัย	สินอัมพรพรรณ	200	เล่ม
คุณ แสงเพชร	สินอัมพรพรรณ	200	เล่ม
คุณ รุ่งทิวา	สินอัมพรพรรณ	200	เล่ม
คุณ แสงจันทร์	สินอัมพรพรรณ	200	เล่ม
คุณ สมชัย	สินอัมพรพรรณ	200	เล่ม
คุณ เกียรติชัย	สินอัมพรพรรณ	200	เล่ม
คุณ สมใจ	สินอัมพรพรรณ	20	เล่ม
คุณเท่งซ่าย	แซ่จั่ว	20	เล่ม
คุณ วันเพ็ญ	สินอัมพรพรรณ	10	เล่ม

คุณ ฟุ้งฝ่า	แซ่หว่องและครอบครัว		20	เล่ม
คุณ สุภา	ประถมวงษ์	และครอบครัว	50	เล่ม
คุณ ประเสริฐ	สินอัมพรพรรณ			
คุณ สุภารัตน์	สินอัมพรพรรณ	และครอบครัว	40	เล่ม
คุณ ซิวเว้ง	แซ่จิว			
คุณ สุรพงษ์	สินอัมพรพรรณ		50	เล่ม
คุณ พรรัตน์	สินอัมพรพรรณ			
คุณ เจ็งเอี้ย	แซ่เตียว		50	เล่ม
คุณ มาลี	ชุมพลสกุลวงศ์		50	เล่ม
คุณ ชนะชัย	ชุมพลสกุลวงศ์		50	เล่ม
คุณ แสงมณี	สินอัมพรพรรณ		50	เล่ม
คุณ บุนนาค	เอกบันฑิต และครอบครัว		100	เล่ม
คุณ ไช่ป้อ	แซ่อึ้ง		200	เล่ม
คุณ ละม้าย	ชินวงศวิศาล		10	เล่ม
คุณ ชวน	ชินวงศวิศาล		10	เล่ม
คุณ นฤนันท์	ชินวงศวิศาล		10	เล่ม
คุณ พรรวลัย	ชินวงศวิศาล		10	เล่ม
คุณ ธีราวุฒิ	ชินวงศวิศาล		10	เล่ม
คุณ ธเนตร	ชินวงศวิศาล		10	เล่ม
คุณ จุฬไชม	ชินวงศวิศาล		10	เล่ม
คุณ ไน้	มีพงษ์		10	เล่ม
คุณ เตี้ยม	แซ่อึ้ง		10	เล่ม
คุณ ยุพิน	อริยพรพรหม		10	เล่ม
คุณ ชิงชัย	แซ่ลี้		100	เล่ม
คุณพ่อชวน			10	เล่ม
คุณ วรสิทธิ์	สิทธิ์จงสถาพร	และครอบครัว	50	เล่ม
คุณ ทองดี	สิทธิ์จงสถาพร			
คุณ ธงชัย	บรรณพงศ์กร		10	เล่ม

คุณ สมบัติ	เจริญปัญญาปราชญ์	
	และครอบครัว	20 เล่ม
คุณ ซิวเฮียง	เจริญปัญญาปราชญ์	
คุณ วสันต์	รัตนอานุภาพ	
		20 เล่ม
คุณ สาวิตรี	รัตนอานุภาพ ทั้งครอบครัว	
คุณ ไหล่ชุ่ยแซ		
		10 เล่ม
คุณ ตั้งไซ้หงส์		
คุณ กิมลี้	แซ่เตีย	
คุณ ศุภชัย	แซ่อั๋ง	
คุณ กาญจนา	เมณฑ์กุล	50 เล่ม
คุณ นพรัตน์	เมณฑ์กุล	
คุณ ศรารัตน์	เมณฑ์กุล	
คุณ เกียว	อุทัยวัฒนภักดี และครอบครัว	50 เล่ม
คุณ สุมณี	ปัญญาแสงพาณิชย์	50 เล่ม
คุณ บรรลือ	ลือเกียรติไพศาล	50 เล่ม
คุณ สมชาติ	ฉันทะวิบูลย์	
		50 เล่ม
คุณ อำพรรณ	ฉันทะวิบูลย์	
คุณ ไพบูลย์	เรืองแก้วมณี	50 เล่ม
คุณ ประสิทธิ์	จรูญทวีทรัพย์	10 เล่ม
คุณ สงวนศักดิ์	คูหาสวัสดิ์	10 เล่ม
คุณ สุมล	คูหาสวัสดิ์	10 เล่ม
คุณ สุกมล	คูหาสวัสดิ์	10 เล่ม
คุณ พรศักดิ์	จิรนันสุโรจน์	
		50 เล่ม
คุณ เสาวลักษณ์	จิรนันสุโรจน์	
คุณ จุฑามาศ	รุจิภวรรณ	100 เล่ม
คุณ สุรีย์	เรืองกุลเศรษฐ์	10 เล่ม
คุณ บุญยง	เรืองกุลเศรษฐ์	10 เล่ม
คุณ เม่ง	แซ่ลี้	10 เล่ม

คุณ วิโรจน์	เสถียรกิจการชัย	
คุณ พรหมรายณ์	เสถียรกิจการชัย	
คุณ สมเกียรติ	เสถียรกิจการชัย	
คุณ สมชาย	เสถียรกิจการชัย	
คุณ สุจิตรา	เสถียรกิจการชัย	
คุณ สุวัฒนา	เสถียรกิจการชัย	200 เล่ม
คุณ สุชาดา	เสถียรกิจการชัย	
พต.พญ.เสาวนี	เสถียรกิจการชัย	
คุณ ประเสริฐ	เสถียรกิจการชัย	
คุณ อัจฉรา	เสถียรกิจการชัย	
คุณ จินตนา	เถียรกิจการชัย	
คุณ วิชัย	สติมัย	
คุณ ทองก้อน	เทียนทองดี	10 เล่ม
คุณ ชัชวาล	เทียนทองดี	10 เล่ม
คุณ วัลลภา	เทียนทองดี	10 เล่ม
คุณ หมอน	รางแรม	10 เล่ม
คุณ สวง	รางแรม	10 เล่ม
คุณ ศิริลักษณ์	รางแรม	10 เล่ม
คุณ มยุรี	ทาสิมา	10 เล่ม
คุณ หนู	ทาสิมา	10 เล่ม
คุณ ทองสู	ทาสิมา	10 เล่ม
คุณ ผวน	นาคพุ่ม	10 เล่ม
คุณ ผาด	นาคพุ่ม	10 เล่ม
คุณ พนัส	นาคพุ่ม	10 เล่ม

นาง ซิวกี แซ่เตีย และบุตร–ธิดา ตระกูลรัตนเทพสถิตย์

อุทิศให้คุณพ่อ งวนเป้ง แซ่โง้ว 1,000 เล่ม

คุณ จิราภรณ์ พร้อมบุตรธิดา อุทิศให้คุณชวลิต (ไต๋) พนาสันติภาพ 50 เล่ม

อุทิศให้คุณพ่อเจ็งสี่ตุ๋ง, คุณแม่ตั้งเนี้ยเกียว 50 เล่ม

คุณ	ทองคำ	ศิริเขต		10	เล่ม
คุณ	จำปี	ศิริเขต		10	เล่ม
คุณ	น้ำค้าง	ศิริเขต		10	เล่ม
คุณ	ยงยุทธ	พุ่มกุมาร		50	เล่ม
คุณ	บัญชา	ศิริสุจริตธรรม		9	เล่ม
คุณ	เฉลียว	ศิริสุจริตธรรม		9	เล่ม
คุณ	จันทร์ทิพย์	ศิริสุจริตธรรม		9	เล่ม
คุณ	อัจฉรา	ศิริสุจริตธรรม		9	เล่ม
คุณ	กิตติ	ศิริสุจริตธรรม		9	เล่ม
คุณ	เกษม	ศิริสุจริตธรรม		9	เล่ม
คุณ	เกรียงไกร	ศิริสุจริตธรรม		9	เล่ม
คุณ	เกียรติพงศ์	ศิริสุจริตธรรม		9	เล่ม
คุณ	สมบัติ	เทิดศรันย์		9	เล่ม
คุณ	อดิศักดิ์	สุวรรณประทีป		9	เล่ม
คุณ	ขวัญเรือน	พิมภมร		9	เล่ม
คุณ	นิภา	สุวรรณประทีป		9	เล่ม
คุณ	น้อย	แซ่ตั้ง		9	เล่ม
คุณ	อาเจ็ง	แซ่ตั้ง		9	เล่ม
ด.ช.	เศรษฐวัฒน์	เทิดศรันย์		9	เล่ม
คุณ	เกรียงไกร	ลิมังกูร	และครอบครัว	100	เล่ม
คุณ	แน่งน้อย	ลิมังกูร			
คุณ	พาณี	ยุทธวงศ		10	เล่ม
คุณ	เกรียงศักดิ์	ตรีทิพย์ทรัพย์		50	เล่ม
คุณ	ยิ้ว–อรนุช	ชินสมบูรณ์		50	เล่ม
คุณ	สมศักดิ์	รัตนเหล่าอาภาสรวงศ์		50	เล่ม
คุณ	ปราณี	แสงเป๋า		10	เล่ม
คุณ	เศรษศักดิ์	ไล้สุคนธ์		20	เล่ม
คุณ	น้อย	ตั้งรัชมี		10	เล่ม

พระ วัชระ	นาควัณโณ	10	เล่ม
พระ อุดม	อุตตะโม	10	เล่ม
คุณ โค่วเหมี่ยวจิง		10	เล่ม
คุณ ซ่งโป	แซ่ลี้ } และครอบครัว	100	เล่ม
คุณ ไหเตียง	แซ่โต๋ว		
คุณ อนันต์	โพธิพันธุ์	10	เล่ม
คุณ จงกลณี	โพธิพันธุ์	10	เล่ม
คุณ วรเทพ	โพธิพันธุ์	10	เล่ม
คุณ สุ่ไชย	สุนันกิ่งเพชร	10	เล่ม
คุณ สุมิตร	สุนันกิ่งเพชร	10	เล่ม
คุณ ธารทิพย์	สุนันกิ่งเพชร	10	เล่ม
คุณ เพียร	สุนันกิ่งเพชร	10	เล่ม
คุณ อาพร	สุนันกิ่งเพชร	10	เล่ม
คุณ นิภา	สุนันกิ่งเพชร	10	เล่ม
คุณ ทศพร	สุนันกิ่งเพชร และครอบครัว	10	เล่ม
คุณ เอมอร	นุถนาคสกุล	10	เล่ม
คุณ บรรลือ	ลือเกียรติไพศาล	50	เล่ม
คุณ ณรงค์	ยิ่งเชิดชูเกียรติ	5	เล่ม
คุณ จุฑารัตช	ยิ่งเชิดชูเกียรติ	5	เล่ม
คุณ ชัยรัตน์	ยิ่งเชิดชูเกียรติ	5	เล่ม
คุณ พุทธพล	ยิ่งเชิดชูเกียรติ	5	เล่ม
คุณ พรรณี		3	เล่ม
ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม		10	เล่ม
ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม		627	เล่ม
ผู้ร่วมบุญพิมพ์ไม่ได้ออกนาม		1,000	เล่ม

บ ริ จ า ค เ ป็ น ธ ร ร ม ท า น

รับแจกหนังสือ และเทปสวดมนต์ได้ที่

ร้านฮวดเซ่งเฮง 70/83 ห้าแยกปากเกร็ด

จ. นนทบุรี โทร. 5843137–8

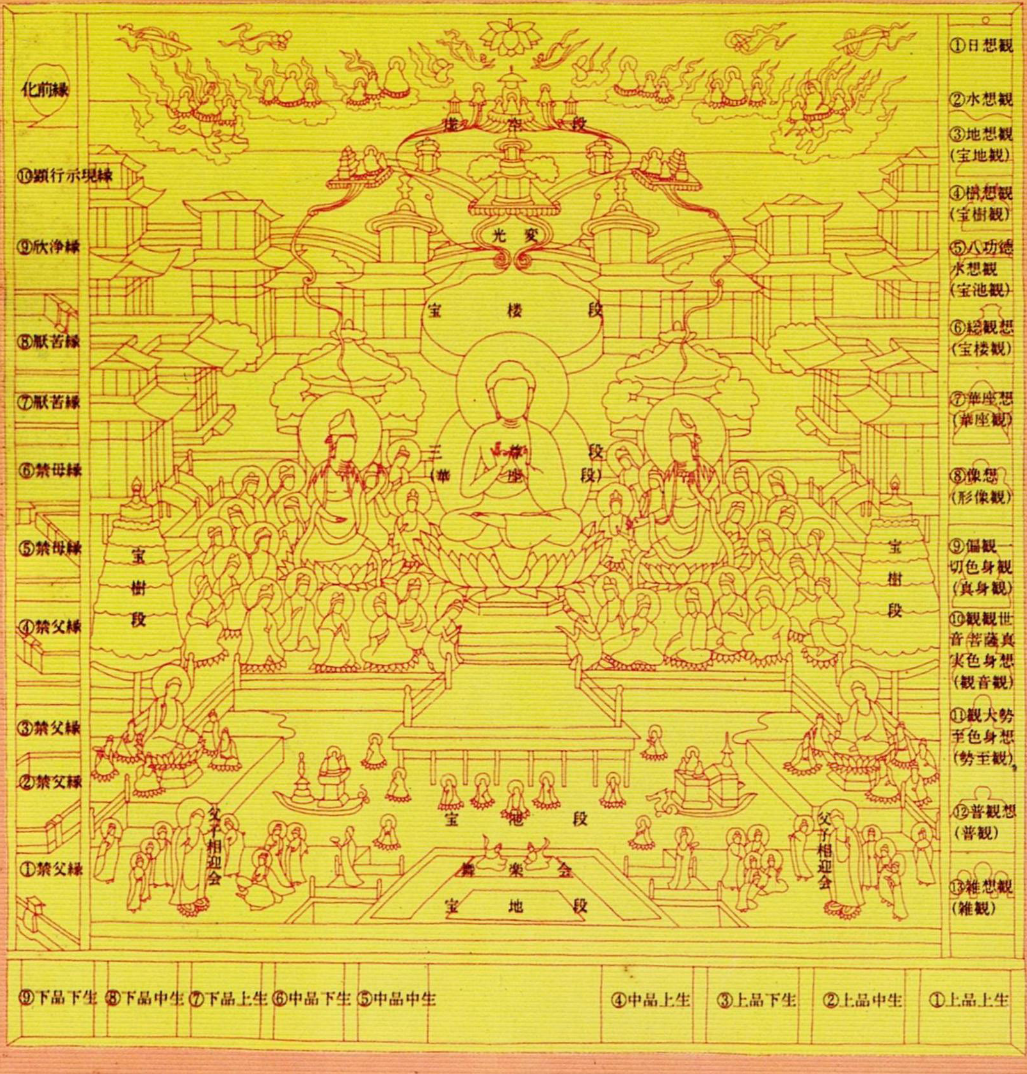
發前人所未發，震古鑠今

一個親身經歷西方淨土高僧講述

西方極樂世界遊記

釋寬淨法師口述

劉世華居士整理

西方極樂世界遊記

ท่องแดนสุขาวดี